

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

โดย
นางสาวพนิตทิชาญ์ มานอก

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

โดย
นางสาวพนิตทิชาญ์ มานอก

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

A LEXICAL ERROR ANALYSIS OF ENGLISH PARAGRAPH WRITING OF FIRST
YEAR STUDENTS, SILPAKORN UNIVERSITY, SANAMCHANDRA CAMPUS

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2021

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษ ระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยา เขตสนามจันทร์
โดย	พนิตภิชาณ์ มานอก
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ แผนก ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

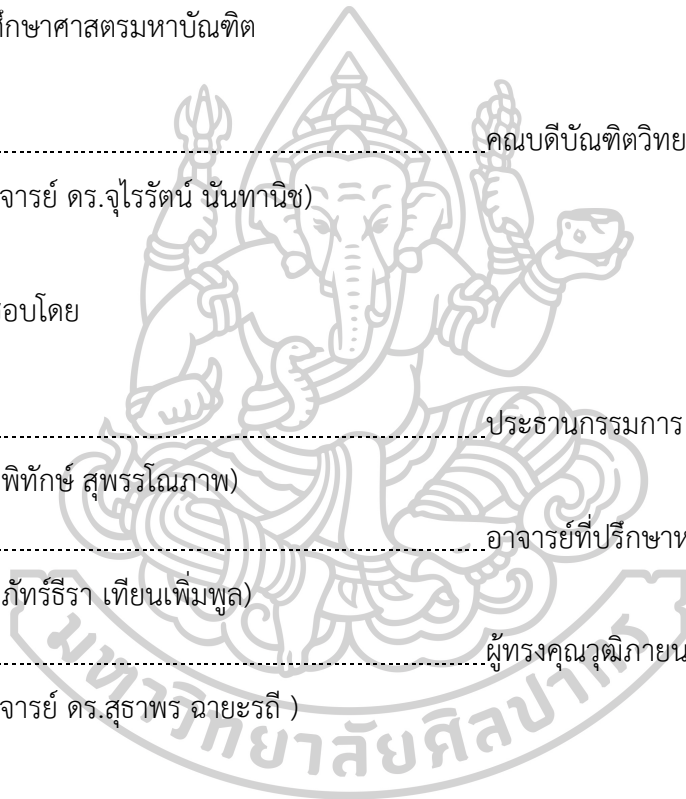
..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุธาพร ฉายะรัต)

60254306 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

คำสำคัญ : การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด, ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์, การเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า, การพัฒนาการสอน, แนวทาง

นางสาว พณิตทิชาญ์ มานอก: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อาจารย์ ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร 2) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน โดยการใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา 2) แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษ 3) แบบสัมภาษณ์

ผลการวิจัย พบว่า 1) จำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 40 ครั้ง ซึ่งข้อผิดพลาดที่มีจำนวนมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) คิดเป็นร้อยละ 30 การละตัวสะกด (Omission) คิดเป็นร้อยละ 22.5 และการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) คิดเป็นร้อยละ 15 และในส่วนของข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) คิดเป็นร้อยละ 2.5 2) แนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

60254306 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : AN ERROR ANALYSIS, LEXICAL ERROR ANALYSIS, ENGLISH PARAGRAPH WRITING, TEACHING DEVELOPMENT, GUIDELINE

MISS PANITPICHA MANOK : A LEXICAL ERROR ANALYSIS OF ENGLISH PARAGRAPH WRITING OF FIRST YEAR STUDENTS, SILPAKORN UNIVERSITY, SANAMCHANDRA CAMPUS THESIS ADVISOR : INSTRUCTURE PATTEERA THIENPERMPOOL, Ph.D.

The purposes of the research were to 1) study the lexical errors in the English paragraph writing of the first year students of Silpakorn University 2) study an English teaching development guidelines particularly words used in paragraph writing in English for Everyday Use course.

The sample was 30 persons of the first year students, using the simple random sampling, who were studying 081102 English for Everyday use course. The research instruments consisted of 1) Students' English paragraph writing 2) A lexical error analysis record form 3) The interview form

The research results were as follows:

1) There were 40 times of lexical errors. The top three errors found were Mix-up of Part of Speech (30%), Omission (22.5%), and Preposition Partner (15%), and the least error found was Vowel-based type (2.5%).

2) Development guidelines for teaching English paragraph writing skill.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดีโดยได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.ภัทรธีรา เทียนเพิ่มพูน ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าอิสระเสมอ อาจารย์เป็นผู้คอยมอบกำลังใจที่ดีให้เสมอเมื่อนักศึกษารู้สึกท้อแท้และหมดกำลังใจ จนทำให้ผู้วิจัยสามารถก้าวข้ามผ่านอุปสรรคและสามารถดำเนินการศึกษาค้นคว้าอิสระจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ ประธานกรรมการสอบการศึกษา ค้นคว้าอิสระครั้งนี้ และรองศาสตราจารย์ ดร.สุธาพร ฉายะรติ ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.สรณบดีนทร์ ประสารทรัพย์ อาจารย์ ดร.กมลพรรณ แจ่มอรุณ และอาจารย์รณกร ธรรมจิตต์ เช่นเดียวกัน ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือในการวิจัย เพื่อให้นักศึกษาได้นำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เครื่องมือการค้นคว้าอิสระครั้งนี้สมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นคณาจารย์สาขาการสอนภาษานานาชาติที่สั่งสอนและให้ความรู้ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน และขาดไม่ได้เลย ต้องกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บารมี เขียววิชัย ที่อนุเคราะห์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาของคุณะอักษรศาสตร์ หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ ผู้วิจัยคงไม่สามารถดำเนินการศึกษาค้นคว้าอิสระจนเสร็จสมบูรณ์ได้ ต้องกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงอีกครั้ง

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือทุกครั้งที่คุณวิจัยประสบปัญหา และร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรค ช่วยเหลือกันเพื่อให้ทำการศึกษาค้นคว้าจนสัมฤทธิ์ผล และยังเป็นกัลยาณมิตรที่ดีเสมอมา และขอขอบคุณครอบครัวของผู้วิจัย คุณพ่อสมพงษ์ พรหมศิริ และคุณแม่วรรณดี จุลภักดิ์ ที่คอยอยู่เคียงข้าง ให้กำลังใจ และสนับสนุนให้ผู้วิจัยได้ศึกษาต่อในสิ่งที่ตนเองรักจนสามารถศึกษาและค้นคว้าอิสระจนสำเร็จลุล่วงมาได้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณตัวผู้วิจัยเองเช่นกัน เอาชนะความท้อแท้และสิ่งต่าง ๆ ที่บั่นทอนแรงกายแรงใจ ในการศึกษาต่อครั้งนี้ ขอขอบคุณที่ตนเองไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรค แม้จะใช้เวลา แต่ท้ายที่สุดความสำเร็จก็ตามมาอย่างคุ้มค่าที่ได้ทำอย่างเต็มที่

นางสาว พณิตทิชาญ์ มานอก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
คำถามงานวิจัย	7
สมมติฐานงานวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	11
1.1 ความหมายของคำศัพท์.....	11
1.2 ความสำคัญของคำศัพท์.....	12
1.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	13
1.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	14
1.5 การสะกดคำ	16
1.5.1 ความหมายของการสะกดคำ.....	16
1.5.2 ความสำคัญของการสะกดคำ	17

1.5.3 ปัญหาการสะกดคำ.....	17
1.6 การรู้คำศัพท์.....	18
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนระดับย่อหน้า	19
2.1 ความหมายของย่อหน้า.....	19
2.2 ชนิดของย่อหน้า.....	19
2.3 องค์ประกอบของย่อหน้า	20
2.4 หลักการเขียนย่อหน้า.....	22
2.5 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี.....	23
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษ	25
3.1 ความหมายของข้อผิดพลาด	25
3.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด.....	26
3.3 ประเภทของข้อผิดพลาด.....	28
3.4 ข้อผิดพลาดด้านการเขียน.....	40
3.5 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด	49
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษ.....	50
4.1 งานวิจัยต่างประเทศ.....	50
4.2 งานวิจัยภายในประเทศ.....	52
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	55
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	61

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยแบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ Carl James.....	61
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง.....	66
1. การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน.....	66
1.1 ลักษณะเนื้อหาของรายวิชา.....	66
1.2 คำศัพท์ที่ใช้สอนในรายวิชา.....	67
1.3 ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบจากการเรียนการสอน.....	67
1.4 ประเภทของสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในรายวิชา	68
2. ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา	69
2.1 ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ.....	69
2.2 การแจ้งข้อผิดพลาดที่พบให้นักศึกษาทราบ	71
2.3 พฤติกรรมของนักศึกษาหลังจากทราบข้อผิดพลาดของตนเอง.....	71
2.4 วิธีการให้คำแนะนำที่ผู้สอนใช้เมื่อนักศึกษาสอบถามหรือขอคำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อผิดพลาด.....	72
3. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด.....	73
3.1 แนวทางการแก้ไขหลังจากผู้สอนตรวจพบข้อผิดพลาดของนักศึกษา	73
3.2 แนวทางในการแนะแนวการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากแก้ไขข้อผิดพลาด	74
4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน.....	75
4.1 ข้อผิดพลาดที่พบในการเรียนการสอนสามารถพัฒนาผู้เรียนได้	75
4.2 ผลกระทบต่อผู้สอนและผู้เรียนจากการใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง.....	75
4.2.1 ผลกระทบต่อผู้สอน.....	75
4.2.2 ผลกระทบต่อตัวผู้เรียน.....	76

4.3 แนวทางพัฒนาการเรียนการสอนให้นักศึกษาเห็นความสำคัญในการเลือกใช้คำศัพท์ ให้ถูกต้อง.....	77
4.4 การปรับแผนการเรียนการสอนเพื่อนำข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เคยพบในงาน เขียนของนักศึกษา มาศึกษาต่อในชั้นเรียน หรือมีการนำเสนอคำไม่ถูกต้องที่ พบให้นักศึกษาผู้ร่วมชั้นเรียนรับทราบ	78
5. คำถามอื่นๆระหว่างสัมมนา.....	79
6. ข้อเสนอแนะ	80
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	81
สรุปผลการวิจัย.....	83
อภิปรายผล.....	86
ข้อเสนอแนะ	97
รายการอ้างอิง	100
ภาคผนวก.....	109
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	110
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	112
ภาคผนวก ค แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	119
ภาคผนวก ง การตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	132
ภาคผนวก จ หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และขออนุญาตเก็บตัวอย่าง ที่ใช้ในงานวิจัย	142
ประวัติผู้เขียน.....	147

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen .	29
ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Politzer & Ramiraz.....	35
ตารางที่ 3 การแบ่งประเภทข้อผิดพลาดในระดับคำศัพท์ของ Carl James	44
ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ Carl James	61
ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งตามประเภทข้อผิดพลาดจากการใช้ตามรูปแบบของคำ (Formal Errors)	62
ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งตามประเภทข้อผิดพลาดจากการใช้คำปรากฏรวม (Collocation Error)	63
ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งตามประเภทข้อผิดพลาดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech).....	64
ตารางที่ 8 แบบบันทึกข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์.....	114
ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร	122
ตารางที่ 10 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร	130
ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร	133
ตารางที่ 12 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร.....	140

บทที่ 1

บทนำ

การเขียนมีความสำคัญต่อการติดต่อสื่อสารของหน่วยงานหรือองค์กรเอกชนที่ดำเนินธุรกิจในปัจจุบันเพราะการสื่อสารข้อมูลด้วยทักษะการเขียนที่เหมาะสมและสร้างสรรค์สามารถช่วยลดความขัดแย้งหรือความแตกแยกในองค์กรได้ (จอมขวัญ หลาวเพชร, 2546) ในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารด้วยการเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในองค์กรก็เป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสาร ซึ่งผู้เขียนต้องเขียนข้อความที่สมบูรณ์ถูกต้องเพื่อสื่อข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อบุคคลในองค์กร หากข้อมูลข่าวสารที่ต้องการจะสื่อสารนั้นไม่ได้ถูกเรียบเรียงให้ถูกต้อง หรือตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ก็จะทำให้เกิดการสื่อสารคลาดเคลื่อนได้ ดังเช่นที่กฤษณ์ โกมลมิศร์ (2547) ได้ยกตัวอย่างว่าการที่พนักงานรับคำสั่งการผลิตจากลูกค้าแล้วส่งต่อข้อมูลให้กับฝ่ายผลิต แต่ข้อมูลที่ส่งนั้นมีข้อผิดพลาดเนื่องจากการเขียนที่ไม่ถูกต้อง แล้วความเสียหายที่เกิดขึ้นนอกจากจะส่งผลกระทบต่อพนักงานหรือกลุ่มพนักงานเหล่านั้นแล้วยังส่งผลกระทบต่อถึงความพึงพอใจของลูกค้า และอาจทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้นจากความผิดพลาดในการเขียนได้ การเขียนถือเป็นทักษะที่ยาก เนื่องจาก การเขียนเป็นทักษะที่ถูกนำมาใช้น้อยมากในชีวิตประจำวัน ทำให้โอกาสในการฝึกฝนทักษะการเขียนในชีวิตประจำวันน้อยกว่าทักษะอย่างอื่น (ดวงใจ และ กวิสรา, 2538) แม้ผู้เขียนมีความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถเขียนประโยคสื่อสารได้ หรือทำให้มีความสามารถเขียนได้ดี (บุญศิริ ผ่องอักษร, 2524) แต่ผู้เขียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ที่จะออกมาในรูปประโยค เพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเจ้าของภาษา

Ply and Winchell (1989) ได้กล่าวไว้ว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยากเพราะการเขียนไม่ใช่เพียงพรสวรรค์แต่ผู้เขียนต้องผ่านการฝึกฝนเพื่อสร้างความชำนาญในการเขียน เช่นเดียวกับกับ Robinson and Modrey (1986) ที่มองว่าการเขียนนั้นยากกว่าการพูดเพราะผู้เขียนไม่มีโอกาสที่จะแสดงกริยาท่าทางหรือสีหน้าให้ฟังได้รับรู้และผู้เขียนก็ขาดโอกาสที่จะรับรู้ถึงปฏิกิริยาตอบสนองที่แสดงออกถึงความเข้าใจของผู้รับสาร ดังนั้นผู้เขียนจะต้องเพิ่มความระมัดระวังในการเขียนให้มากขึ้น เพราะเมื่อผู้เขียนส่งเอกสารออกไปยังผู้รับสารแล้วจะไม่สามารถแก้ไขได้อีก การเขียนที่สื่อความหมายได้ดีและถูกต้องนั้น ตามที่ ม.ล. บุญเหลือ กฤษณะ ณ ออยุธยา (2517) กล่าวว่าควรจะตั้งนิกคิดก่อนที่จะบรรจงเขียนออกมา ต้องรู้จักการเรียบเรียงและลำดับความคิดก่อน เพื่อให้มั่นใจได้ว่าหากเขียนแล้วจะทำให้ผู้อ่านจับใจความได้ ซึ่งหลักการเขียนโดยทั่วไป คือ เขียนตัวอักษรได้อย่างถูกต้อง

ไม่สะกดผิดหลักเกณฑ์ทางภาษา เมื่อผสมผสานตัวอักษรเข้ากับเป็นถ้อยคำแล้วนั้น จะต้องใช้ควบคู่กับ เครื่องหมายวรรคตอนอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องอีกด้วย ต้องรู้จักการใช้ถ้อยคำ สำนวน หรือเขียนภาษา เป็นวลี เป็นกระสวนต่าง ๆ ตามความนิยมของภาษานั้น ๆ ได้ นั่นจึงจะนับว่าเป็นการเขียนที่สื่อ ความหมายได้ดีและถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต (2550) ได้กล่าวว่าการเขียนที่ดีเป็นเรื่องยาก เนื่องจากผู้เขียนต้องมีความสามารถ ในเรื่องหลักภาษา คำ สำนวน ประโยค โวหาร ระดับภาษา พร้อมทั้งแยกความแตกต่างระหว่างภาษา พูดและภาษาเขียนได้ พิชญ์สินี ชาวอุไร (2547) ก็ได้กล่าวไปในแนวทางเดียวกันว่า การเขียนถือเป็น กระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับความคิด เพราะก่อนที่จะเขียนผู้เขียนต้องคิดก่อนเสมอว่าตนต้องการ จะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่าน และมีจุดมุ่งหมายอย่างไร โดยที่ผู้เขียนต้องพยายามสื่อสารความคิด ของตนเองกับผู้อ่าน ผู้เขียนต้องรวบรวมข้อมูลแล้วเลือกสิ่งที่คุณเองต้องการถ่ายทอดความคิด นำมา ลำดับความด้วยการเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร ตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความ หรือสูง กว่าข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกของการเขียน ได้แก่ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ รวมทั้งวากยสัมพันธ์ เป็นต้น ฉะนั้น การเขียนจึงไม่ใช่เพียงแค่ความสามารถ ในการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการเลือกที่จะถ่ายทอด ประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย และยังคงสัมพันธ์กับทักษะของการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับ สถานการณ์อีกด้วย

ในยุคปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเองถือว่าเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะในชีวิตประจำวันหรือการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงตนและครอบครัว ซึ่งตลาดแรงงานในปัจจุบันก็มีความต้องการบุคลากรที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เนื่องจากเป็น ภาษาสากลที่สามารถสื่อสารได้ในระดับนานาชาติ และนักศึกษาที่อยู่ในระดับอุดมศึกษาเองคือ บุคลากรที่กำลังก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงานในอนาคต ดังนั้นแล้วความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของ นักศึกษาจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง บางประเทศมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการโดยตรง การใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกันจึงนับว่าเป็นเรื่องสำคัญ ถึงแม้ว่าแต่ละประเทศจะมีภาษาที่ใช้เป็น ภาษาประจำชาติเพื่อใช้ในการสื่อสารแล้วก็ตาม แต่ภาษาอังกฤษยังคงเป็นภาษาหลักที่คนต่างชาติต่าง ภาษานิยมใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศกันมากที่สุด จนภาษาอังกฤษได้รับการนิยามว่าเป็นภาษา นานาชาติ (International Language) หรือ ภาษาสากล (Global Language) ที่นำมาใช้ในการ สื่อสาร ทั้งในเรื่องการเรียนการสอน การติดต่อทางธุรกิจ รวมไปถึงการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อ ตอบสนองความต้องการในการสื่อสาร เพื่อประกอบอาชีพ และพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

เช่นเดียวกับประเทศไทยที่แม้ว่าภาษาอังกฤษจะไม่ได้เป็นภาษาราชการ แต่ประเทศไทยเองก็ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษเช่นกัน จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวางทั่วประเทศ ทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา รวมไปถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งกำลังจะก้าวไปเป็นบุคลากรในตลาดแรงงาน หากอนาคตของตลาดแรงงานรู้ภาษาไทยหรือภาษาแม่เพียงภาษาเดียว ก็สามารถสื่อสารได้เฉพาะกับคนไทยเท่านั้นซึ่งมีอยู่ประมาณ 66 ล้านคนในปัจจุบัน (ระบบสถิติทางการทะเบียน, 2560) ไม่สามารถติดต่อสื่อสารด้วยภาษาที่สองหรือภาษาสากลอย่างภาษาอังกฤษได้เลย แต่หากมีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษแล้วนั้น จะสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้คนได้ประมาณ 1,800 ล้านคนทั่วโลก (ECC, 2558) ภาษาอังกฤษจึงได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากต่อวงการธุรกิจของประเทศไทย แนวโน้มของตลาดการลงทุนของประเทศไทยในปัจจุบัน มีบริษัทต่างประเทศเข้ามาส่งเสริมการลงทุนมากขึ้นทุกปี ตามสถิติของการลงทุนปี 2561 มีบริษัทต่างชาติยื่นขอส่งเสริมการลงทุนมากถึง 1,040 โครงการ โครงการต่างชาติที่ยื่นขอส่งเสริมเป็นโครงการใหม่จนวน 369 โครงการ มีมูลค่าเงินลงทุน 383,141 ล้านบาท ส่วนโครงการขยายมีจำนวน 671 โครงการ มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 199,417 ล้านบาท (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2561) และจากข้อมูลแสดงจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานอย่างถูกกฎหมายในไตรมาสที่ 1 ปี 2561 นั้นพบว่า มีชาวต่างชาติจำนวนมากเข้ามาทำงานในประเทศไทย โดยชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยมากที่สุดคือชาวญี่ปุ่น รองลงมาคือชาวจีน ชาวอังกฤษ ชาวฟิลิปปินส์และชาวอินเดีย (กรมการจัดหางาน, 2561) ด้วยเหตุนี้แล้วนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสากลที่จำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารขององค์กรธุรกิจที่ประกอบไปด้วยพนักงานหลากหลายเชื้อชาติและหลากหลายภาษา

การติดต่อสื่อสารในองค์กรมีทั้งการพูดและฟัง เพื่อเจรจากับคนภายในและนอกองค์กร การอ่านรายละเอียดของงาน อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ รวมไปถึงการเขียนเองด้วยเช่นกัน ยิ่งตลาดแรงงานในปัจจุบันมีชาวต่างชาติอยู่ในองค์กรมาก การสื่อสารด้วยภาษาสากลจึงเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการติดต่อสื่อสาร แต่การถ่ายทอดเพื่อสื่อความหมายเป็นภาษาแม่ของตนเองว่ายากฉันใด การสื่อสารความหมายในภาษาที่สอง หรือ ภาษาต่างประเทศก็ยากฉันนั้น แต่การเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในบรรดาทักษะทั้ง 4 ดังกล่าว (Torwong, 1995) เนื่องจากทักษะการเขียนนั้นเป็นการรวบรวม เรียบเรียงความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของภาษา ภาษาไทยมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ของตนเอง ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน หากวิเคราะห์หลักการเขียนภาษาอังกฤษตามที่ Heaton (1975) ได้แบ่งองค์ประกอบที่จำเป็นในการเขียน

ภาษาอังกฤษไว้นั้น ก็คล้ายคลึงกับที่ ม.ล. บุญเหลือ (2517) และ พิชญ์สินี (2547) กล่าวว่าไม่ใช่เพียงทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) เท่านั้นที่จะทำให้ผู้เขียนสามารถสื่อสารความหมายได้ แต่ต้องประกอบไปด้วยทักษะทางลีลาภาษาด้วย (Stylistic Skills) คือจะต้องเขียนประโยคได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ และแม้ว่าจะเขียนถูกหลักไวยากรณ์และมีลีลาทางภาษาแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้สื่อสารความหมายได้ถูกต้องทั้งหมด ผู้เขียนเองจำเป็นต้องมีทักษะกลไก (Mechanical Skills) หรือ ความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาได้ถูกต้องตามแบบแผน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judgment Skills) กับบริบทหรือจุดประสงค์ในการสื่อสารด้วย มิเช่นนั้นงานเขียนก็จะไม่สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่เป็นรากฐานของการเรียนรู้ภาษาคือ คำศัพท์ คำศัพท์เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของภาษาเมื่อต้องการใช้ในการสื่อสาร และยังถือได้ว่าเป็นตัวกลางในการเรียนรู้ภาษาด้วย Llach (2005 : 46) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาเริ่มต้นจากคำศัพท์ คำ คือสิ่งแรกทางภาษาศาสตร์ที่ผู้เรียนควรจะได้รับ (ทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง) และไม่มีภาษาใดที่จะเรียนรู้ได้โดยปราศจากคำศัพท์ Rivers (1970 : 243 – 244) กล่าวว่า ผู้ที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีนั้น จะต้องมีความรู้ ความสามารถในการเขียนตัวอักษร การสะกดคำ การใช้โครงสร้างทางภาษา การเลือกศัพท์หรือกลุ่มคำ แล้วนำความสามารถเหล่านี้มาใช้เพื่อที่จะเขียนและสื่อสารออกมาให้ได้ตามที่ต้องการ เพราะฉะนั้นแล้วความสามารถในการเขียนและการเลือกคำศัพท์ย่อมมีอิทธิพลต่อการสื่อสารด้วยภาษาที่สอง แต่การเขียนโดยส่วนใหญ่มักจะประสบปัญหาทางด้านคำศัพท์ โครงสร้างประโยคไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมไปถึงข้อบกพร่องทางด้านลีลาในการเขียนด้วย ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานั้นนับว่าเป็นหลักการเขียนภาษาอังกฤษตามที่ Heaton (1975) ได้กล่าวไว้ นั้นหมายความว่าหากต้องการจะสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี ก็ต้องเริ่มมาจากการเขียนที่ถูกหลักและเลือกใช้คำที่เหมาะสมจึงจะสามารถสื่อสารได้ดีและถูกต้อง หากมีข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดไป ไม่ตรงตามจุดประสงค์ของการสื่อสาร

มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้เสนอแนะและยืนยันถึงความสัมพันธ์ของความรู้ทางด้านคำศัพท์และข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ว่าเป็นจุดสำคัญของกระบวนการได้มาซึ่งภาษา (Llach, 2007) ดังนั้นแล้วการได้มาซึ่งภาษาย่อมเกิดจากสองปัจจัยหลักคือความรู้ทางด้านคำศัพท์และการเรียนรู้จากข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์นั้น ๆ Shin (2002 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาข้อผิดพลาดของนักเรียนกลายเป็นส่วนหนึ่งของการสอนภาษามาช้านานแล้ว อาจารย์ผู้สอนภาษาควรจะทำให้ความสำคัญกับ

ข้อผิดพลาดที่นักเรียนของตนสร้างขึ้นมา เพราะมันสามารถนำมาช่วยพัฒนาการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับ Corder (1981 : 35) ที่ได้กล่าวไว้ว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนเป็นปัจจัยหลักในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ข้อผิดพลาดเป็นหลักฐานให้เห็นพัฒนาการของผู้เรียนตามการเรียนการสอนแบบใช้ระบบการ (process) มิใช่ยึดผลิตผล (product) เป็นหลักหรือชนิดของกฎเกณฑ์ทางที่ลีลาของภาษาที่ใช้โดยผู้เรียน เฉกเช่นเดียวกับที่ Dulay, Burt และ Krashen (1982 : 138) กล่าวไว้ว่า ข้อผิดพลาดของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนก็มีประโยชน์ 2 อย่าง คือ 1) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับธรรมชาติของกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน และ 2) ชี้ให้ผู้สอนและผู้พัฒนาหลักสูตรได้เห็นว่าส่วนไหนของภาษาเป้าหมาย (target language) ที่ผู้เรียนมีปัญหามากที่สุดในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และข้อผิดพลาดชนิดไหนมีผลมากที่สุดที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นแล้วการศึกษาข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะข้อผิดพลาดต่าง ๆ เหล่านั้นที่เกิดขึ้น เป็นหนึ่งในสาเหตุหลักที่บ่งบอกถึงปัญหาในการสื่อสารได้อย่างชัดเจน ทักษะการสื่อสารด้วยภาษาแม่และภาษาที่สอง หรือภาษาสากลที่ตนศึกษา อย่างการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มักมีคำศัพท์เฉพาะภาษาในการสื่อสารของแต่ละทักษะแตกต่างกันออกไป แต่การเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุด (Torwong, 1995) เนื่องจากการเขียนจะต้องใช้กลวิธีการสื่อความหมายจากภาษาพูดออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรที่สมาชิกในสังคมใช้เพื่อถ่ายทอดความคิดและถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ (Kadler, 1970) ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาสื่อความหมาย ดังที่ Lado (1964) ได้กล่าวว่า การเขียนโดยไม่ทราบความหมายไม่นับว่าเป็นการเขียน เป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น การเขียนจะต้องเป็นการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย ใช้แบบของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนใช้ถ้อยคำและสำนวน โวหารได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านคำศัพท์ การไม่รู้คำศัพท์ก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถสื่อสารด้วยทักษะการเขียนได้ หรือการเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับรูปประโยค ก็เป็นเหตุให้สื่อความหมายคลาดเคลื่อนได้เช่นกัน

เมื่อทักษะการเขียนเป็นสิ่งที่ยากยิ่งและต้องผ่านการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว จึงเป็นที่น่าสนใจว่าหากคนไทยมีความจำเป็นต้องเขียนภาษาอังกฤษซึ่งนับได้ว่าเป็นภาษาที่ผู้เขียนยังขาดความรู้ความชำนาญ ผู้เขียนจะต้องพบกับอุปสรรคและปัญหาในการเขียน

ภาษาอังกฤษอย่างไร มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาถึงข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในการเขียนภาษาอังกฤษโดยคนไทยทั้งในระดับโรงเรียน มหาวิทยาลัย และองค์กรทางธุรกิจ

ศุภลักษณ์ นางาม (2548) พบข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งหมด 23 ประเภท ซึ่งพบทั้งในระดับประโยคถึงระดับคำ ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมี 6 ประเภท คือ การใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การใช้คำนาม ความสอดคล้องกันในประโยค การสะกดคำ การใช้กาล และการใช้คำนำหน้า และสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนเหล่านี้ น่าจะเกิดการแทรกซ้อนของภาษาแม่ การใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ไม่ครบถ้วน การสรุปกฎเกณฑ์ผิด การไม่รู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ รวมถึงการใช้วิธีหลีกเลี่ยง และความสะเพร่าของนักศึกษา

กะรัตเพชร คงรอด (2560) ศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี และพบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำทั้งหมด 13 ประเภท โดย 4 ประเภทที่พบข้อผิดพลาดบ่อยตามลำดับ คือ การถ่ายโอนจากภาษาแม่ การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม รูปแบบการใช้ปัจจัย และการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน และจากผลการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวข้อง ทุกท่านมีความเห็นตรงกันว่า การเลือกใช้คำที่ถูกต้องจะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อความได้อย่างเหมาะสม หากเลือกใช้คำผิด ความหมายของคำและรูปประโยคจะเปลี่ยนไป อาจทำให้ไม่สามารถสื่อความได้อย่างถูกต้อง

ภัทรี รัตนมณฑ (2546) ได้ศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานไทยต่อการปฏิบัติงานในบริษัทต่างชาติคือบริษัท อีทีเอ (ประเทศไทย) พบว่า พนักงานร้อยละ 40.5 มีความเห็นว่าทักษะการเขียนภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้มากในการเขียนจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โทรสาร และเขียนรายงานต่าง ๆ

จากปัญหาข้อผิดพลาดทางด้านภาษาอังกฤษดังกล่าวมาข้างต้น มักจะพบเจอในงานด้านการเขียน ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษที่พบในการเขียน อีกทั้งจากการสอบถามและสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ที่คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร อาจารย์ให้ความเห็นว่า มีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับบริบทในการเขียนเนื่องมาจากขาดทักษะด้านไวยากรณ์และด้านคำศัพท์ ทำให้พบข้อผิดพลาดในงานเขียนอยู่บ่อยครั้ง และข้อผิดพลาดเหล่านั้นยังคงเกิดขึ้นอยู่เสมอ แม้ว่านักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษมาหลายปีแล้วก็ตาม ดังนั้นแล้วการศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาข้อผิดพลาดในงานเขียน

ภาษาอังกฤษโดยตรง อีกทั้งงานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาหาเพียงข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ แต่ยังไม่ม้งานวิจัยที่ศึกษาเฉพาะทางด้านคำศัพท์ และหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนจากข้อผิดพลาดที่พบ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า และศึกษาถึงแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน จากข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับการเรียนการสอนในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

คำถามงานวิจัย

1. ข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นอย่างไรและมีประเภทใดบ้าง
2. แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าเป็นอย่างไร

สมมติฐานงานวิจัย

พบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทั้งหมด 3 ประเภท คือ

1. รูปแบบของคำ (Formal Errors)
2. คำปรากฏรวม (Collocation Error)
3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 736 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้อง นักศึกษาทั้งหมด 30 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย และใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

1. การเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการวิเคราะห์งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า รายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 30 คน

2. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานวิจัยนี้ ยึดตามกรอบแนวคิดของ Carl James (1998) ที่จำแนกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏรวม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักศึกษา คือ ผู้เรียนที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ ในสาขาวิชาการแสดงศึกษา ประวัติศาสตร์ ปรัชญา ภาษาไทย ภาษาเอเชียตะวันออกเฉียง ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ ภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์การพัฒนา สารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์ สังคีตศิลป์ไทย และเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 153 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงประเภทข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่พบมากที่สุดในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
2. เป็นแนวทางในการให้คำแนะนำนักศึกษาเพื่อพัฒนางานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของตนเอง

3. เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ให้มีประสิทธิภาพ
มากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่ เกี่ยวข้อง จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 1.2 ความสำคัญของคำศัพท์
 - 1.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 1.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 1.5 การสะกดคำ
 - 1.6 การรู้คำศัพท์
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนระดับย่อหน้า
 - 2.1 ความหมายของย่อหน้า
 - 2.2 ชนิดของย่อหน้า
 - 2.3 องค์ประกอบของย่อหน้า
 - 2.4 หลักการเขียนย่อหน้า
 - 2.5 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
 - 3.1 ความหมายของข้อผิดพลาด
 - 3.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
 - 3.3 ข้อผิดพลาดด้านการเขียน
 - 3.4 ประเภทของข้อผิดพลาด
 - 3.5 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษ
 - 4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของคำศัพท์

“คำศัพท์” เป็นคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า “คำ” แต่เป็นภาษาวิชาการและนิยมใช้เป็นทางการมากกว่า โดยการเรียก “คำ” เพียงพยางค์เดียวประหนึ่งว่าเป็นภาษาไม่เป็นทางการ ดังนั้นแท้จริงแล้ว คำ หรือ คำศัพท์ จึงเป็นเพียงคำเรียกขานที่ต่างกันในประเทศไทยเท่านั้น (เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย์, 2539: 73)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้จำกัดนิยามของคำว่า “คำศัพท์” ว่าหมายถึง กลุ่มเสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษร ที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด เป็นคำหรือคำยากที่ต้องแปล เป็นหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษา ที่เจ้าของภาษารู้จักและใช้ในการพูดและการเขียน เป็นหน่วยภาษาที่สามารถใช้ตามลำพังเพื่อสื่อสารได้ เช่นเดียวกับกับวรรณพร ศิลาขาว (2538) ที่กล่าวว่า คำศัพท์เป็นกลุ่มเสียงที่มีความหมาย แบ่งออกได้เป็นหลายประเภท ขึ้นอยู่กับลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบ่งตามรูปหรือคำหรือแบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ สมพร วราวิทย์ศรี (2541) ก็กล่าวไปในทิศทางเดียวกันว่า คำศัพท์ มีทั้งความหมายที่แสดงให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการ หรือ ลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

ศิธร แสงธนู และ คิต พงศ์ทัต (2541) แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภทหลักคือ ความหมายที่แทนรูปธรรม ความหมายที่แทนนามธรรม และความหมายของคำบริบทหรือตำแหน่งบังคับ ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2519) เช่นกันที่จำแนกประเภทของคำศัพท์ไว้ 3 ประเภท คือ 1) ความหมายที่แทนรูปเป็นความหมายของสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น คน สัตว์ วัตถุสิ่งของ ฯลฯ เป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นได้ 2) ความหมายที่แทนนามธรรม เป็นความหมายที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก ความคิด ซึ่งไม่เกี่ยวกับรูปธรรม แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และ 3) ความหมายของคำโดยสังเกตได้จากบริบทหรือตำแหน่งเป็นตัวบังคับ คำประเภทนี้เมื่ออยู่คำเดียวโดดจะบอกความหมายไม่ได้จนกว่าจะนำเข้าประโยคจึงจะทราบความหมายที่แท้จริง

โดยสรุปแล้ว คำศัพท์ หมายถึง หน่วยย่อยทางภาษาที่เล็กที่สุดและเป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษา เป็นกลุ่มเสียง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษร ที่มีความหมายทั้งรูปธรรม นามธรรม และความหมายตามบริบทหรือตำแหน่งบังคับ คำศัพท์สามารถใช้เพื่อการสื่อสารกันทั้งการพูด การอ่าน และการเขียน

1.2 ความสำคัญของคำศัพท์

สิ่งแรกที่คนส่วนใหญ่จะตระหนักถึงเมื่อจำเป็นต้องใช้ภาษาหรือต้องการสื่อสาร คือ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษานั้น คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษา ซึ่งจะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรก เพราะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษา (วรรณพร ศิลาขาว, 2538 : 18) องค์ประกอบหลักของภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยเสียง โครงสร้าง และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะฉะนั้นแล้วคำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา (Stewick, 1972) ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศ เนื่องจากคำศัพท์เป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร (วัลยา ช่างขวัญยืน, 2547 : 2) มนุษย์ใช้คำศัพท์ในการสื่อสาร สื่อความหมาย แสดงความรู้สึกและความต้องการของตนเอง ปัจจัยหลักที่สามารถบ่งบอกได้ถึงประสิทธิภาพในการสื่อสาร คือ บุคคลนั้นสามารถใช้คำศัพท์จากความรู้และความสามารถของตนสื่อสารได้ดี ดังนั้นแล้ว ปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารคือคำศัพท์ที่ต้องหมั่นเรียนรู้อยู่เสมอ (Burns & Lowe, 1966)

คำศัพท์ มีความสำคัญยิ่งกว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพราะคำศัพท์เป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา หากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ สามารถนำคำศัพท์มาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น เช่น วลี ประโยค เรียงความ แต่หากไม่เข้าใจคำศัพท์ ก็ไม่สามารถเข้าใจหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าได้เลย (ทศลักษณ์ เข้มทอง, 2549 : 26-27) ดังนั้น ในบรรดาองค์ประกอบทั้งหลายของภาษา “คำ” เป็นสิ่งที่เรารู้จักมากที่สุด ภาษาก็คือการนำคำเหล่านั้นมารวมกัน (A language is a collection of words) นั่นเอง (Ghadessy 1998 : 24) หากปราศจากไวยากรณ์การสื่อสารอาจเกิดขึ้นได้น้อยมาก แต่หากปราศจากคำศัพท์แล้วนั้น การสื่อสารจะไม่เกิดขึ้นเลย การเรียนรู้ไวยากรณ์อย่างเดียวไม่ทำให้พัฒนาการของการเรียนภาษาดีขึ้น แต่จะเห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างมากถ้าเรียนรู้คำและสำนวนต่าง ๆ มากขึ้น (Thornbury, 2546 : 19) และคำศัพท์ก็มีความสำคัญในลักษณะเดียวกันในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในภาษาใหม่ไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็จะประสบปัญหาในการสื่อความหมายและความต้องการของตนเองในการใช้ภาษาต่างประเทศ และไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ฟังได้อ่านที่นำเสนอเป็นภาษาต่างประเทศ ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร คำศัพท์จึงเป็นสิ่งที่มีโอกาสจะละลายได้ในกระบวนการเรียนการสอน (Huang, 1993)

เมื่อมนุษย์เติบโตขึ้น จะเริ่มมีการผลิตคลังคำศัพท์ของแต่ละบุคคลขึ้นและจะมีขนาดใหญ่ขึ้นตามการเพิ่มพูนทักษะในการเรียนรู้ภาษา โดยทั่วไปแล้วยิ่งขนาดของคลังคำศัพท์ที่มีนั้นใหญ่มากขึ้นเท่าใด ย่อมถือได้ว่าเป็นสัญญาณที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในการเรียนรู้ทางภาษาที่ดีขึ้นด้วย และ

เนื่องจากคลังคำศัพท์ที่เพิ่มขึ้นของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกัน เป็นเหตุให้ระดับภาษาของพวกเขาจึงไม่เหมือนกัน (Milton, 2009) การมีความรู้ด้านคำศัพท์มาก ย่อมสามารถนำคำมาใช้ในการสื่อสารได้มาก การมีพื้นฐานของคำศัพท์มากจะช่วยให้สามารถระลึกคำศัพท์ได้อัตโนมัติ ใช้ระยะเวลาน้อยในการทำความเข้าใจ (Grace, 1995) ดังนั้นแล้วความรู้ด้านคำศัพท์จึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คำศัพท์เพียง 1 คำที่ผู้ใช้ไม่ทราบความหมาย ก็สามารถขัดขวางความเข้าใจประโยคที่มีคำศัพท์นั้นปรากฏอยู่ หรือ อาจทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสารได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอ่านบทความภาษาอังกฤษให้เข้าใจ จำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับหนึ่ง (Laufer & Nation, 1999) ควรมีพื้นฐานความรู้ด้านคำศัพท์อย่างน้อย 5,000 คำ จึงสามารถอ่านบทความภาษาอังกฤษทั่วไปได้เข้าใจ (Hu & Kelly, 2004) นอกจากประโยชน์ในการช่วยเรื่องการอ่านแล้ว การมีพื้นฐานคำศัพท์ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาจากการฟังได้ดีขึ้นและช่วยให้พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้การมีพื้นฐานคำศัพท์ยังช่วยให้ใช้ภาษาได้อย่างลุ่มลึกมากขึ้น ในกรณีที่ทราบความหมายของคำศัพท์แต่มีรายละเอียดการใช้ที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละบริบท และแน่นอนย่อมช่วยเรียงเรียงการใช้ภาษาออกมาในรูปแบบของการเขียนได้ด้วย

จากข้อมูลด้านบน สรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษาที่เล็กที่สุด สามารถนำมาสร้างเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นได้ เพราะฉะนั้นจะต้องเรียนรู้คำศัพท์เป็นอันดับแรกในการเรียน ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษา นอกจากนี้การมีพื้นฐานคำศัพท์มากพอสมควรจะทำให้สามารถเรียนรู้และใช้ภาษาได้มีประสิทธิภาพ เพราะสามารถใช้เวลาที่รวดเร็วขึ้นในการระลึกคำศัพท์ และยังสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้เร็วขึ้นอีกด้วย

1.3 ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ประเภทของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ (Dale, 1999 : 37-38)

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คือ คำศัพท์ประเภทที่เราอาจบอกความหมายได้ โดยไม่ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยค เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม แต่เปลี่ยนความหมายได้เมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันประโยค คำเหล่านี้ได้แก่ คำนาม คำกริยา (ยกเว้น Auxiliary Verbs) คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์ เช่น dog, box, pen, walk, good, fast เป็นต้น
2. คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายในตัวเองแน่นอน (Function Words) หรือที่เรียกว่า ไวยากรณ์ ได้แก่ คำนำหน้า (Article), คำบุพบท (Preposition), คำสรรพนาม (Pronoun) คำประเภทยังมีใช้มากกว่าคำประเภทอื่น เป็นคำที่ไม่สามารถสอนและบอกความหมายได้ แต่ต้องอาศัยการสังเกตจากการฝึกใช้โครงสร้างต่างๆ ในประโยค เปลี่ยนความหมายไปตามโครงสร้าง เช่น a, the, at, each เป็นต้น

นอกจากนี้ หากแบ่งประเภทของคำศัพท์ตามโอกาสที่จะได้ใช้หรือได้พบในแต่ละทักษะทางภาษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท (นันทิยา แสงสิน, 2527 : 92) ดังนี้

1. คำศัพท์เพื่อการฟัง เป็นคำศัพท์ที่ใช้มากในเด็กเล็ก เพราะไม่เคยเรียนรู้ภาษามาก่อน เป็นคำศัพท์ที่ค่อนข้างง่าย และการเรียนรู้เกิดจากการฟังก่อน

2. คำศัพท์เพื่อการพูด เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาพูด ซึ่งต้องสัมพันธ์กับการฟัง คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดนั้นต้องสามารถใช้สื่อความหมายได้ โดยคำศัพท์เพื่อการพูดจำแนกออกได้เป็น 3 ชนิด ได้แก่

2.1 คำศัพท์ที่ใช้ภายในบ้านหรือระหว่างเพื่อนฝูง

2.2 คำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนหรือการทำงาน

2.3 คำศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อราชการ หรือใช้ในชีวิตประจำวัน

3. คำศัพท์เพื่อการอ่าน เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการอ่าน รู้ความหมายเพื่อที่จะนำไปตีความเนื้อหา และข้อความที่อ่านได้

4. คำศัพท์เพื่อการเขียน เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน ซึ่งถือว่าเป็นทักษะที่สูงและยาก เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะต้องได้รับการสอนที่ถูกต้องและเป็นทางการ

สรุปได้ว่า คำศัพท์ในภาษาอังกฤษสามารถแบ่งประเภทได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งจากความหมายของคำ คือคำที่มีความหมายในตัวเอง และคำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง แต่จะมีความหมายเมื่อใช้ร่วมกับโครงสร้างอื่นทางภาษา นอกจากนี้ ยังสามารถแบ่งประเภทตามวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพราะทั้ง 4 ทักษะมีการเลือกใช้คำศัพท์ที่แตกต่างกันในการสื่อสาร แม้คำศัพท์เหล่านั้นจะมีความหมายไปในทิศทางเดียวกันก็ตาม

1.4 องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

องค์ประกอบที่สำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้ (ศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต, 2541 : 9-10)

1. รูปคำ (Form) ได้แก่ รูปร่าง หรือการสะกดคำนั้น ๆ ถ้าจะกล่าวตามหลักของภาษาศาสตร์อย่างเคร่งครัดแล้ว คำ ๆ เดียวกัน ความหมายเดียวกัน อาจมีรูปร่างต่างกันได้ เช่น is กับ 's หรือ will not กับ won't ในทางตรงกันข้าม man – men , walk – walked ก็มีความหมายแตกต่างกัน เพราะรูปร่างแตกต่างกัน เป็นต้น

2. ความหมาย (Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำนั้น ๆ คำศัพท์หนึ่ง ๆ จะมีความหมายที่แฝงอยู่ถึง 4 นัยด้วยกัน คือ

2.1 ความหมายตามพจนานุกรม (Lexical Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำตามพจนานุกรม สำหรับภาษาอังกฤษแล้ว คำหนึ่ง ๆ มีความหมายหลายอย่าง บางคำอาจใช้ใน

ความหมายแตกต่างกัน ทำให้บางคนเข้าใจว่า ความหมายที่แตกต่างออกไปหรือความหมายที่คนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “สำนวน” ของภาษา

เช่น He went to his *house*. (บ้านที่เป็นที่อยู่อาศัย)

The President lives in the White *House*. (บ้านประจำตำแหน่งประธานาธิบดี)

The *House* of Representative is meeting today. (สภา)

2.2 ความหมายทางไวยากรณ์ (Morphological Meaning) คำศัพท์ประเภทนี้ เมื่ออยู่ตามลำพังโดด ๆ อาจหาความหมายได้ง่าย เช่น “s” เมื่อต่อท้ายคำนามบางจำพวก เช่น hats , pens จะแสดงความหมายเป็นพหูพจน์ของนามนั้น ๆ คือ ช่วยบอกว่ามีจำนวน “มากกว่าหนึ่ง” หรือเมื่อนำไปต่อท้ายคำกริยา เช่น walk ในประโยค She walks home. ก็จะหมายความว่า การกระทำนั้นทำอยู่เป็นประจำ เป็นต้น

2.3 ความหมายจากการเรียงคำ (Syntactic Meaning) ได้แก่ ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไป แล้วแต่การเรียงลำดับคำ เช่น boathouse หมายถึง อุเรือ ซึ่งแตกต่างจาก houseboat ที่หมายถึง เรือที่ทำเป็นบ้าน หรืออีกหนึ่งตัวอย่าง Is she going home? หมายถึง เธอกำลังกลับบ้านใช่ไหม ซึ่งแตกต่างจาก She is going home. ที่หมายถึง เธอกำลังกลับบ้าน

2.4 ความหมายจากเสียงขึ้น – ลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำที่เปลี่ยนแปลงไปตามเสียงขึ้นลงของผู้พูดเปล่งออกมา ไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียวหรือมากกว่า เช่น คำว่า Fire ถ้าเน้นออกเสียงขึ้นที่เสียงแรก Fire เป็นคำบอกเล่าที่อาจทำให้ผู้ฟังตกใจมากหรือน้อยแล้วแต่น้ำหนักของเสียงที่เปล่งออกมา แต่หากออกเสียงขึ้นที่เสียงหลัง Fi re จะกลายเป็นคำถามเชิงไม่แน่ใจจากผู้ฟัง

3. ขอบเขตของการใช้คำ (Distribution) ซึ่งมีข้อจำกัดแตกต่างกันไปแล้วแต่ไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ สำหรับภาษาอังกฤษจำแนกออกได้เป็น

3.1 ขอบเขตด้านไวยากรณ์ เช่น ในภาษาอังกฤษการเรียงลำดับคำ (Word Order) เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นตำแหน่งของคำในประโยคที่ต่างกันไป ทำให้คำนั้นมีความหมายแตกต่างกันออกไปดังประโยคต่อไปนี้

This man is brave. (คำนาม) แปลว่า คนผู้ชาย

They man the ship. (คำนาม) แปลว่า บังคับ

We need more man-power. (คำคุณศัพท์) แปลว่า กำลังคน

3.2 ของเขตทางภาษาพูดและทางภาษาเขียน คำบางคำใช้ในภาษาพูดเท่านั้น ไม่ใช่ในภาษาเขียนเลย ทำนองเดียวกัน คำบางคำใช้ในภาษาเขียนโดยเฉพาะ หากนำมาพูด ผู้ฟังจะรู้ทันทีว่าผู้พูดไม่ใช่เจ้าของภาษา

3.3 ขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น การใช้คำศัพท์บางคำมีความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น แม้แต่ภายในประเทศเดียวกันก็ยังมีภาษาท้องถิ่นที่แตกต่างกันไป นอกจากขอบเขตของการใช้คำแตกต่างกันไปดังกล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีการใช้คำที่แตกต่างกันแล้วแต่ท้องถิ่น เช่น การใช้คำที่แตกต่างกันระหว่าง British English กับ American English แม้แต่ภายในประเทศเดียวกัน ก็ยังมีภาษาถิ่นที่แตกต่างกันออกไป ยิ่งกว่านั้นในท้องถิ่นเดียวกัน ยังใช้คำหรือภาษาที่แตกต่างกัน แล้วแต่ระดับชั้นของบุคคล ก็ยังปรากฏอยู่เป็นเรื่องธรรมดา

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มี 3 ประการคือ รูปคำ ความหมาย และขอบเขตของการใช้คำ ในด้านของความหมาย นอกจากจะมีความหมายตามพจนานุกรมแล้ว ยังมีความหมายทางไวยากรณ์ ความหมายจากการเรียงคำ และความหมายจากการออกเสียงขึ้นลงของคำพูด ส่วนในด้านของขอบเขตของการใช้คำ แบ่งออกเป็นขอบเขตโครงการเรียงลำดับคำ ขอบเขตของภาษาพูดและภาษาเขียน และขอบเขตของภาษาในแต่ละท้องถิ่น

1.5 การสะกดคำ

1.5.1 ความหมายของการสะกดคำ

การสะกดคำเป็นวิธีการจำตัวอักษรได้ เกิดจากการให้ชื่อหรือออกเสียงตัวอักษรเป็นตัวไปและเชื่อมเข้าเป็นเสียงคำ ๆ หนึ่งที่ทุกคนยอมรับ (Good, 1945: 383) การสะกดคำคือศิลปะหรือเทคนิคในการจัดอักษรต่าง ๆ ให้เป็นคำตามที่ทุกคนยอมรับ (Webster 1965: 2190) การสะกดคำส่วนใหญ่คือเรื่องราวเกี่ยวกับตา เวลาอ่านหนังสือผู้อ่านจะเห็นกระบวนการของคำบนกระดาษซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความหมายของคำโดยไม่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงเลยจึงควรที่จะกล่าวว่าการสะกดคำเป็นเรื่องที่ไม่เฉพาะเจาะจง การสะกดคำจะกำหนดได้ตามทศนิยมและความคิดของผู้สะกดค่านั้น (Vallins, 1965: 16) จากคำจำกัดความนี้จะเห็นได้ว่าการสะกดคำเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียงเพื่อให้สามารถถ่ายทอดความคิดของตนเองลงเป็นตัวหนังสือให้สามารถเข้าใจความหมายของคำได้ หรือหากพูดให้เข้าใจโดยง่ายคือ การเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้สามารถออกเสียงให้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ และสะกดเป็นคำที่ถูกต้อง (วรรรณี โสมประยูร, 2539 : 542)

จากความหมายของการเขียนสะกดคำที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึงวิธีเขียนคำโดยเรียงลำดับอักษรภายในคำหนึ่งๆ เพื่อออกเสียงได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ต้องการ

1.5.2 ความสำคัญของการสะกดคำ

การสะกดคำจัดว่าเป็นหนึ่งในรายละเอียดที่มีบทบาทในชีวิตประจำวันการสะกดคำไม่ถูกต้องจะลดประสิทธิภาพของความเข้าใจภาษาลง ซึ่งในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะพิจารณากำหนดหรือตัดสินระดับคุณภาพของการศึกษาของบุคคลจากอัตราความถูกต้องในการสะกดคำของบุคคลนั้น (Lunenburg, 1959: 179) การสะกดคำไม่ถูกต้องนั้นจะทำให้ผู้ที่มาร่วมงานเขียนขึ้นนั้นนั้นมองเห็นคุณค่าหรือความสามารถของผู้เขียนต่ำลง (Horn, 1954: 3) ซึ่งการสะกดคำนั้นมีโอกาสที่จะสะกดตัวอักษรผิดได้มากหากไม่ระมัดระวัง และการสะกดคำไม่ถูกต้องจะทำให้สื่อสารกันไม่เข้าใจ อีกทั้งยังทำให้ผู้อื่นมองความสามารถเรลดลงจนกระทั่งส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ที่สำคัญของตัวผู้สื่อสารเองอีกด้วย (Lewis, 1993)

สรุปได้ว่า การสะกดคำมีความสำคัญที่จำเป็นอย่างยิ่ง เป็นทักษะที่จะต้องได้รับการฝึกฝน พัฒนาอยู่อย่างสม่ำเสมอ เพราะหากเกิดการสะกดคำไม่ถูกต้องก็จะทำให้การสื่อสารผิดพลาดและเกิดความไม่เข้าใจภาษาได้ แต่หากสะกดคำได้ถูกต้อง ก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ได้ ทั้งการเขียนและการอ่าน

1.5.3 ปัญหาการสะกดคำ

การเรียนรู้การเขียนสะกดคำต้องอาศัยความสามารถอย่างยิ่ง ความยากในการเรียนรู้การเขียนสะกดคำคือต้องมีจินตนาการสูงและความจำดีด้วย ซึ่งธรรมชาติของความสามารถนี้ ขึ้นอยู่กับระดับความยากง่ายของพยัญชนะและสระที่เรียงกันเข้าเป็นคำด้วยเหมือนกัน (Gerberich, 1962) ปัญหาและความยุ่งยากในการสะกดคำในภาษาอังกฤษ ว่าด้วยเรื่องตัวสะกดในภาษาอังกฤษมักจะนำความยุ่งยากให้แก่ผู้ใช้ที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือแม้แต่ผู้เป็นเจ้าของภาษาเอง เพราะคำบางคำสะกดอย่างเดียวกัน แต่ถึงเวลาออกเสียงจริง ๆ กลับออกเสียงผิดเพี้ยนไป แต่มีวิธีสะกดคำต่าง ๆ ได้ ซึ่งไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว นอกจากจะต้องอาศัยความจำบ้าง เพราะคำบางคำเป็นข้อยกเว้นในภาษา ขณะเดียวกันความยุ่งยากหรือปัญหาในการสะกดคำในภาษาอังกฤษถือว่าเป็นเพราะภาษาอังกฤษไม่มีระบบคงที่แน่นอน สาเหตุที่ทำให้การสะกดคำในภาษาอังกฤษเกิดเป็นปัญหาขึ้น เพราะเนื่องจากลักษณะของคำเหล่านั้นนั่นเองและลักษณะที่เป็นปัญหานั้นเกิดจากการนำอักษรมา

เรียงเข้าด้วยกัน (Letter Combination) โดยเฉพาะคำที่ถ่ายทอดมาจากภาษากรีก เพราะภาษากรีก และภาษาอังกฤษใช้พยัญชนะแทนเสียงต่างกัน ภาษาอังกฤษมีตัวอักษรแทนเสียงจำกัดอีกด้วย

สรุปได้ว่า ปัญหาและความยุ่งยากในการสะกดตัวอักษรในภาษาอังกฤษ เรื่องตัวสะกดใน ภาษาอังกฤษมักจะก่อความยุ่งยากให้แก่ผู้ใช้ที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือแม้แต่ผู้เป็น เจ้าของภาษาเองเพราะคำบางคำสะกดอย่างเดียวกัน แต่ถึงเวลาออกเสียงจริงๆ กลับออกเสียง ผิดเพี้ยนไป แต่มีวิธีสะกดตัวได้ต่างๆ ซึ่งไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัว นอกจากจะต้องอาศัยความจำ เพราะ คำบางคำเป็นข้อยกเว้นในภาษา ขณะเดียวกันพวกเขาได้กล่าวถึงความยุ่งยากหรือปัญหาในการการ สะกดคำในภาษาอังกฤษว่า เป็นเพราะภาษาอังกฤษไม่มีระบบคงที่แน่นอน

1.6 การรู้คำศัพท์

การรู้คำศัพท์แท้จริงแล้วไม่ได้หมายถึงเพียงแค่การรู้ความหมายของคำนั้น ๆ แต่ต้องมีความรู้ เกี่ยวกับคำที่ศัพท์นั้นเกี่ยวข้อง รู้คุณลักษณะทางไวยากรณ์ และรู้ว่าคำนั้นออกเสียงอย่างไร (McCarthy & O'Dell, 1999) ความรู้ด้านคำศัพท์สามารถแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้คือ (Paribakht & Wesche, 1997)

ระดับที่ 1 ไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์นั้นเลย

ระดับที่ 2 คุ้นเคยกับคำศัพท์นั้น แต่ไม่มีความหมาย

ระดับที่ 3 สามารถให้ความหมายหรือ คำเหมือนของคำศัพท์นั้นได้

ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์นั้นได้ในแง่ความหมายได้อย่างถูกต้องในประโยค

ระดับที่ 5 ใช้คำศัพท์นั้นได้ในแง่ความหมายและไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องในประโยค

แต่หากแบ่งการรู้คำศัพท์ตามความทรงจำ จะสามารถแบ่งได้เป็น 3 ระดับ ประกอบด้วย (วิสาข์ จิตวิวัฒน์, 2543)

1. ศัพท์ที่ผู้อ่านไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำนั้นมาก่อน (Unknown Words) คือ เป็นคำที่ไม่เคย เห็น ไม่รู้ความหมาย หรือ ไม่ได้อยู่ในความทรงจำ

2. ศัพท์ที่ผู้อ่านคุ้นเคยมาก่อน (Acquainted Words) คือ ศัพท์ที่ผู้อ่านเคยเห็น หรือ เคยเรียน และสามารถระลึกความหมายได้หลังจากใช้เวลาพิจารณาหาความหมาย

3. ศัพท์ที่อยู่ในความทรงจำ (Established Words) คือ คำที่ผู้อ่านสามารถจำความหมายได้ โดยทันทีแบบอัตโนมัติ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การรู้คำศัพท์ สามารถแบ่งได้ทั้งหมด 5 ระดับ ขึ้นอยู่กับ ความคุ้นเคยความหมายของคำศัพท์และการใช้จริงได้ถูกต้องในประโยค แต่หากเป็นการรู้คำศัพท์ที่

ไม่ได้จำกัดเฉพาะความหมายและการใช้ จะแบ่งระดับตามความทรงจำของผู้ใช้ภาษา คือสามารถจำ คำศัพท์ได้ทันที จำได้เลือนลางและต้องใช้เวลาในการระลึกความหมาย รวมไปถึงเป็นคำศัพท์ใหม่ที่ ไม่ได้อยู่ในความทรงจำมาก่อน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนระดับย่อหน้า

2.1 ความหมายของย่อหน้า

ความหมายของย่อหน้าสรุปได้ดังต่อไปนี้ คือ

1) ย่อหน้าหรืออนุเขต (paragraph) ประกอบด้วยกลุ่มประโยคหลายประโยคที่เขียน เรียงกัน ประโยคเหล่านี้มีความสัมพันธ์กัน โดยมีใจความมุ่งแสดงความคิดสำคัญ เพียงเรื่องเดียว

2) ย่อหน้า คือ ข้อความตอนหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยประโยคใจความสำคัญและประโยค ขยายความหรืออาจประกอบด้วยประโยคขยายความเพียงอย่างเดียว ในย่อหน้าหนึ่ง ๆ จะมีความยาว ที่บรรทัดก็ได้ แต่ควรเสนอความคิดสำคัญเพียงประการเดียว

3) ย่อหน้าเป็นส่วนหนึ่งงานเขียนที่มีความสำคัญ ในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ การ เริ่มย่อหน้า คือ การเริ่มใจความสำคัญ เมื่อย่อหน้าครั้งหนึ่ง ๆ ข้อความบรรทัดแรก จะต้องเอียงเข้ามา ทางขวามือเล็กน้อยให้เป็นที่สังเกตเห็นได้ (indentation) ความยาวของย่อหน้าไม่สามารถจำกัดได้ แน่นอนตายตัวได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความสำคัญของเนื้อหาที่นำมาเขียน ความยาวของย่อหน้ามีหลัก กว้าง ๆ คือ ต้องยาวพอที่จะอธิบายความคิดได้ชัดเจน แต่ไม่ยาวจนมีความคิดหลายอย่างเข้ามาปะปน ในย่อหน้านั้น

2.2 ชนิดของย่อหน้า

จากความหมายของการเขียนและความหมายของย่อหน้าดังที่กล่าวมาแล้วในบทนี้ ผู้วิจัย สรุปว่าย่อหน้าแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1) ย่อหน้า ในกรณีที่งานเขียนเป็นงานเขียนที่มีเพียงย่อหน้าเดียว

2) ย่อหน้าที่เป็นส่วนหนึ่ง หรือส่วนประกอบของงานเขียนที่มีมากกว่า 1 ย่อหน้า ซึ่ง สามารถแบ่งออกเป็น 4 ชนิดย่อย คือ

ก. ย่อนำนำความคิด หรือย่อหน้าค่านำ เป็นย่อหน้าเปิดเรื่องที่ใช้ในงานเขียนประเภท ต่าง ๆ เช่น บทความ เรียงความ เป็นย่อหน้าที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากเป็นส่วนที่จะทำให้ผู้อ่าน เกิดความสนใจในงานเขียน เป็นจุดเริ่มต้นที่จะโยงความสัมพันธ์ไปสู่เนื้อหา นอกจากนี้ ยังเป็นย่อ

หน้าที่ใช้บอกวัตถุประสงค์และขอบเขตของเรื่องอีกด้วย การเขียนย่อหน้าชนิดนี้ ควรเขียนให้สั้นและตรงประเด็น

ข. ย่อหน้าโยงความคิด หรือย่อหน้าเชื่อมความ เป็นย่อหน้าที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงความคิดระหว่างย่อหน้าเข้าด้วยกัน โดยเนื้อหาของย่อหน้าชนิดนี้จะเป็นเนื้อหาที่สรุปความคิดในย่อหน้าก่อน และนำความคิดในย่อหน้าที่ตามมา ย่อหน้านี้จะใช้เมื่อความคิดระหว่างสองย่อหน้าขาดความต่อเนื่องและไม่สัมพันธ์กันเท่าที่ควร

ค. ย่อหน้าแสดงความคิด หรือย่อหน้าเนื้อเรื่อง ย่อหน้าชนิดนี้เป็นย่อหน้าที่สำคัญที่สุดในการเขียนบทความ หรือความเรียงเพราะเป็นย่อหน้าที่ใช้แสดงความคิดต่าง ๆ ของผู้เขียนที่ต้องการสื่อมายังผู้อ่าน ในบทความหรือความเรียงเรื่องหนึ่ง ๆ จะประกอบด้วยย่อหน้าแสดงความคิดหลายๆย่อหน้า

ง. ย่อหน้าสรุปความคิด หรือย่อหน้าลงท้าย เป็นย่อหน้าที่จะต้องเขียนให้ประทับใจ ผู้อ่านจะต้องมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับย่อหน้านำความคิด และย่อหน้าแสดงความคิด ในการเขียนบทความและความเรียงประเภทต่าง ๆ ย่อหน้าสรุปความคิดอาจเขียนในลักษณะสรุปประเด็นความคิดหลักของเรื่องหรืออาจเป็นการฝากความคิดเห็น ชี้แนะ หรือตั้งข้อสังเกตก็ได้

2.3 องค์ประกอบของย่อหน้า

ในย่อหน้าแต่ละย่อหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งย่อหน้าเดียวในภาษาอังกฤษเชิงวิชาการแบบเป็นทางการของสหรัฐอเมริกา (U.S. formal academic English) มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ ใจความสำคัญ (main idea) หรือประโยคใจความสำคัญ (the topic sentence) ประโยคสนับสนุน (supporting sentences) และประโยคลงท้าย (the concluding sentences)

1) ใจความสำคัญ หรือประโยคใจความสำคัญ คือ ความคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอแก่ผู้อ่าน และในหนึ่งย่อหน้านั้นต้องมีใจความสำคัญเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว ประโยคใจความสำคัญแสดงความคิดหลัก (main idea) ที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกมาให้ผู้อื่นทราบความ การแสดงใจความสำคัญในย่อหน้ามักปรากฏเป็นประโยค ๆ หนึ่ง ซึ่งอาจอยู่ตอนต้น เป็นประโยคแรกของย่อหน้า (ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะใช้กับย่อหน้าทางด้านวิชาการที่เขียนขึ้นอย่างเป็นทางการกลางย่อหน้าท้ายหรืออยู่ทั้งต้นทั้งท้ายย่อหน้า แล้วแต่ผู้เขียนเห็นสมควร

2) ใจความสนับสนุนหรือประโยคสนับสนุน (supporting sentences) ใช้ขยายสนับสนุนอธิบาย หรือพิสูจน์ (prove) ใจความสำคัญหรือประโยคใจความสำคัญ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดหลัก (main idea) ของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน ใจความหรือประโยคสนับสนุน ประโยค

ขยายความนี้จะมีมากน้อยเท่าใด ขึ้นอยู่กับผู้เขียนว่าจะสามารถขยาย / หรือสนับสนุนให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากน้อยเพียงไร

3) ประโยคลงท้าย (The concluding sentence) ย่อหน้าเดียว (ย่อหน้าที่ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของความเรียงที่มีความยาวกว่า 1 ย่อหน้า มักจะมีประโยคลงท้ายในตอนจบ (end) ของย่อหน้า ประโยคลงท้ายเป็นการปิดย่อหน้า เพื่อให้ผู้อ่านจะได้ไม่รู้สึกว่างูทึงให้คิดว่ามีอะไรให้อ่านต่ออีก (A concluding sentence closes the paragraph so that the reader is not left expecting more.) ประโยคลงท้ายมี 3 ลักษณะ คือ 1) อาจจะเป็นประโยคที่ล้อประโยคใจความหลัก (the topic sentence) โดยใช้คำที่ไม่เหมือนเดิม เป็นการเน้นย้ำผู้อ่านถึงใจความหลักของย่อหน้าหรือ 2) เป็นประโยคที่สรุปใจความหลัก ๆ (main points) อย่างย่อ ๆ (summarize the main points briefly) หรือ 3) ประโยคที่ผู้เขียนออกความคิดเห็นส่วนตัว (make a personal comment) เพื่อเป็นการจบย่อหน้า ผู้เขียนอาจจะใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (transition signal) นำหน้าประโยค เพื่อให้ผู้อ่านว่าประโยคนี้เป็นตอนจบย่อหน้า หรืออาจจะไม่ใช่เครื่องหมายสัมพันธ์ความใด ๆ เลยก็ได้ คำหรือวลีที่ใช้นำหน้าประโยคลงท้ายความได้แก่ In conclusion, In summary, In short, In brief และ Indeed เป็นต้น

จากองค์ประกอบทั้ง 3 ส่วน ดังกล่าวแล้ว สามารถนำมาเขียนย่อหน้าที่เป็นงานเขียนที่มีย่อหน้าเดียวได้ดังนี้

1) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนต้นย่อหน้า ประโยคต่างๆ มาเป็นประโยคที่ช่วยขยายความให้เห็นจริง การวางตำแหน่งประโยคใจความสำคัญไว้ต้นย่อหน้านี้เป็นวิธีที่ง่ายที่สุด เพราะจะช่วยให้ผู้เขียนทราบว่า ตนกำลังเขียนเรื่องอะไร ประเด็นใดทำให้ไม่หลงออกนอกเรื่อง และผู้อ่านก็สามารถทราบความคิดหลักของผู้เขียนได้ทันที

2) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนกลางย่อหน้า บางครั้งอาจพบว่ามีประโยคหลายประโยค กล่าวอธิบายเป็นข้อความนำไว้ก่อน แล้วจึงถึงประโยคใจความสำคัญ ซึ่งกระชับความกินความครอบคลุมหมด ถัดจากนั้น ก็เป็นรายละเอียดเพิ่มเติมต่อไป จนย่อหน้านั้นได้ความสมบูรณ์

3) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนท้ายย่อหน้า เป็นการสรุปให้ผู้อ่านเห็นได้ชัดเจน หลังจากที่ได้อ่านประโยคอธิบายความมาตั้งแต่ต้น เป็นการเน้นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการในตอนท้ายสุด

4) ประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนต้นและตอนท้ายย่อหน้า ผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้อ่านทราบจุดประสงค์หรือความคิดของตนโดยชัดเจน มักนิยมเขียนประโยคใจความสำคัญไว้ตอนต้นย่อ

หน้าแห่งหนึ่ง แล้วขยายความไปจนถึงตอนสุดท้ายย่อหน้า และจบลงด้วยประโยคใจความสำคัญ ซึ่งเป็นการซ้ำข้อความทำนองเดียวกับข้างต้น กล่าวสรุปซ้ำอีกครั้งหนึ่งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในกรณีที่ย่อหน้า เป็นส่วนหนึ่งของงานเขียนหรือความเรียงที่มีหลายย่อหน้า แต่ละย่อหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งนั้นจะมีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ส่วน คือ ใจความสำคัญหรือประโยคใจความสำคัญ และประโยคขยายความ ดังนี้

1) **ใจความสำคัญ** หรือประโยคใจความสำคัญ คือ ความคิดที่ผู้เขียนมุ่งเสนอแก่ผู้อ่าน และในหนึ่งย่อหน้านั้นต้องมีใจความสำคัญเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว ประโยคใจความสำคัญจึงเป็นความคิดหลัก (main idea) ที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกมาให้ผู้อื่นทราบความ การแสดงใจความสำคัญในย่อหน้ามักปรากฏเป็นประโยคๆ หนึ่ง ซึ่งอาจอยู่ตอนต้น กลาง ท้ายหรืออยู่ทั้งต้นทั้งท้ายก็ได้

2) **ประโยคขยายความ** เป็นประโยคที่ขยายประโยคใจความสำคัญ ประโยคขยายความ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน ประโยคขยายความนี้จะมีมากน้อยเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับผู้เขียนว่าจะสามารถขยายให้ผู้อ่านเข้าใจได้มากน้อยเพียงไร

2.4 หลักการเขียนย่อหน้า

ความยาวในการเขียนย่อหน้าไม่สามารถจะจำกฎได้ ผู้เขียนก็ควรคำนึงถึงหลักกว้าง ๆ ในการเขียนย่อหน้า ดังนี้

1) ย่อหน้าต้องยาวพอที่จะอธิบายความคิดได้แจ่มแจ้ง ต้องไม่สั้นจนกลายเป็นการนำหัวข้อมาเรียง ๆ กันโดยไม่อธิบายให้เห็นว่า หัวข้อนั้นสัมพันธ์กันอย่างไร และต้องไม่ยาวจนกระทั่งมีความคิดหลายความคิดปะปนกันไปหมด แต่ละย่อหน้าควรแทนความคิดสำคัญเพียง ความคิดเดียว ที่เหลือยืดยาวนั้นอาจเป็นส่วนของการบรรยายเสริม ขยายเสริม พูกคำกริยา กรรมต่าง ๆ เพื่อให้มีความสวยงาม และสลับไหลในการอ่านมากขึ้น ถ้าย่อหน้ายาวมากควรพิจารณาว่าจะแบ่งเป็นย่อหน้าย่อยลงได้อีกหรือไม่ อย่างไรก็ตามงานเขียนที่มีย่อหน้ามากไปจะทำให้การอ่านขาดความต่อเนื่องซึ่งมีผลต่อความเข้าใจเนื้อหา แต่มีงานเขียนบางประเภท เช่น ข้อเขียนลงในคอลัมน์หนังสือพิมพ์รายวัน นิยมเขียนโดยย่อหน้าบ่อยครั้ง ทั้งนี้ เป็นลักษณะเฉพาะ และเป็นวัตถุประสงค์ของหนังสือพิมพ์ที่จะเรียกร้อย ความสนใจ ลักษณะดังกล่าวจึงเหมาะกับการเขียนโดยทั่วไป

2) โดยทั่วไปย่อหน้ามีความยาวโดยประมาณ 5 บรรทัด หรือ 100 คำ เป็นอย่างน้อย หรือมากกว่านั้นตามแต่เนื้อเรื่องของผู้เขียนเอง แต่ไม่ควรเกิน 10 หรือ 15 บรรทัด หรือประมาณ 200-250 คำ ถ้ายาวกว่านั้น ควรพิจารณาว่าจะแบ่งย่อหน้าได้อีกหรือไม่ ย่อหน้าที่ไม่ยาวมากนักจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดได้ชัดเจน ว่าผู้เขียนต้องการพูดเรื่องอะไร เรื่องนั้นมีความคิดอะไรสนับสนุน

บ้าง ที่เข้าใจได้ชัดเจนก็เพราะย่อหน้านั้น ๆ มุ่งความคิดสำคัญความคิดเดียว และไม่ซับซ้อนการแบ่งย่อหน้าได้ดี จึงช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น ในบางครั้งหากเราเขียนบรรยาย พรรณนามากจนเกินความพอดี อาจทำให้เนื้อหาในย่อหน้านั้น ๆ วกไปวนมา อีกทั้งไม่น่าอ่าน ผู้อ่านอาจจะเบื่อได้ง่าย ฉะนั้น ควรเขียนให้ได้ใจความที่สำคัญ และตรงประเด็นที่สุด

3) ความสั้นยาวของแต่ละย่อหน้าในเรื่องหนึ่ง ๆ นั้นไม่ควรให้แตกต่างกันมากนัก เช่น ย่อหน้าแรก 20 บรรทัด ย่อหน้าต่อไป 5 บรรทัดบ้าง 3 บรรทัดบ้าง เช่นนี้ จะไม่เกิดความงามและความสมดุล แต่มีได้หมายความว่าแต่ละย่อหน้าจะต้องมีความยาวขนาดเดียวกัน ความยาวของย่อหน้าควรมีขนาดแตกต่างกันบ้าง แต่ไม่มากจนขาดความสมดุล ทั้งนี้ เพราะย่อหน้าที่มีความสั้นยาวต่างกันอย่างเหมาะสม จึงช่วยดึงดูดความสนใจผู้อ่านได้บ้าง

2.5 ลักษณะของย่อหน้าที่ดี

ย่อหน้าที่ดีมีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังต่อไปนี้ คือ

1) **เอกภาพ (Unity)** หมายความว่า ข้อความแต่ละย่อหน้า จะต้องเขียนให้มีความคิดหรือใจความสำคัญเพียงประการเดียว ไม่เปลี่ยนความคิด หรือจุดมุ่งหมาย เป็นหลายอย่างในย่อหน้าเดียว ดังนั้น ย่อหน้าที่มีเอกภาพ หรือเป็นความเป็นหนึ่ง คือ ย่อหน้าที่มีลักษณะดังนี้ คือ มุ่งเฉพาะประเด็นเดียว รายละเอียดที่มีอยู่ในย่อหน้า มีไว้เพื่อขยายความ อธิบายความและสนับสนุนประเด็นดังกล่าว ทุกประโยคที่มีอยู่ในย่อหน้าต้องอธิบาย หรือสนับสนุนความคิดหลัก หรือใจความหลัก

2) **สัมพันธภาพ (Cohesion)** คือ ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ทำได้โดยการเรียบเรียง

ข้อความในย่อหน้าให้เกี่ยวโยงต่อเนื่องกัน เกิดความสัมพันธ์กัน เมื่ออ่านแล้วสละสลวยรื่นหู ทำให้แนวความคิด ติดต่อกัน ผู้อ่านสามารถติดตามได้ง่าย สัมพันธภาพในย่อหน้า ทำให้เกิดขึ้นนั้นได้ด้วยการ ก) จัดระเบียบความคิด ความคิดและรายละเอียดต่าง ๆ ที่ขยายความคิดหลักหรือประโยคใจความสำคัญจะต้องจัดเข้ามารวมกันอย่างมีระเบียบ ถ้าจัดเรียงลำดับอย่างดีแล้วจะทำให้เรื่องในย่อหน้ามีความกระชับ การจัดรายละเอียดต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบนี้ผู้เขียนจะต้องลำดับความคิดก่อนว่าความใดหรือประโยคใดควรจะกล่าวก่อนหลัง การจัดระเบียบความคิดอาจจัดตามลำดับเหตุผลลำดับเวลา ลำดับสถานที่ ลำดับความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และลำดับทิศทาง เป็นต้น การจัดลำดับเรื่องราวให้เชื่อมโยงกันนี้จะทำให้อ่านย่อหน้ามีสัมพันธภาพ ข) ความต่อเนื่องและความสอดคล้อง ความต่อเนื่องและความสอดคล้องของแต่ละประโยคมีส่วนทำให้เกิดสัมพันธภาพในย่อหน้าได้ด้วย ความต่อเนื่องระหว่างประโยคกับประโยคที่มาขยายประโยคใจความสำคัญนี้เกิดจากการนำคำเชื่อมมาประสานประโยคต่าง ๆ ทำให้ข้อความต่อเนื่องกลมกลืนเป็นความเดียวกันและอ่านได้อย่าง

ราบรื่น คำเชื่อมที่นำมาใช้สร้างความสัมพันธ์ในประโยคนี้นี้มีมากมายทั้งที่เป็นคำและเป็นวลีดัง จะขอ ยกตัวอย่างให้เห็น ดังนี้ (สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์, 2524 : 51)

1. แสดงการเสริม ย้ำ เช่น นอกจากนั้น แล้วยัง ยิ่งกว่านั้น
2. แสดงการเปรียบเทียบ เช่น เหมือนกัน ในทำนองเดียวกัน ราวกับ
3. แสดงการยอมรับ เช่น เมื่อเป็นเช่นนี้ แสดงว่า เชื่อได้ว่า
4. แสดงการสรุป เช่น ด้วยเหตุดังกล่าว ในที่สุด กล่าวโดยสรุป อีกนัยหนึ่ง
5. แสดงการเปรียบเทียบต่าง ๆ เช่น ตรงกันข้าม แม้ว่า ทั้ง ๆ ที่ แต่
6. แสดงการขยายความ เช่น จะเห็นได้ว่า ตัวอย่างเช่น
7. บอกเวลาหรือสถานที่ เช่น หลักจากนั้น ต่อมา ต่อไป ในขณะนั้น ทางด้านขวา

ในตอนท้าย

3) สารัตถภาพ (Coherence) คือ มีการเน้นย้ำใจความ กล่าวคือ เรื่องใดประเด็นใดที่ เห็นว่าสำคัญก็ควรแสดงความสำคัญนั้นให้ปรากฏเด่นชัด ซึ่งอาจแสดงได้ด้วยตำแหน่งของประโยค ใจความสำคัญ และปริมาณของประโยคขยายความ ตำแหน่งของประโยคใจความสำคัญที่จะทำให้ ผู้อ่านสนใจมาก ก็คือ ประโยคใจความสำคัญที่อยู่ตอนต้นหน้า หรือท้ายย่อหน้า โดยเฉพาะประโยค ใจความสำคัญที่อยู่ท้ายย่อหน้านั้น ผู้อ่านจะสนใจมากที่สุด เพราะเป็นธรรมดาที่ผู้อ่านต้องการทราบ สรุปใจความสำคัญของย่อหน้า ส่วนปริมาณของประโยคขยายความนั้น ถ้าเขียนต้องการให้ผู้อ่าน ทราบหรือเข้าใจในประเด็นใดหรือความคิดใดมากก็เขียนประเด็นนั้นหรือความคิดนั้นให้ได้สาระ มากกว่าความคิดอื่น

4) ความสมบูรณ์ (Completion) ในแต่ละย่อหน้าต้องเขียนให้มีจุดหมาย เนื้อหา สาระสำคัญ รายละเอียดส่วนขยายชัดเจน ไม่ออกนอกเรื่อง ไม่ยกตัวอย่างมากเกินไปจนความจำเป็น เมื่อ อ่านจบแล้ว ต้องได้ความบริบูรณ์ เหมือนอ่านเรียงความสั้นเพียง 1 เรื่อง เพราะย่อหน้าก็คือ ความ เรียงอย่างย่อเรื่องหนึ่ง ถึงแม้ว่าย่อหน้าที่เขียนจะมีความเป็นเอกภาพ มีการลำดับความดี มีความ ต่อเนื่องและมีการเน้นความ ย่อนำนั้นอาจจะไม่สมบูรณ์หรือชัดเจนพอ ผู้ที่เขียนย่อหน้าควรคำนึงถึง องค์ประกอบต่อไปนี้ เพื่อให้ย่อหน้ามีความสมบูรณ์มากขึ้น ได้แก่ การเขียนขยายความให้ครอบคลุม ความคิดหลัก การเขียนอย่างมีเหตุผล เหตุผลที่นำมาขยายประโยคใจความสำคัญควรเป็นเหตุผลที่ เป็นไปได้ สมเหตุสมผลสอดคล้องกัน และสุดท้ายคือการเขียนให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษารวมทั้ง การใช้คำและการสร้างประโยค

ฉะนั้น ย่อหน้าที่ดีจึงควรมีทั้งความสมบูรณ์ เอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ ซึ่งจะช่วยให้งานเขียนนั้นเป็นงานเขียนที่มีความต่อเนื่อง ชัดเจน และสมบูรณ์

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของข้อผิดพลาด

ข้อผิดพลาดคือการพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่รู้ภาษาดีเห็นว่ายังบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ ซึ่งอาจเป็นคำหรือโครงสร้าง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาที่เจ้าของภาษาพิจารณาว่าไม่เป็นที่ยอมรับเนื่องจากนำมาใช้อย่างไม่ถูกต้อง (Klassen, 1991) การใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวแสดงออกถึงผลจากการเรียนรู้ที่ผิดพลาด ๑ หรือการเรียนรู้ที่ยังไม่สมบูรณ์ (Richards, 1974) ผู้เรียนมักสร้างภาษาขึ้นมาภาษาระหว่างที่เรียนรู้ภาษาที่สอง ทั้งการพูดและการเขียนทำให้การใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักภาษา แต่ถือเป็นเรื่องปกติที่ผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดในระหว่างเรียนรู้ภาษาที่สอง (Dulay, Burt and Krashen, 1982)

ในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนยังไม่ได้เรียนรู้ภาษาอย่างถูกต้อง อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดซ้ำซ้อนได้ แต่ถึงกระนั้นข้อผิดพลาดทางภาษาถือเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ (Norrish, 1983) ตัวอย่างเช่น การใช้คำกริยาช่วย (Modal verb) ตามด้วย to เกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่สองและเข้าใจหลักการใช้ “to” หลังคำกริยา เช่น want to หรือ go to ผู้เรียนจึงเลือกใช้ to กับคำกริยาช่วยเช่นกัน เช่น He can to drive a car. ซึ่งข้อผิดพลาดเช่นนี้จะเกิดขึ้นอยู่เสมอหากผู้เรียนยังไม่ได้เรียนรู้ว่าคำกริยาช่วยไม่ต้องตามด้วย to ระหว่างที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาที่สองและพัฒนาการใช้ภาษาให้ถูกต้อง มักพบลักษณะของข้อผิดพลาดเช่นนี้เนื่องจากผู้เรียนยังเรียนรู้และใช้ภาษาไม่ถูกต้องทั้งหมด (Corder, 1981) ถ้าความรู้พื้นฐานในภาษาที่สองมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาแม่ของผู้เรียนก็จะเกิดการการเรียนรู้ที่รวดเร็วขึ้น แต่ถ้าความรู้พื้นฐานของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีความแตกต่างกัน ก็จะเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนที่จะทำความเข้าใจและเรียนรู้ภาษาที่สอง (Lado, 1964) เช่น ผู้เรียนไม่สามารถจำกฎการใช้งานได้และใช้ไม่ถูกต้องตามกฎ ทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่สอง ซึ่งข้อผิดพลาดนั้นพิจารณาได้ว่ามาจาก 2 เหตุผล คือ การถ่ายโอนภายในภาษาที่เรียนรู้ และการถ่ายโอนระหว่างภาษา (Interlingual transfer) โดยการถ่ายโอนระหว่างภาษา หมายถึง การที่ผู้เรียนใช้การเทียบเคียงภาษาแม่กับภาษาที่สองหรือภาษาที่เรียน นำเอาความรู้ที่มีในภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้อ่อนหน้ามาถ่ายโอนเป็นภาษาที่

เรียนรู้ใหม่ เพื่อช่วยให้เรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น ในระดับของหน่วยเสียง เสียงบางเสียงในภาษาที่กำลังเรียนรู้ ไม่มีปรากฏในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนออกเสียงไม่ได้และใช้เสียงเทียบเคียงในภาษาแม่แทน จึงทำให้ออกเสียงผิด เช่น เสียง “th” ซึ่งไม่มีในภาษาแม่ ผู้เรียนอาจใช้เสียง “t” หรือ “d” ส่วนในระดับหน่วยคำนั้น ผู้เรียนมักไม่เติม “s” หรือ “es” ในการแสดงรูปพหูพจน์ เนื่องจากไม่มีการแสดงรูปพหูพจน์ในลักษณะดังกล่าวในภาษาแม่ของตน นอกเหนือจากนี้อาจมีข้อผิดพลาดในระดับความหมายของคำเช่นกัน เกิดจากการที่ผู้เรียนพิจารณาจากกฎเกณฑ์ของภาษาที่ตนเองกำลังเรียนรู้ เช่น การใช้ “-ed” กับคำกริยา (Verb) ในการแสดงรูปอดีต ความเป็นจริงการใช้ -ed กับคำกริยาไม่ได้ใช้เพื่อแสดงรูปอดีตเท่านั้น แต่เป็นการสร้างคำที่มีความหมายแตกต่างออกไป ซึ่งข้อผิดพลาดทำนองนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ เป็นผลมาจากการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างไม่ครบถ้วน (Ellis, 1985) นอกจากนี้ข้อผิดพลาดในลักษณะดังกล่าว อาจเกิดจากอิทธิพลของลักษณะการใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกัน ทำให้ผู้เรียนสับสนและเลือกใช้กฎเกณฑ์ร่วมกัน เช่น การใช้ Present continuous tense กับ Present simple tense ที่มีกฎเกณฑ์การแปลงรูปคำกริยาที่แตกต่างกัน ผู้เรียนกล่าวว่า “My mom is cooks dinner.” ผู้เรียนเลือกใช้ “is” กับประธานเอกพจน์ ใน Present continuous tense อีกทั้งเลือกเติม “s” ที่ “verb” แทนใน Present simple tense เห็นได้ชัดว่ามีการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาที่ซ้ำซ้อนและไม่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดในลักษณะนี้เป็นผลมาจากการเรียนพยายามรวบหลักการใช้ภาษาที่กำลังเรียนรู้ เนื่องจากขาดประสบการณ์ในการใช้ภาษา การถ่ายโอนภาษาจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่งนั้น สามารถเกิดข้อผิดพลาดได้ทั้งจากระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สองและระหว่างการถ่ายโอนภาษาจากภาษาแม่ไปยังภาษาที่สอง เมื่อผู้เรียนมักนำความรู้และกฎเกณฑ์ทางภาษาแม่มาประยุกต์ใช้กับภาษาที่เรียนรู้ใหม่เพราะยังไม่มีความรู้ในภาษาที่สองจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้

กล่าวโดยสรุป ข้อผิดพลาด (Errors) คือ การใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ในภาษาที่สองหรือเบี่ยงเบนจากมาตรฐานการใช้ภาษา อาจเกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทั้งจากการถ่ายโอนภายในภาษาที่เรียนรู้ และจากการถ่ายโอนระหว่างภาษา ฉะนั้นแล้ว การศึกษาหาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดสามารถใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดและประยุกต์ในการจัดการเรียนการสอนได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับทราบและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้ได้

3.2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error analysis) คือกระบวนการวิเคราะห์ความบกพร่องในด้านไวยากรณ์ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดว่าเกิดการเบี่ยงเบนหรือผิดพลาดจากโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอย่างไร สามารถใช้เป็นแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และปรับปรุงให้เกิดการ

พัฒนาที่ดีขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ภรณ์พรธชา บุญเพชร, 2557) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นการศึกษาถึงข้อผิดพลาดเมื่อผู้เรียนต้องใช้ภาษาที่สอง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรสามารถใช้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นเครื่องมือในการพัฒนาหลักสูตรได้ เพราะข้อผิดพลาดที่พบจะแสดงให้เห็นว่าส่วนใดของภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนมีความยากลำบาก ทำให้เกิดข้อผิดพลาดและลดความสามารถของผู้เรียน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาหลักสูตรก็สามารถนำข้อมูลในส่วนนี้มาประยุกต์และปรับหลักสูตรให้เหมาะสมเพื่อพัฒนาข้อผิดพลาดนั้น (Dulay, Burt and Krashen, 1982) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจะมุ่งเน้นทั้งการวิเคราะห์สาเหตุเพื่อให้ทราบถึงความสามารถของผู้เรียนและการคาดคะเนปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการเรียนรู้ (Corder, 1973) อีกทั้ง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นแนวคิดที่สามารถนำมาใช้เสริมการวิเคราะห์เปรียบเทียบความต่างของภาษา เพื่อสนับสนุนให้การเรียนการสอนภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น (นริศา ไพเจริญ, 2559) โดยการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ (Larsen-Freeman and Long, 1994 : 58)

1. ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual errors) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่

2. ข้อผิดพลาดภายในภาษา (Intralingual errors) คือ ข้อผิดพลาดที่ไม่ได้เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ แต่มีสาเหตุมาจากปัจจัยอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

2.1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสรุปกฎกว้างเกินไป (Overgeneralization) เช่น

*I wonder where are you going.

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า มีการสรุปกฎเกี่ยวกับการสลับที่ระหว่างประธาน “you” และกริยาช่วย “are” กว้างเกินไป โดยนำไปใช้กับประโยคที่ไม่จำเป็นต้องสลับที่ระหว่างประธานและกริยาช่วย จึงทำให้ผิดไวยากรณ์ดังประโยคข้างบน

2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการทำให้ภาษาง่ายขึ้น (Simplification) เช่น

*I studied English for two year.

มีการทำให้การเรียนภาษาง่ายขึ้นโดยไม่เติมหน่วยคำเติมท้าย /-s/ ที่แสดงความเป็นพหูพจน์หลังคำว่า “year”

2.3 ข้อผิดพลาดจากการพยายามสื่อสารโดยคิดคำใหม่ขึ้นเองเพื่อสื่อสารให้ได้ผลตามต้องการ เช่น ต้องการจะใช้คำว่า “airball” เมื่อจะกล่าวถึง “balloon” แม้จะใช้คำศัพท์ผิดแต่ก็สามารถสื่อสารได้

2.4 ข้อผิดพลาดจากการชี้้นำ (Induced errors) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการชี้้นำของผู้สอน เช่น

*She cries as if the baby cries.

ข้อผิดพลาดนี้เกิดจากการที่ผู้สอนนิยามความหมายของ “as if” และ “like” เหมือนกันโดยไม่ได้อธิบายว่าทั้งสองคำนี้จะต้องใช้ในโครงสร้างประโยคที่แตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุป การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด คือการศึกษาข้อผิดพลาดความเบี่ยงเบนจากภาษามาตรฐานที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง การวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถช่วยให้ทราบถึงข้อผิดพลาดที่ลดความสามารถของผู้เรียนและสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอน และลดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาของผู้เรียนในอนาคตได้ อีกทั้งสามารถช่วยให้พัฒนาการใช้ภาษาที่สองได้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 ประเภทของข้อผิดพลาด

Dulay, Burt, & Karshen (1982) ได้แบ่งประเภทของข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ประเภทตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาอังกฤษ คือ

- การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามลักษณะทางภาษาศาสตร์ (Linguistic taxonomy)
- การจำแนกข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์ โดยส่วนประกอบต่าง ๆ ทางภาษา ได้แก่ ความหมายและคำศัพท์ (Semantics and vocabulary) ไวยากรณ์ และหน่วยคำ (Syntax and morphology) ระบบเสียง (Phonology) และวาทกรรม (Discourse) และส่วนประกอบที่มีความหมายทางภาษาศาสตร์ เช่น คำบุพบท กริยาวลี นามวลี เป็นต้น
- เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดประเภทต่าง ๆ ที่พบ จะใช้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เน้นโครงสร้างทางด้านภาษาศาสตร์ เช่น วิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยการบันทึกเสียงของนักเรียนจากการเล่าเรื่องสั้นหรือการนำเสนองาน โดยสามารถจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ส่วน คือ หน่วยคำ ความหมาย และคำศัพท์

Dulay, Burt, & Karshen (1982) ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียนที่เรียนภาษาที่สอง (ภาษาอังกฤษ) ในต่างประเทศ และผู้ดูแลนักเรียนต่างชาติ โดยแบ่งข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ ตามในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ	
1.1 องค์ประกอบไม่สมบูรณ์	
1.1.1 การละประธานของประโยค	(There) Was a party last night?
1.1.2 การละกริยาของประโยค	You (are) taller than me.
1.1.3 การละสรรพนามที่เป็นกรรมของประโยค	I found (it) in the car.
1.1.4 การละสรรพนามที่เป็นประธานของประโยค	John is my friend. (He) Lives in the same town with me.
1.2 องค์ประกอบมีการจัดลำดับไม่ถูกต้อง	
1.2.1 การวางประธานหลังกริยาของประโยค	Graduated Mike from college.
1.2.2 การสลับตำแหน่งของประธานและกรรมของประโยค	Homework finish the students.
2. ระบบกริยาช่วย	
2.1 การใช้ Verb to Do	
2.1.1 การใช้กริยาช่วยในประโยคคำถามและปฏิเสธ	Never do you must split like that.
2.1.2 การละกริยาช่วยในประโยคคำถาม	Why (do) we bow each other?
2.1.3 การใช้กริยาช่วยซ้อนกริยาในประโยคบอกเล่า (Affirmative sentences)	He does spend his holidays always at Bemin.
2.1.4 การละกริยาช่วยในประโยคปฏิเสธ	He (does) write not good book.
2.2 การใช้ Verb to Have / Verb to Be	
2.2.1 การสร้างประโยคการณ์สมบูรณ์ (Perfect) และภาวะต่อเนื่อง (Progressive) ไม่ถูกต้อง	We are stayed here already three weeks.
2.2.2 การสร้างประโยคกรรมวาจาด้วยกริยาช่วยไม่ถูกต้อง	I have impressed with Plato.
2.2.3 การละคำกริยาในประโยค	My mind (is) always worried.
2.2.4 การใช้กริยาช่วยร่วมกันไม่ถูกต้องตามหลัก	Do they be happy?

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.3 การใช้กริยาช่วย (Modal verb)	
2.3.1 การสร้างประโยคบอกเล่าไม่ถูกต้อง	We <u>should studying</u> tonight.
2.3.2 การใช้กริยาช่วยและรูปกาล (Tense) ไม่เหมาะสม	You have <u>could</u> do it if you wanted to.
2.4 การตั้งคำถามด้วยการใช้กริยาช่วยท้ายประโยค (Question tag) ไม่เหมาะสม	She has been smoking less, <u>isn't it?</u>
3. ประโยคกรรมวาก	
3.1 การสร้างประโยคกรรมวาก	
3.1.1 การใช้กริยาไม่ถูกต้องในรูปประโยคกรรมวาก	Each cushion <u>given</u> by our priest.
3.1.2 การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้องหรือละคำบุพบท	She <u>is not allow</u> to her parents to go.
3.1.3 การใช้รูปประโยคกรรมวากในประโยคกรรมวาก	The traffic jam was held up <u>by my brother</u> .
3.1.4 การใช้รูปประโยคกรรมวากในประโยคกรรมวาก	Everything <u>covered insurance</u> against fire.
3.2 การใช้กรรมวากไม่เหมาะสม	
3.2.1 การใช้อักรกรรมกริยาในประโยคกรรมวาก	He <u>was arrived</u> early.
3.2.2 การใช้ประโยคกรรมวากผิดในประโยคความซ้อน	Mark <u>was hope</u> to become a football player.
4. การใช้สันธาน	
4.1 การใช้สันธานเชื่อม กริยาที่มีประธานและกริยาที่ไม่มีประธาน (Limited and unlimited verb)	Why don't you <u>go</u> and <u>have</u> car.
4.2 การวางตำแหน่งสันธานไม่ถูกต้อง	
4.2.1 วางสันธานที่แสดงเหตุการณ์ภายหลังผิดตำแหน่ง	I got up <u>after</u> I brush my teeth.

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
4.2.2 วางสันฐานที่แสดงเหตุการณ์ก่อนหน้าผิดตำแหน่ง	He broke his leg <u>since</u> he has thrown away his skis.
4.2.3 วางสันฐานที่แสดงเหตุการณ์เกิดในขณะเดียวกันผิดตำแหน่ง	<u>While</u> you can't come in, I'm in here.
4.3 การวางวลีหลังสันฐานแสดงเวลา	
4.3.1 การใช้สันฐานเวลาไม่สอดคล้องกับรูปประโยค	<u>After he goes</u> , we will read a story.
4.3.2 การใช้สันฐานแสดงเวลาเป็นส่วนเกินในประโยค	After <u>that</u> we walked, we felt very warm.
4.4 การเลือกใช้กริยาภาคแสดง	
4.4.1 การเลือกกริยาที่สอดคล้องกับประธานและการเลือกกริยาที่ไม่มีประธาน	I <u>lost</u> my wallet until Juan gave it.
4.4.2 การเลือกกริยาให้สอดคล้องกับประธาน (Limitedness verb)	She <u>kept</u> her patience while the baby was repeatedly dropping his spoon.
4.4.3 การใช้คำเชื่อมในประโยคปฏิเสธไม่ถูกต้อง	We has to water the garden after it hadn't rained recently.
4.4.4 การใช้คำในภาคแสดงตอนท้ายประโยคไม่ถูกต้อง	Life is complicated <u>while you are old</u> .
4.5 การใช้ภาษาตามโครงสร้างผิว (Superficial tense agreement)	
4.5.1 การใช้คำบุพบทบอกเวลาเป็นคำส่วนเกินในประโยค	<u>After</u> our last pennies have been spent we wanted to continue on our way home.
4.5.2 การใช้คำบุพบทบอกเวลาไม่สอดคล้องกับรูปกาลของประโยค	<u>While</u> you have worked, I make phone calls.

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
4.5.3 การใช้คำบุพบทเป็นคำส่วนเกินในประโยค	They are studying in this school <u>since</u> they are six years old.
4.5.4 การใช้คำบุพบทที่กล่าวถึงอนาคตเป็นคำส่วนเกินในประโยค	Before you will leave your <u>will</u> kiss Granma.
5. การเติมประโยคให้สมบูรณ์ (Sentential complement)	
5.1 โครงสร้างอนุประโยค (Subordinate construction)	
5.1.1 การวางตำแหน่งของอนุประโยคไม่ถูกต้อง	Rufus hopes <u>that is going to</u> U.S.A. <u>soon</u> .
5.2 การวางตำแหน่งของนามวลี	
5.2.1 การละนามวลีซึ่งแทนประธานของประโยค (Surrogate subject)	(<u>It</u>) is very hard for me to learn English right.
5.2.2 การใช้นามวลีไม่ถูกต้อง	<u>He</u> is raining today. It will be some club meeting on Tuesday.
5.3 การใช้กริยาในรูปปกติ (Infinitive) และการใช้คำนามในรูปกริยา (Gerunds)	
5.3.1 การละประธานของประโยค	It astonishes me to be here; I thought you were in London.
5.3.2 การสร้างประธานของประโยคด้วยคำที่ไม่เหมาะสม	<u>For me</u> failing the exam would make mother upset.
5.3.3 การละประธานในประโยค	<u>For to catch the bus</u> , go to the next corner.

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
5.3.4 การใช้คำกริยา Make, Let, Have และ Find ไม่เหมาะสมกับประธานในประโยค	Taxes <u>make</u> people to be miserable. You must <u>have</u> Cielo to bake some delicious bread.
5.3.5 การใช้ประธานเดียวกันทั้งอนุประโยคและประโยคหลัก (Main clause)	<u>Volkswagen buses</u> are impossible to go fast.
5.3.6 การใช้ประธานของประโยคเป็นกรรมของอนุประโยคหลัก	<u>A girl was decided</u> to play the piano.
5.3.7 การสร้างรูปกริยาเป็นคำนามหลังคำบุพบทไม่ถูกต้อง	You must not discourage him from <u>write</u> what he must.
5.4 การใช้คำผิดรูปและประเภทคำไม่เหมาะสม ในการเสริมคำกริยาหลักของประโยค	
5.4.1 การใช้ประพจน์และการกระทำกำหนดรูปแบบประโยค	Mark <u>thinks</u> the beans <u>needing</u> fertilizer.
5.4.2 การใช้คำกริยารูปกลางเป็นคำเสริม	We will <u>offer</u> carrying the furniture.
5.4.3 การใช้รูปกริยาเป็นนามเสริมประโยคหลัก	Most of the pupils enjoy to <u>have</u> a holiday.
5.4.4 การใช้ส่วนเติมเต็มหลังกริยาช่วยไม่ถูกต้อง	I will <u>enjoy to</u> swim.
6. ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	
6.1 การเรียงลำดับประธานและคำกริยาในรูปประโยค	
6.1.1 การสลับลำดับของประธานและคำกริยาที่ใช้แสดงความรู้สึก	The cat is on the table, but my <u>father doesn't</u> bother that.
6.1.2 การสลับลำดับของประธานและกรรมที่คำกริยาใช้แสดงความรู้สึกโดยตรง	And physical <u>geography prefer</u> <u>me</u> more than anything else.

ตารางที่ 1 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Dulay, Burt & Karshen (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
6.2 การสร้างประโยคด้วยการสลับคำกริยา	
6.2.1 การใช้ประธานของประโยคเป็นผู้แสดงความรู้สึก	I <u>delight</u> that you are so thin.
6.2.2 การใช้คำบุพบทไม่เหมาะสมกับคำกริยาที่ใช้แสดงความรู้สึก	We were all <u>bored about</u> his teaching.
6.2.3 การใช้คำกริยาแสดงความรู้สึกสลับกันระหว่าง -ed และ -ing	Tell me what <u>you are disgusting</u> by.
6.2.4 การละผู้แสดงความรู้สึกหรือผู้กระทำในประโยค	<u>When American excite</u> , they talk too fast for me.
6.2.5 การใช้คำกริยาแสดงความรู้สึกไม่ถูกต้อง	Sarah <u>annoys</u> that the ice cream is so soft.
6.3 การใส่คำคุณศัพท์เป็นส่วนขยายโดยตรง	
6.3.1 การเรียงลำดับส่วนขยายไม่ถูกต้อง	The dirty cloth <u>was furious to</u> the housekeeper.
6.3.2 การใช้คำคุณศัพท์เป็นคำกริยา	It <u>funny</u> me when you laugh.
6.4 การสลับคำคุณศัพท์หรือส่วนขยาย	
6.4.1 การสลับลำดับส่วนขยาย	He is a <u>good worker diligent</u> employee.
6.4.2 การเรียงลำดับในประโยคไม่ถูกต้อง	He <u>realizes the ticket necessary</u> to book.
6.4.3 การใช้คำคุณศัพท์สร้างประโยคที่เนื้อความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน	She <u>thinks difficult to make</u> creative the artworks.

Politzer and Ramiraz (1973) ได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กชาวอเมริกาผู้มีเชื้อสายแม็กซิกันทั้งหมด 120 คน โดยใช้หนังสือการ์ตูนที่ไม่มีเสียงบรรยายและทำการบันทึกเสียงการบรรยายเก็บไว้ แล้วทำการศึกษาข้อผิดพลาดโดยยึดหลักองค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ตามตารางที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ ข้อผิดพลาดในระดับหน่วยคำ (Morphology) และข้อผิดพลาดในระดับไวยากรณ์ (Syntax)

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Politzer & Ramirez

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. หน่วยคำ (Morphology)	
1.1 การใช้คำกำกับนามไม่ถูกต้อง	
1.1.1 การสลับใช้ a / an หน้าคำนาม	A ant An little ant
1.2 การแสดงความเป็นเจ้าของ	
1.2.1 การเว้นรูป -'s แสดงความเป็นเจ้าของ	The man <u>feet</u>
1.3 การใช้กริยาไม่สัมพันธ์กับประธาน	
1.3.1 ประธานเอกพจน์ กริยาไม่เติม -s	The bird <u>help</u> man.
1.3.2 ประธานเอกพจน์ แต่เติม -s ผิดตำแหน่ง	The apple fall <u>downs</u> .
1.4 การใช้ประโยครูปอดีตกาล (Simple past tense)	
1.4.1 ประโยครูปอดีตกาลปกติ (Regular past tense)	
1.4.1.1 การละ -ed หลังคำกริยาแสดงรูปอดีตกาล	The bird he <u>save</u> him.
1.4.1.2 การเติม -ed ซ้อนในคำที่เป็นรูปอดีตกาล	He <u>calleded</u> .
1.4.2 ประโยคอดีตกาลปกติ (Irregular past tense)	
1.4.2.1 การใช้ -ed สวนเกินกับคำกริยาที่ไม่ต้องแปลงรูปอดีต	He <u>putted</u> the cookie there.
1.4.2.2 การใช้คำในรูปปัจจุบันแทนคำแสดงรูปอดีตกาล	He <u>fall</u> into the water.
1.4.2.3 การใช้กริยาช่องที่ 3 (Past participle) แทนคำกริยาแสดงรูปอดีตกาล	I <u>been</u> near him.
1.5 การใช้กริยาช่องที่ 3 (Past participle) ไม่ถูกต้อง	
1.5.1 การใช้กริยาช่องที่ 3 แสดงการถูกกระทำแต่ละ -ed	He was <u>call</u> .

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Politzer & Ramiraz (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1.6 การใช้คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในการเปรียบเทียบ	
1.6.1 การใช้คำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ร่วมซ้ำซ้อน	He got up <u>more higher</u> .
2. วากยสัมพันธ์ (Syntax)	
2.1 นามวลี (Noun phrase)	
2.1.1 ตัวบ่งชี้ (Determiners)	
2.1.1.1 การละคำนำหน้านาม (Article)	He no go in <u>hole</u> .
2.1.1.2 การใช้คำนำหน้านามแทนคำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ	He fall down on <u>the</u> head.
2.1.1.3 การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของซ้อนคำนำหน้านาม	He put it in <u>the his</u> room.
2.1.1.4 การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของไม่ถูกต้อง	The little boy hurt <u>its</u> leg.
2.1.2 การแปลงเป็นนาม (Nominalization)	
2.1.2.1 การใช้คำกริยาแทนการใช้คำนาม	by <u>to cook</u> it
2.1.2.2 การละคำบุพบทเพื่อแสดงถึงสาเหตุวิธีการ หรือสิ่งที่เกิดขึ้น	The dove helped him outing leaf on the water.
2.1.3 จำนวน (Number)	
2.1.3.1 การใช้เอกพจน์แทนพหูพจน์	He got <u>some leaf</u> .
2.1.3.2 การใช้พหูพจน์แทนเอกพจน์	She stabs him in the <u>feet</u> .
2.1.4 การใช้คำสรรพนาม (Pronoun)	
2.1.4.1 การละคำสรรพนามในฐานะประธาน	<u>(He)</u> pinch the man.
2.1.4.2 การละคำสรรพนามหลอก / สรรพนามหุ่น	Is <u>(it)</u> nice the help people.
2.1.4.3 การละคำสรรพนามกรรม	I don't know <u>(it)</u> in English.
2.1.4.4 การใช้คำสรรพนามที่เป็นประธานซ้ำซ้อน	<u>My brother he</u> go to Maxico.

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Politzer & Ramiraz (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.1.4.5 การสลับคำสรรพนามตามเพศหรือจำนวน	So <u>he</u> can eat it (referring to apples)
2.1.4.6 การใช้คำสรรพนามกรรมเป็นประธาน	<u>Me</u> forgot it.
2.1.5 การใช้คำบุพบท (Preposition)	
2.1.5.1 การละคำบุพบท	He come (<u>to</u>) the water.
2.1.5.2 การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง	He fell down <u>from</u> (แทน on, into?) the water.
2.2 คำกริยาวลี (Verb phrase)	
2.2.1 การละคำกริยา	
2.2.1.1 การละคำกริยาหลัก	He (fell) in the water. He (is) in the water.
2.2.2 การใช้ประโยคภาวะต่อเนื่อง (Progressive tense)	
2.2.2.1 การละคำกริยาที่ต่อเนื่องกัน	He going
2.2.2.2 การใช้คำกริยาช่องที่ 1 แทนคำกริยา -ing	The bird was <u>shake</u> his head.
2.2.2.3 การใช้คำกริยาช่องที่ 2 แทนคำกริยา -ing	The man <u>shot</u> with a gun.
2.2.3 ความสอดคล้องของประธานและกริยา	
2.2.3.1 ประธานและกริยาไม่สอดคล้องกัน	You be friends.
2.2.3.2 กริยาไม่สอดคล้องกับจำนวนของประธาน	The apples <u>was</u> coming down.
2.2.3.3 ประธานและกาลไม่สอดคล้องกัน	I didn't know what it is.
2.3 โครงสร้างแบบคำกริยามากกว่าหนึ่งในรูปประโยค	
2.3.1 การใช้ "to" เชื่อมสองประโยคที่มีประธานเดียว	I go to play. (I go and I play)
2.3.2 การละ "to" ในประโยคที่มีประธานเดียว	I go play.
2.3.3 การละ "to" ในประโยคที่มีโครงสร้างกริยาและกริยา	I see a bird got the leaf.

ตารางที่ 2 ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของ Politzer & Ramiraz (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.3.4 การใช้ “to” กับคำกริยาอธิบายเสริมกริยาหลัก	He was going to fell.
2.4 ลำดับคำ	
2.4.1 การวางกรรมก่อนประธานของประโยคซ้ำซ้อน	The bird he was going to shoot it.
2.4.2 การวางส่วนขยายนามไว้หลังคำนาม	He paints his house big.
2.5 การเปลี่ยนรูป (Some transformations)	
2.5.1 การเปลี่ยนประโยคปฏิเสธ	
2.5.1.1 การใช้ประโยคปฏิเสธโดยไม่มีกริยาช่วย	He not pay anymore.
2.5.1.2 การใช้ประโยคปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ	They won't have no fun.
2.5.2 การเปลี่ยนรูปคำถาม	
2.5.2.1 การละคำกริยาช่วยในรูปประโยค	How the story help?
2.5.3 การเปลี่ยนรูปการใช้ “there”	
2.5.3.1 การใช้กริยาร่วมไม่เหมาะสมกับคำนามตาม	There <u>is</u> these holes.
2.5.3.2 การละ ‘there’	Is one bird.
2.5.3.3 การใช้ ‘it was’ แทน ‘there was’	It was round things.
2.5.4 การเปลี่ยนอนุประโยคย่อย	
2.5.4.1 การใช้ “for” แทน “so that”	For the ant could get out.
2.5.4.2 การใช้การบอกเล่าแทนการตั้งเงื่อนไข	So he doesn't kill the bird.

Dulay, Burt, & Karshen, (1982) ยังได้ศึกษาการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเพิ่มเติม และพัฒนาจากการศึกษาโครงสร้างทางภาษาศาสตร์ จนกลายเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิว (Surface strategy taxonomy) โดยจะเน้นที่การเพิ่มเติมส่วนที่ไม่มีความสำคัญกับประโยค การเรียบเรียงประโยคที่ผิดโครงสร้างทางภาษา และการละส่วนที่สำคัญของประโยค ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เป็นระบบและเจาะจง ช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนมีกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาและมีการจัดลำดับความรู้อย่างไร อีกทั้งสามารถระมัดระวังถึงข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ดี

1. การละคำ (Omission) คือ คำหรือหน่วยคำที่หายไปจากรูปประโยค มีผลทำให้ความหมายบางส่วนของประโยคไม่สมบูรณ์ เป็นได้ทั้งหน่วยคำหลัก (Content morpheme) และ

หน่วยคำที่มีความหมายทางไวยากรณ์ (Grammatical morpheme) เช่น คำนำหน้าคำนาม, กริยาช่วย, คำบุพบท และ กริยาช่วย (is, am, are) มากกว่าการละคำที่มีความหมาย ข้อผิดพลาดดังกล่าวส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาที่สองในระยะเริ่มต้น ตัวอย่างเช่น

ผู้สอน: What's he doing? (ซีไปที่เด็กผู้ชายกำลังรับประทานอาหาร)

ผู้เรียน: Him this (แสดงท่าทางรับประทานอาหาร)

2. การเพิ่มคำ (Addition) คือ การเพิ่มคำที่เกินความจำเป็นลงไปประโยค ผู้เรียนที่ได้มีการเรียนรู้ภาษาที่สองมาในระยะหนึ่งแล้วมักตรวจพบข้อผิดพลาดประเภทนี้ โดยการจดจำหลักไวยากรณ์และนำมาใช้อย่างเคร่งครัด ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้ขึ้น ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 3 ข้อดังนี้

2.1 การใช้คำที่เป็นเครื่องหมายทางภาษาซ้ำซ้อน (Double markings) คือ ประโยคที่มีการใช้เครื่องหมายทางภาษาซ้ำ สามารถพบได้ในการใช้กาล (Tense) ต่าง ๆ

2.2 การใช้กฎเกิน (Regularization) คือ การประยุกต์ใช้หลักไวยากรณ์กับความรู้ใหม่ที่ได้พบ ข้อผิดพลาดดังกล่าวที่เกิดขึ้นเกิดจากการประยุกต์ใช้กับหลักภาษาศาสตร์ที่ไม่สามารถใช้ร่วมกันได้และการนำกฎทางไวยากรณ์มาตีความโดยรวม เช่น jewelry กับ jewelys หรือ cut กับ cutted

2.3 การเพิ่มคำส่วนเกิน (Simple Addition) คือ การใช้คำที่มีความหมายที่มีความหมายและหน้าที่ทางภาษาศาสตร์ใกล้เคียงกันมาใช้ร่วมซ้ำซ้อน เช่น การใช้สรรพนามบ่งชี้ (Demonstrative pronoun) “this” ซ้ำซ้อนกับคำนำหน้านาม “my” หรือ “our” เช่น this my / this our หรือแม้แต่การวางคำบุพบทซ้ำซ้อน เช่น among between / behind after

3. การใช้ผิดรูปแบบ (Misformation) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้โครงสร้างภาษาที่ไม่ถูกต้อง หรือ เลือกใช้หน่วยคำไม่ถูกต้อง เช่น He goed to the club. คำกริยาในรูปประโยคจะต้องมีการผันรูปเมื่อสื่อถึงอดีตกาล แต่มีการเติม ed แทน จาก goed แทน went ทั้งนี้การใช้ผิดรูปแบบสามารถแบ่งประเภทย่อยได้ดังนี้

3.1 การใช้รูปแบบไม่ถูกต้องตามมาตรฐาน (Regularization) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลงความเหมาะสมของรูปประโยคโดยยึดหลักเกณฑ์มาตรฐานของภาษาที่สองตามผู้เรียนได้เรียนมาแต่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

3.2 การใช้รูปแบบที่สร้างใหม่เอง (Archi-forms) คือ ข้อผิดพลาดจากการดัดแปลงรูปแบบประโยคจากการใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษาที่สอง เช่น การใช้คำประเภทอื่นในการแทนประธานของประโยค ตัวอย่างเช่น Us gave a cupcake เป็นการใช้คำสรรพนามหรือ

บุรุษสรรพนามแทนประธานในรูปประโยค หากตามหลักไวยากรณ์แล้วควรจะเปลี่ยน “Us” เป็น “We”

3.3 การเลือกใช้สองรูปแบบสลับกัน (Alternative forms) เช่น การใช้คำว่า many และ much ดังตัวอย่างเช่น many money, much pens.

หรือการใช้คำนำหน้านามเอกพจน์ พหูพจน์

This bags / These bag

หรือแม้แต่คำสรรพนามต่าง ๆ

ใช้คำสรรพนามเพศหญิงแทนเพศชายเช่น she แทน he

ใช้คำสรรพนามเอกพจน์แทนเอกพจน์เช่น it แทน they

หรือ การสลับรูปแบบการใช้คำกริยารูปอดีต เช่น

I given them yesterday แทน I gave them yesterday

3.4 การจัดลำดับตำแหน่งของคำ (Misordering) คือ การเรียงลำดับคำไม่ถูกต้องตามรูปแบบโครงสร้างประโยค ตัวอย่างเช่น ประโยคคำถามว่า “What daddy is doing?” ซึ่งมีการสลับกริยาช่วยกับคำนามหลักในประโยค หรือตัวอย่างประโยคบอกเล่าว่า “He is all the time late.” ซึ่งสลับการวางตำแหน่งของคำคุณศัพท์กับส่วนขยายประโยค

กล่าวโดยสรุป ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์คือข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนภาษาสร้างขึ้นระหว่างเรียนรู้ภาษาที่สองและใช้ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษาที่สองที่ตนเรียน ซึ่งมักพบทั้งข้อผิดพลาดทั้งในการพูดและการเขียนภาษาที่สอง ดังนั้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดช่วยให้ระมัดระวัง ลดข้อผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี อีกทั้งสามารถทราบถึงกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาว่าผู้เรียนมีการจัดลำดับความรู้อย่างไร เพื่อพัฒนาแผนการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อไป

3.4 ข้อผิดพลาดด้านการเขียน

ข้อผิดพลาดด้านการเขียนนับเป็น productive errors เช่นเดียวกับกับข้อผิดพลาดด้านการพูด เนื่องจากการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารภาษา (productive skills) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเกิดขึ้นในขณะที่เขียนและมีการสื่อสารภาษาไม่ถูกต้อง ซึ่งข้อผิดพลาดประเภทนี้จะครอบคลุมไปถึงข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างของภาษา คำศัพท์ และแนวนิยม (styles)

มีนักวิชาการหลายท่านได้จำแนกประเภทของข้อผิดพลาดด้านการเขียนไว้ อัจฉรา เพ่งพาณิชย์ (2556) ได้แบ่งระดับของข้อผิดพลาดด้านการเขียนของคนไทยออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

3.4.1 ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำศัพท์

1) ข้อผิดพลาดทางด้านอรรถศาสตร์ ได้แก่

ก. การใช้ศัพท์ผิดแนวนิยม (stylistic errors) ได้แก่การใช้ศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น การใช้ศัพท์ทางการเมื่อพูดกับคนใกล้ชิด การใช้ศัพท์ภาษาพูดในงานเขียนที่เป็นทางการ และการใช้ศัพท์ที่ควรใช้กับบทกวีในภาษาพูดธรรมดา เช่น

I want to drop in but I don't know where you reside (live). Reside = ศัพท์แบบถาวร

I like steed (horse) steed = ศัพท์ที่ใช้ในบทกวี

ข. การใช้ศัพท์ผิดไวยากรณ์ (syntactic errors) ได้แก่ การนำคำพ้องความหมายไปใช้โดยคิดว่ามีใครสร้างไวยากรณ์เหมือนกัน เช่น คำว่า suggest และ advice ในตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

He **advised** me that I play tennis once a day. ที่ถูกต้องเขียนว่า : He advised me to play tennis once a day. ซึ่งโครงสร้างทางไวยากรณ์นี้สามารถใช้กับ suggest ได้

He suggested that I play tennis once a day.

การใช้กริยาผิด โดยที่ไมทราบว่ศัพท์นั้นเป็นกริยาประเภทใด เช่น เป็นสกรรมหรืออกรรมกริยา ดังประโยคตัวอย่าง

The shop locates in Bangkok ที่ถูกต้องเป็น

The shop is located in Bangkok

เนื่องจาก "locate" เป็นสกรรมกริยา จึงต้องใช้ในรูปกรรมวาจก (passive voice) และการใช้บุพบทผิด เช่น

He boarded on the plane. ซึ่งที่ถูกต้องเป็น

He boarded the plane.

ค. ข้อผิดพลาดเนื่องจากการใช้คำเกิดคู่กันผิด (collocational errors) ตัวอย่างเช่น

This is a powerful beer ที่ถูกต้องเป็น

This is a strong beer.

I have a sharp interest in chess. ที่ถูกต้องเป็น

I have a keen interest in chess

ง. การใช้ศัพท์ผิดอรรถลักษณะ (semantic features)

อรรถลักษณะ หมายถึง ความหมายของคำที่แยกเป็นส่วนย่อยได้ แต่อรรถลักษณะไม่ใช่ความย่อยเฉพาะของคำใดคำหนึ่ง แต่เป็นส่วนประกอบร่วมในความหมายของคำได้หลายคำ (เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์, 2531) คำในภาษาอังกฤษมีอรรถลักษณะแตกต่างกันออกไปมากบ้างน้อยบ้างขึ้นอยู่กับความหมายที่แท้จริงของคำเหล่านั้น การรู้อรรถลักษณะของคำพ้องความหมาย จะทำให้ใช้ศัพท์ได้ถูกต้อง ต่อไปนี้ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำพ้องความหมายผิด เนื่องจากผู้เขียนไม่รู้อรรถลักษณะของคำนั้น ๆ อย่างละเอียด ตัวอย่างเช่น (อัจฉรา เฟงพาดิข, 2556 : 118)

I have fractured your vase. ที่ถูกต้องเป็น

I have broken your vase.

They needed a spare teacher for the vocabulary seminar, so they invited me ที่ถูกต้องเป็น

They needed an extra teacher for the vocabulary seminar, so they invited me

2) ข้อผิดพลาดเนื่องมาจากความสับสนในการใช้ British English (BE) และ American English (AE) ซึ่งได้แก่

ก. ข้อผิดพลาดในด้านตัวสะกด ซึ่งอาจเป็นมาจากความสับสน เนื่องจากคำที่มีความหมายเดียวกันแต่สะกดต่างกัน เช่น คำว่า ยางล้อรถ อาจเขียนได้ทั้ง tyre (BE) และ tire (AE) liter (BE) liter (AE) และ advertisement (BE) advertisement (AE) เป็นต้น

ข. ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำเดียวกัน แต่ใช้ความหมายต่างกัน เช่น คำว่า pants ความหมายใน AE จะแปลว่า กางเกงขายาว และ chips จะหมายความว่ามันฝรั่งทอดหั่นเป็นชิ้นยาวใน BE ส่วนใน AE จะแปลว่ามันฝรั่งทอด ที่หั่นเป็นแว่นบาง ๆ หรือคำว่า public school มีความหมายว่าโรงเรียนเอกชนชั้นดี คำเล่าเรียนแพงใน BE แปลว่า โรงเรียนรัฐส่วนใหญ่ไม่คิดค่าเล่าเรียนใน AE เป็นต้น

ค. ข้อผิดพลาดเนื่องจากเข้าใจผิดว่าคำบางคำมีความหมายต่างกัน ซึ่งที่จริงแล้วมีคำที่ต่างกัน แต่ใช้ในความหมายเดียวกันใน BE และ AE เช่น คำว่า boot (BE) กับคำว่า trunk (AE) ก็มีความหมายเดียวกันคือ ที่เก็บของท้ายรถ flat (BE) กับ apartment (AE) luggage (BE) กับคำว่า baggage (AE) chips (BE) กับ French fries (AE) และ chemist's (BE) กับคำว่า drugstore (AE) เป็นต้น

3) ข้อผิดพลาดเนื่องมาจากความสับสนในการใช้ British English (BE) และ American English (AE) ซึ่งได้แก่

ก. คำที่มีการใช้ชนิดของคำ (parts of speech) ผิด เช่น คำว่า แอร์คอนดิชัน (aircondition) ซึ่งเป็นคำยืมที่นำมาใช้ในภาษาไทยซึ่งเมื่อนำไปใช้ในภาษาอังกฤษจึงใช้แบบผิดชนิดของคำ ตัวอย่าง ประโยคเช่น

I bought a second hand aircondition. ที่ถูกต้องเป็น

I bought a second hand air conditioner.

ข. การใช้คำยืมผิดความหมาย ตัวอย่างเช่น คำว่า fit เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยจะแปลว่า คับ ที่จริงแล้วในภาษาอังกฤษต้องใช้คำว่า tight หรือ คำยืมว่า แฟน มาจากภาษาอังกฤษ fan ซึ่งมีความหมายแตกต่างกับคำว่า boy-friend, girl-friend เพราะแปลว่าผู้ที่คลั่งไคล้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือผู้ใดผู้หนึ่ง เช่น football fans เป็นต้น

4) ข้อผิดพลาดเนื่องจากการใช้และเข้าใจศัพท์ผิดอันเนื่องมาจากการแปลสำนวนคำต่อคำ หรือรู้ความหมายของคำหลายหน้าที่ (polysemes) เพียงความหมายเดียว ตัวอย่างเช่น

ก. การแปลสำนวนคำต่อคำ เช่น สำนวน “white elephant” ซึ่งตรงกับลักษณะของวัฒนธรรมไทย มีความหมายในทางดีว่า “ช้างเผือก” ผู้เขียนอาจจะเดาว่ามีความหมายในทางที่ดี แต่ที่จริงแล้วมีความหมายในทางไม่ดี คือแปลว่า “Costly or troublesome possession useless to its owner”

ข. การใช้และเข้าใจศัพท์ผิด อันเนื่องมาจากรู้ความหมายของคำหลายหน้าที่เพียงความหมายเดียว เช่น คำว่า run ไม่ให้มีความหมายว่า วิ่ง อย่างเดียวแต่มีความหมายอื่นด้วย run the machine เดินเครื่องจักร หรือ run for ตามด้วยชื่อตำแหน่งก็จะแปลว่า แข่งขันเพื่อให้ได้ตำแหน่งนั้นๆ เป็นต้น

นอกเหนือจากการแบ่งประเภทของข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำศัพท์ของอัจฉรา เฟ่งพานิช (2556) แล้ว ในทิศทางเดียวกัน Carl James (1998) ก็ได้แบ่งประเภทข้อผิดพลาดในระดับคำศัพท์ไว้เช่นกัน โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏร่วม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) ดังที่ปรากฏในตาราง

ตารางที่ 3 การแบ่งประเภทข้อผิดพลาดในระดับคำศัพท์ของ Carl James

Lexical errors	Formal errors	Formal misselection	But I *few (feel) a bit differently. In *spide (spite) of
		Misformation	*unconvenient (inconvenient)
		Distortion	*habbit (habit); *restrant (restaurant)
	Collocation errors	*high (advanced) technology; To *expose (leak or disclose) your private information	
	Mix-up of part of speech	Why do we *choice (chose) to use the credit card? To pursue popular thing *blind (blindly)	

1) รูปแบบของคำ (Formal Errors)

ก. การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูป (Formal misselection) ได้แก่การใช้ศัพท์ที่ผิดรูปแบบ โดยเกิดจากการเลือกใช้คำตามลักษณะการออกเสียง (pronunciation) ที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์นั้น ตัวอย่าง เช่น

suffix type: emergence/emergency; favorable/favorite; electric/electrical

prefixing type: (un)appropriate/(in)appropriate; (un)loyal/(dis)loyal;

Vowel-based type: purchase /purchase; servey /survey;
convinience /convenience; prevelant/prevalent; phenominon/phenomenon; secret /secret; numourous/numerous;

Consonant-based type: fathion (fashion); conserned (concerned); In spide (spite) of

ข. การสร้างคำศัพท์ผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นการสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่โดยที่ไม่มีคำศัพท์นั้นบัญญัติอยู่ในภาษาเป้าหมายที่ใช้ ยกตัวอย่างเช่น

popularation; phenomenece; conventinal; visition; convients;
 sujection; explem; advancable

ค. การบิดเบือนรูปคำศัพท์ (Distortion) เป็นรูปคำศัพท์ที่ไม่ได้มีบัญญัติอยู่ใน
 ภาษาเป้าหมายที่ใช้ ซึ่งนำไปสู่การใช้คำศัพท์ผิด ยกตัวอย่างเช่น

omission: rest(au)rant; disadvan(ta)ges; undou(b)tedly; alway(s);
 seriou(s)ly; effic(i)ent; opportun(i)ty;

overinclusion: a numbers (number) of; a lots (lot) of; habbit (habit);
 for examples; in regulated times (time); detaily (in detail); choosen (chosen);
 effectivelly (effectively); furture (future); compellicated (complicated);

misordering: *recieve\receive; *available/available; brust/burst;
 morden/modern; nervous/noverus;

blending: troblem (trouble+problem)

2) การเรียงคำ (Collocation Error) เกิดจากคำศัพท์ 2 คำ หรือมากกว่า ที่มีมักจะ
 ใช้ร่วมกันประหนึ่งว่าเป็นคำต้นฉบับจากเจ้าของภาษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำ ยกตัวอย่างเช่น

Students have no origin of money (source of income).

Take (withdraw cash) money from the auto-machine.

Electrical products (electronic products)

To transport money (transfer of account).

A long time work (a stable work)

A dreamful job (a dream job)

3) ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) การผสมผสานคำที่มีหน้าที่ต่างกัน
 หากมองในมุมของความหมายคำ อาจดูเหมือนสามารถใช้แทนได้จริง แต่หากมองในมุมของหน้าที่ของ
 คำแล้ว ไม่สามารถใช้คำศัพท์นั้นได้เพราะไม่ถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น

It brings us great comfortable (comfort) and convenience.

We use the credit card for its convenient (convenience) and safety.

Why do we choice (chose) to use the credit card?

Bank count (account)

To pursue popular thing blind (blindly).

3.4.2 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนระดับประโยค

1) การใช้ชนิดของคำ (part of speech) ผิดพลาด เช่น ที่ถูกต้องเป็นคำนามกลับไปใช้คำวิเศษณ์ หรือต้องใช้คำกริยาวิเศษณ์กลับไปใช้คำวิเศษณ์ เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

* John drives fast but careful.

John drives fast but carefully.

2) การละ “verb to be” ในที่ไม่ควรละ ตัวอย่างเช่น

* I like him because he handsome.

I like him because he is handsome.

3) การใช้คำเปรียบเทียบผิด ข้อผิดพลาดอันเนื่องมาจากการใช้คำเปรียบเทียบผิดนี้ไม่หมายถึงแค่การใช้คำเปรียบเทียบขึ้นกว่าผิดเท่านั้น ดังตัวอย่าง

* He is more richer than me.

He is richer than me.

* She is the most happiest girl in town.

She is the happiest girl in town.

แต่หมายรวมถึงการใช้คำต่อไปนี้ผิดด้วย เช่น คำว่า “same as” “equal to” และ “more than” ดังตัวอย่างในประโยคต่อไปนี้ (Fieg, 1983)

*I prefer both of them as equally.

I prefer both of them equally

4) การใช้ relative clauses ผิดไป ข้อผิดพลาดประเภทนี้รวมถึงการละ relative pronoun อย่างผิด ๆ การใช้ relative pronoun ผิดไป และ การใช้ restrictive relative clauses แทน restrictive relative clauses หรือ non-restrictive relative clauses แทน restrictive relative clauses เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

*I saw a lot of people were trying to escape.

I saw a lot of people who were trying to escape.

5) การใช้ noun clauses ที่ทำหน้าที่เป็น complement ผิดไป noun clauses คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม คือทำหน้าที่ subject object และ complement เมื่อ noun clauses หน้าที่เป็น complement นั้นมันจะตามหลักกริยา “to be” เพื่อขยายประธาน

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่าง (ข้อ 1 และ 2 เป็นตัวอย่างจากพจนานุกรม น้อยแสงศรี และคณะ (2525) ส่วนข้อ 3 และ 4 เป็นตัวอย่างจาก Fieg (1983))

*She was guilty **that** she had done. (ผิดเพราะใช้คำนำหน้า noun clause ไม่ถูก) She was guilty of **what** she had done.

6) การเรียงลำดับคำผิด เช่น

*In the four next years.....In the **next four** years.....

7) การใช้กาล(tenses) ผิด ตัวอย่าง เช่น

*I believe that **was** my friend at the door.

I believe that **is** my friend at the door.

นอกจากการใช้กาล (tenses) อย่างผิด ๆ แล้ว ผู้เรียนมักจะใช้รูปกริยาอย่างผิด ๆ ทั้งนี้ เป็นเพราะภาษาไทยเราไม่มีการเติมวิภัติปัจจัยที่กริยา ตัวอย่างเช่น

*She always **taked** on pills.

- She always **took** on pills.

*But Linda did not **stayed** with her mother.

- But Linda did not **stay** with her mother.

*I am not **frighten**.

- I am not **frightened**.

8) การใช้โครงสร้างลูกโซ่ (catenative structures) ผิด โครงสร้างลูกโซ่นี้ คือ โครงสร้างไวยากรณ์ที่มีกริยาต่อเนื่องกันเหมือนลูกโซ่ และกริยาตัวที่อยู่ข้างหน้าก็จะมีอิทธิพลต่อกริยาที่ตามมาข้างหลัง (อัจฉรา เฟ่งพาณิชย์, 2556) ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการเขียนโครงสร้างลูกโซ่ผิด

*He wants **rest**.

He wants **to rest**.

ข้อผิดพลาดเหล่านี้ เกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ ถึงแม้ว่าภาษาไทยเรามีโครงสร้างลูกโซ่ก็จริง แต่ทว่าภาษาไทยไม่มีการเติมวิภัติปัจจัยที่กริยาและโดยเฉพาะกริยาที่บ่งบอกอดีตกาล เช่น “He regretted not **having listened** to the news. ไม่มีในภาษาไทย กล่าวคือ

ภาษาไทยจะใช้กริยาวิเศษณ์เพื่อบ่งบอกอดีตกาลด้วยเหตุนี้คนไทยจึงใช้โครงสร้างลูกโซ่ของภาษาอังกฤษอย่างผิดๆ

9) การใช้ประโยคต่อเนื่อง (run-on sentences) อย่างผิด ๆ ลักษณะของ “run-on sentences” ว่ามีความยาวมาก และเป็นการเขียนประโยคต่าง ๆ โดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนหรือคำเชื่อม ซึ่งภาษาอังกฤษมีรูปแบบการเขียนประโยคและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ตายตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียน เช่น เมื่อจบประโยคต้องมีเครื่องหมาย full stop (.) หรือเครื่องหมายคำถาม (?) แล้วแต่กรณีซึ่งไม่เหมือนภาษาไทยและประโยคต้องประกอบไปด้วย ภาคประธานและภาคแสดงหนึ่ง ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

*Most of people are good education and are quality every people to do work hard and government has plan program for his country are good.

นักศึกษามักเห็นว่าประโยคนี้ ยาวมากและเมื่ออ่านแล้วทำความเข้าใจยาก ด้วยเหตุนี้ Ubol (1981 : 53) จึงได้เสนอแนะให้แบ่ง “run-on sentences” ออกเป็นประโยคสั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกต่อการค้นหาและจำแนกข้อผิดพลาด Ubol ได้แบ่งประโยคความยาวนี้ ออกเป็นประโยคสั้น ๆ ได้สามประโยคด้วยกัน คือ

*Most of people are **good education** and **quality**.

- Most people are **well-educated** and **well-qualified**.

*Every people to do work hard.

- **Everybody has to work hard**.

10) ความสับสนในการใช้ “have” และ “there is (are)” Fieg (1983 : 4) ได้ให้เหตุผลไว้ว่า ผิดพลาดหรือความสับสนชนิดนี้ของผู้เรียนเกิดขึ้นจากการที่ภาษาไทยมีกริยา “มี” เพียงคำเดียว แต่ทว่าภาษาอังกฤษมีถึง ‘สองคำคือ “have” และ “there is (are)” ด้วยเหตุนี้ ผู้เรียนจึงเกิดความสับสนคือไม่รู้ว่าจะใช้ “have” และเมื่อใดควรจะใช้ “there is (are)” เป็นต้น ดังตัวอย่างจากการวิจัยของ Fieg (1983)

*So all the world has about 4 billion people.

-There are about 4 billion people in the world.

3.4.3 ข้อผิดพลาดระดับเนื้อความ

ข้อผิดพลาดระดับเนื้อความเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่ได้อยู่แค่ระดับประโยคตามที่กล่าวมา แต่ทว่าเป็นข้อผิดพลาดระดับเนื้อความ (discourse) ซึ่งต่อไปนี้เป็นตัวอย่างและคำอธิบายข้อผิดพลาดซึ่งอยู่ในระดับอนุเขตเท่านั้นและข้อผิดพลาดระดับเนื้อความที่จะกล่าวถึงนี้ใช้คำอ้างอิง (reference words) ผิด ซึ่งคัดลอกมาจาก อัจฉรา เฟ่งพาณิชย์ (2556)

ตัวอย่าง

My favourite province is Chiangmai. It is in the North of Thailand.

There are many interesting places such as Ladda Land, Doi Suthep,

Etc ... When I go to that place, I am very happy because it is beautiful.

จากอนุเฉทนี้จะเห็นได้ว่าคำอ้างอิง (reference words) คือ that place และ it ไม่ได้บ่งชี้ถึงสถานที่หนึ่งที่ได้โดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ ผู้อ่านอาจจะเดาความหมายจากข้อผิดพลาดไปจากจุดประสงค์ ทั้งนี้เพราะผู้อ่านอาจไม่รู้ว่า that place หรือ it อ้างถึงอะไรกันแน่ คืออาจจะเป็น Ladda Land หรือ Doi Suthep หรือ Chiangmai หรืออาจจะหมายถึงทั้งสามก็ได้

3.5 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

Corder (1973 : 45) ได้ระบุถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไว้สองประเภท คือ ทางด้านทฤษฎี และทางด้านปฏิบัติ

1) ทางด้านทฤษฎี

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นเป็นวิธีหนึ่งที่นักวิจัยจะสามารถค้นพบขบวนการการเรียนรู้ (language learning process) พร้อมทั้งค้นพบเกี่ยวกับขบวนการเชิงจิตวิทยาของการเรียนภาษาด้วย อันจะเป็นข้อมูลสนับสนุนวิชาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics)

2) ทางด้านปฏิบัติ

ก. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนรู้ว่าความรู้ของผู้เรียนอยู่ในระดับใด และผู้เรียนควรจะเรียนอะไรเพิ่มเติม ตามที่ Corder (1981 : 257) และ Bebout (1985) ได้กล่าวไว้

ข. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนรู้ว่าอะไรทำให้เกิดความยุ่งยากและ อะไรทำให้การเรียนรู้อาษาต่างประเทศง่ายขึ้น และผลของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนี้ก็จะไปช่วยในการสร้างหลักสูตรหรือการแต่งตั้งตำราให้แก่ผู้เรียน (Johansson, 1973)พัฒนา

ค. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนรู้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาได้ดีหรือไม่ และกำลังก้าวไปอยู่ในขั้นใด (Zydatiss, 1974 : 236; Lange, 1977 : 266; Lantolf, 1977 : 248)

ง. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนทราบว่าตำราอุปกรณ์การสอน และวิธีการสอนที่ผู้สอนใช้นั้นได้ผลเพียงใด และบ่งชี้ให้ผู้สอนทราบว่าหลักสูตรตอนใดทำความยุ่งยาก ให้กับผู้เรียนและผู้สอนควรจะปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ของหลักสูตรอย่างไร นอกจากนี้ในการสอนแต่ละวันนั้นผู้สอนควรจะวางแผนหรือเตรียมการสอนอย่างไรหรือเพิ่มเติมแบบฝึกหัดอะไรบ้างให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอย่างดี (Corder, 1981 : 265)

จ. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถบอกได้ว่าการคาดคะเนของการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบของสองภาษา (Contrastive Analysis) นั้นถูกต้องหรือผิดพลาดเพียงใด (Corder, 1981 : 257)

ฉ. ถ้าผลการวิเคราะห์ปรากฏออกมาว่าข้อผิดพลาด (errors) ส่วนมากเกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่แล้วไซ้ร้ย ยอมบอกให้ผู้สอนหรือผู้แต่งตำราหรือผู้จัดหลักสูตรทราบว่าไม่ได้อ่านหรือไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศที่เรียนมากพอ ในกรณีนี้ผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนกลุ่มนี้ควรที่จะหาตำราหรืออุปกรณ์การสอนที่สามารถเอื้ออำนวยโอกาสให้แก่ผู้เรียนได้อ่านและฟังภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และควรใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาต่างประเทศให้น้อยลง (อัจฉรา พงษ์พาณิชย์, 2556)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษ

4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

Duruk & Parker (2014) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาที่สอง (ภาษาอังกฤษ) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศตุรกี 130 คน ซึ่งทุกคนมีภาษาตุรกีเป็นภาษาแม่ พบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ทั้งหมด 6 ประเภท คือ การปรากฏร่วมของคำ คำบุพบท ชนิดของคำ การแปลงรูปคำ การเลือกใช้คำ และ ไวยากรณ์ แต่ข้อผิดพลาดที่นักศึกษาสามารถตรวจจับได้ถูกต้องมี 4 ประเภท คือ กาเลือกใช้คำ คำบุพบท การแปลงรูปคำ และชนิดของคำ ร้อยละ 62, 55, 54 และ 49 ตามลำดับ

Eun-Pyo (2007) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนจดหมายของนักศึกษาจาก School of Medicine, Euliji University ประเทศเกาหลี โดยเลือกจากหัวข้อการเขียนจดหมายที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการของนักศึกษา โดยมีเงื่อนไขว่านักศึกษาต้องมีผลคะแนนสอบ TOEIC ไม่ต่ำกว่า 950 คะแนนและเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วไม่ต่ำกว่า 11 ปี ผลการวิจัยพบว่า ร้อยละ 14 เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำนำหน้าคำนาม (Articles) ร้อยละ 15 คำบุพบท (Prepositions) ร้อยละ 16 การเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง และข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ การเขียนโดยแปลจากภาษาเกาหลีเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งนับเป็นร้อยละ 26

Hamdi (2016) ที่ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในองค์ประกอบภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนประเทศตูนิเซียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบข้อผิดพลาด 3 ประเภทหลัก คือ การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection) การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation)

การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion) ผลปรากฏว่าพบข้อผิดพลาดด้านการเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion) 22 ครั้ง หรือร้อยละ 40.74 ข้อผิดพลาดด้านการแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation) 17 ครั้ง หรือร้อยละ 31.48 และพบข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection) 12 ครั้ง หรือร้อยละ 22.22%

Lee (2011) ได้ทำการศึกษาการใช้วาทศิลป์การเขียนเชิงเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาเจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวญี่ปุ่น จากการศึกษาบทความวิจัย 60 บทความจากวารสารวิชาการ 30 บทความที่ตีพิมพ์ในสหรัฐอเมริกาและ 30 บทความที่ตีพิมพ์ในญี่ปุ่น พบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในการใช้กลวิธีในการเขียนอย่างเห็นได้ชัดเจน นักศึกษาชาวญี่ปุ่นเลือกใช้การตั้งคำถามเป็นจุดหลักสำคัญในการสื่อสาร ในทางกลับกันนักศึกษาเจ้าของภาษาเลือกใช้สำนวนในการเขียน จากการวิเคราะห์ทำให้เห็นความแตกต่างทั้งในเรื่องคล่องแคล่ว ความถูกต้องและพัฒนาการในการใช้หลักไวยากรณ์ในการเขียนที่ซับซ้อน

Shuang-mei (2009) วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษาที่ 1 ของมหาวิทยาลัยไต้หวัน โดยใช้ทฤษฎีการเขียนแบบเรียบเรียงเรื่องราว จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดพบข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำศัพท์ การเลือกใช้คำสันธาน การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงมาแทน การละข้อความในประโยค และการอ้างอิงถึงความคิดและประสบการณ์

Subramaniam (2009) ได้ทำการศึกษางานเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในมาเลเซีย โดยทำการวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดในงานเขียนและแบ่งประเภทข้อผิดพลาดจากนักเรียนทั้งหมดจำนวน 72 คน รวมเป็น 72 ชิ้นงาน ซึ่งนักเรียนทั้งหมดมีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับน้อยมาก และมีพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระดับปานกลางเท่ากัน ผลการศึกษาพบว่า การเรียงลำดับคำเป็นข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่พบมากที่สุด และพบข้อผิดพลาดประเภทอื่น ๆ ดังนี้ ความสอดคล้องของประธานและกริยาของประโยค การใช้คำบุพบท การเลือกใช้คำ การใช้รูปกริยาตามกาลต่าง ๆ และข้อผิดพลาดในการใช้รูปเอกพจน์ พหูพจน์

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยในต่างประเทศมุ่งเน้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ทางด้านการเขียนของนักศึกษา ข้อผิดพลาดที่พบเป็นเชิงโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สาเหตุหลักของข้อผิดพลาดเชิงโครงสร้างไวยากรณ์ คือ การเรียงลำดับคำ และ การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่ไม่สามารถใช้แทนกันได้เนื่องจากไม่เหมาะสมกับบริบท อีกทั้งยังพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการอ้างอิงถึงความคิดและประสบการณ์อีกด้วย

4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

กุลธิดา แยมอิม (2545) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ ในการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 จำนวน 31 คน สาขาวิชาเอกธุรกิจการโรงแรม วิทยาลัยพณิชยการเซตุน โดยให้นักศึกษาเขียนจดหมายตอบ ร้องเรียน จดหมายตอบแบบสอบถาม และจดหมายสมัครงาน ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาด 8 ประเภท คือ การเลือกใช้คำ การใช้คำบุพบท การใช้คำนำหน้านาม การใช้สรรพนาม การเรียงลำดับคำ การใช้กาล ประโยคต่อเนื่อง และ ประโยคที่ไม่สมบูรณ์

กมลวัน สังสีแก้ว (2560) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 40 คน เพื่อแยกประเภทข้อผิดพลาดและหาความถี่ที่เกิดขึ้น โดยพบว่าประเภทของข้อผิดพลาด สามารถ จำแนกได้ออกเป็น 5 ประเภท คือ อักษรวิธี ไวยากรณ์ อรรถศาสตร์ วิทยาหน่วยคำ และการใช้คำ ฟุ่มเฟือย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ประเภทของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ ไวยากรณ์ (การใช้กาล การผันกริยา การ เรียงลำดับคำในประโยค ประเภทของคำ และความสอดคล้องของประธานและ คำกริยา) ร้อยละ 61.75 รองลงมา คือ อักษรวิธี (การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการขึ้นต้น อักษรตัวใหญ่) ร้อยละ 31.02 รองลงมาคือ อรรถศาสตร์ (การเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมาะสมกับ บริบท) ร้อยละ 4.52 ส่วนการใช้คำฟุ่มเฟือย ร้อยละ 2.11 และ วิทยาหน่วยคำ (โครงสร้างของคำ การใช้คำอุปสรรคและคำปัจจัย) ร้อยละ 0.60 ตามลำดับ และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นใน งานเขียนของนักศึกษา ประเภทพบมากที่สุด คือ การใช้ชนิดของคำ ร้อยละ 43.41 รองลงมา คือ การ ผันคำนามและคำกริยา ร้อยละ 24.88 รองลงมา คือ การใช้กาล ร้อยละ 20.98 การใช้โครงสร้าง ประโยค การใช้คำนำหน้านาม ร้อยละ 6.34 และ ร้อยละ 4.39 ตามลำดับ

นงพงา ประกิจ (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ใน ประกาศาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) ตามกรอบแนวคิดของ Dulay, Burt and Krashen (1982) ที่แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็นการละคำ การเพิ่มคำ การใช้คำผิดรูปแบบ การเรียงลำดับคำผิด โดยจำแนกข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์ตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยค (Surface strategy taxonomy) ซึ่งเป็นประกาศตั้งแต่ช่วงปี 2551-2552 จำนวนประกาศทั้งหมด 562 ฉบับ และทำการสอบถามนักศึกษาถึงการรับรู้ถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของ ตนเองว่ามีผิดพลาดประเภทใดมากที่สุด ซึ่งผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ด้านการละคำ

มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.19 ถัดมาเป็นการใช้คำผิดรูปแบบ ร้อยละ 28.79 การเพิ่มคำ ร้อยละ 9.38 และการเรียงลำดับคำผิด ร้อยละ 2.65

นวลทิพย์ มหามงคล (2549) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิต มหาวิทยาลัยทักษิณ 70 คน ที่เรียนวิชา 0115102 ภาษาอังกฤษ II ปีการศึกษา 2548 โดยวิเคราะห์จากงานเขียนเรียงความสั้นของนักศึกษา ประกอบไปด้วย 2 หัวข้อ คือ My weekend และ Myself กรอบแนวคิดในการการประเมินงานเขียนของนักศึกษายึดตามแบบประเมินของ Gaye Wall ผลการวิจัย พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 529 แห่ง ประเภทของข้อผิดพลาดสามารถจัดแบ่งได้ 3 ประเภท คือ การใช้คำนาม การใช้คำไม่ตรงกับบริบท และการสะกดคำ

พิชญ์สินี ชาวอุไร และคณะ (2547) ได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม โดยกำหนดให้นักศึกษาเลือก 1 หัวข้อเพื่อเขียนเรียงความแบบชี้แนะ (Guide writing) จากรูปภาพเกี่ยวกับ “Going to bed” หรือ “Christmas” และกำหนดให้นักศึกษาเลือก 1 หัวข้อในการเขียนเรียงความแบบอิสระ (Free writing) ระหว่างหัวข้อ “A memorable incident in your life” และ “Raising pets in dormitory” พบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในด้านคำศัพท์น้อยที่สุด ถัดมาคือ ข้อผิดพลาดในด้านโครงสร้างประโยค และพบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากที่สุด

ภรณ์พรรษา บุญเพชร (2557) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจจำนวน 240 ฉบับ ของนักศึกษาสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีพิทยา โดยยึดตามกรอบแนวคิดของ Dulay and others (1982) ที่จำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภทได้แก่ การละคำ (Omission) การเพิ่มคำ (Addition) การเลือกใช้รูปแบบผิด (Misformation) การเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) ผลพบว่าพบข้อผิดพลาดประเภทการเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) น้อยที่สุด ทั้งหมด 12 ครั้ง ข้อผิดพลาดประเภทการเพิ่มคำ (Addition) ทั้งหมด 135 ครั้ง ข้อผิดพลาดประเภทการเลือกใช้รูปแบบผิด (Misformation) ทั้งหมด 310 ครั้ง และข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดประเภทการละคำ (Omission) ทั้งหมด 420 ครั้ง นอกเหนือจากนี้ยังพบข้อผิดพลาดอื่น ๆ นอกเหนือกรอบการวิจัย ได้แก่ การสะกดคำศัพท์ (Vocabulary) คิดเป็นร้อยละ 19.08 เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) คิดเป็นร้อยละ 30.46 และข้อผิดพลาดนอกเหนือกรอบการวิจัยที่พบมากที่สุด คือ ขนาดตัวอักษร (Capitalization) คิดเป็นร้อยละ 39.93 ทั้งนี้พบข้อผิดพลาดประเภทอื่น ๆ ที่ไม่ได้ระบุไว้ (Others) อีก คิดเป็นร้อยละ 10.53

ถนอมศรี เจนวิถีสุข (2550) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยคของ นักศึกษาชั้นปี ที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จำนวน 46 คน พบว่าข้อผิดพลาดระดับโครงสร้างประโยคที่สามารถระบุ ได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซาก ร้อยละ 3.61 จำนวน 116 ครั้ง คือ การละคำบุพ

สุวิมล จุฑิน และคณะ (2551) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบปัญหาข้อผิดพลาดในการ เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โรงเรียน พิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ผลพบว่า ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนทั้งสองกลุ่ม คือ 1. ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ 2. ด้านคำศัพท์ 3. ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ 4. ด้านการเรียบเรียง ประโยคและเนื้อหา โดยเรียงตามลำดับที่ตรวจพบ และข้อผิดพลาดที่พบในงาน เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ มากกว่ากลุ่มนักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์สูง คือ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ด้านการเรียบเรียงประโยค และเนื้อหา

เกศินี บำรุงไทย (2554) วิจัยเรื่อง ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะศิลปศาสตร์ ทั้ง 3 สาขา คือ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม และสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัย มอบหมายงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า พบข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคมากที่สุด ร้อยละ 58.72 รองลงมาคือข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ตรงบริบท ร้อยละ 10.57 การใช้รูปแบบกริยาไม่ถูกต้อง ร้อย ละ 9.56 และการใช้คำนำหน้านามผิด ร้อยละ 8.89

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ทางด้านการเขียนของนักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่ ข้อผิดพลาดที่ตรวจพบมากที่สุดคือ การเลือกใช้ คำศัพท์ไม่ตรงกับบริบท การเรียบเรียงคำ ประโยคและเนื้อหา จนเกิดข้อผิดพลาดทางโครงสร้างทาง ไวยากรณ์ตามมา และมีข้อผิดพลาดด้านการใช้อักษรตัวใหญ่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนอีกเพียง เล็กน้อย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์” รูปแบบการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2) เพื่อศึกษาแนวทางในการเรียนการสอนงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการเก็บข้อมูลครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 736 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้อง นักศึกษาทั้งหมด 30 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย และใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. งานเขียนของนักศึกษา

เป็นงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน

งานเขียนที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของข้อสอบปลายภาค ประจำภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2562 ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ข้อสอบมีทั้งหมด 5 ส่วน โดยส่วนที่ 5 คือ Writing Part ผู้สอนต้องการวัดทักษะด้านการเขียนของนักศึกษา โดยงานเขียนที่นักศึกษาจะได้รับมอบหมายให้เขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้า เป็นการเขียนอธิบายตัวละครในรูปภาพ โดยจะต้องอธิบายลักษณะทางกายภาพและบุคลิกของตัวละคร พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกงานเขียน Writing part มาเป็นข้อมูลในการศึกษา เนื่องจากเป็นงานเขียนที่เน้นทักษะทางด้านการใช้คำศัพท์เพื่อเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังเป็นงานเขียนที่นักศึกษาไม่ได้ส่งมอบเพื่อตรวจสอบมาก่อนล่วงหน้า ไม่ได้มีการตรวจแก้จากผู้สอน จึงจะเป็นงานที่แสดงให้เห็นถึงการเลือกใช้คำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างแท้จริง และเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และข้อผิดพลาดในงานเขียนนั้นได้มีการวิเคราะห์มาครั้งหนึ่งแล้วโดยอาจารย์ผู้สอนเอง แต่เป็นการวิเคราะห์เชิงไวยากรณ์เป็นหลัก และไม่ได้มีการคัดแยกประเภทของข้อผิดพลาด ทางผู้วิจัยจึงต้องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์โดยเฉพาะ เพื่อแยกประเภทของข้อผิดพลาดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง แยกเป็นรายบุคคล โดยแบบบันทึกยึดตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Carl James (1998) ซึ่งจำแนกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏรวม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) และสามารถบันทึกความถี่ของแต่ละประเภทได้ ดังตัวอย่างในภาคผนวก ข เป็นแบบบันทึกที่แสดงให้เห็นถึงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ ซึ่งได้มาจากงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 ชิ้นงาน

3. แบบสัมภาษณ์

3.1 แบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่สอนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน

แบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาถึงข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่อาจารย์เคยประสบในระหว่างการสอนการเขียนภาษาอังกฤษและเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา

เป็นงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือกหัวข้อเรียงความระดับย่อหน้าดังต่อไปนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิตและคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พุทธศักราช 2562 ดังนี้ อ่านบทความตำรา ภาษาอังกฤษ ดีความและสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านไปประกอบการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้าได้

1.2 ศึกษาแบบเรียนในรายวิชาดังกล่าวและศึกษาแนวข้อสอบปลายภาค ประจำภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2562 ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร แล้วทำการสังเคราะห์ประเด็นที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับบทเรียน โดยหัวข้อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในแนวข้อสอบปลายภาคสอดคล้องกับเนื้อหาแบบเรียนในเรื่องของการอธิบาย physical appearance และ characteristic ของบุคคลหรือตัวละคร

1.3 หัวข้อเรียงความภาษาอังกฤษเรื่องของการอธิบาย physical appearance และ characteristic ของบุคคลหรือตัวละคร ถูกนำไปใช้กับข้อสอบปลายภาคประจำภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2562 ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน โดยกำหนดให้เขียนประมาณ 120 คำ

2. แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ โดยยึดตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ James (1998)

2.2 นำแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ไปบันทึกข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา

3. แบบสัมภาษณ์

3.1 แบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษที่สอนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน

แบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน เพื่อศึกษาถึงข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่อาจารย์เคยประสบในระหว่างการสอนการเขียนภาษาอังกฤษและเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา และเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาด้านคำศัพท์ของผู้เรียนในรายวิชาดังกล่าว โดยผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์อาจารย์แต่ละท่านเป็นรายบุคคล

โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยศึกษารวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีแนวคิด รวมถึงเอกสารต่างๆ เพื่อออกแบบคำถามใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview Questions) แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured) มีลักษณะคำถามแบบปลายเปิด (Open end) เพื่อให้ผู้ตอบสัมภาษณ์สามารถตอบได้อย่างละเอียด โดยมีสาระตรงกับวัตถุประสงค์และครอบคลุมรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อสอบถามอาจารย์ผู้สอน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการแบ่งโครงสร้างของแบบสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ส่วนดังต่อไปนี้

1.1 ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1.2 ส่วนที่ 2 ประเด็นปัญหาด้านคำศัพท์ในงานเขียน

2. เรียงแนวคำถามจากคำถามทั่วไป เข้าสู่คำถามหลักที่ต้องการทราบ และในระหว่างการสัมภาษณ์ได้เพิ่มเติมคำถามเจาะลึกในบางเรื่องที่ต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม

3. ก่อนนำแบบสัมภาษณ์ไปใช้สัมภาษณ์กับอาจารย์ผู้สอน ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยการนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความชัดเจนของภาษา ความครอบคลุมของประเด็นที่จะศึกษาและความสอดคล้องตามจุดมุ่งหมาย และได้รับข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญ

4. นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการปรับปรุงแล้วให้ที่ปรึกษางานวิจัยทำการตรวจสอบอีกครั้ง หลังจากนั้นจึงนำมาใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินเป็น 4 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมวิจัยและนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทราบว่า จะทำการวิจัย นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะมีส่วนร่วมในการศึกษาคั้งนี้
 2. ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้า โดยเริ่มเก็บข้อมูลใน ระยะเวลาหลังจากเรียนจบ ช่วงภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วง นี้ เนื่องจากผู้สอนได้เริ่มสอนคำศัพท์และการเขียนระดับย่อหน้าภายในภาคการศึกษาที่ 1 การเก็บ ข้อมูลหลังจากจบภาคเรียนที่ 1 จึงเหมาะสมกับเรื่องที่ศึกษา
 3. ผู้วิจัยรวบรวมงานเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างและบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ ตามแบบบันทึกข้อผิดพลาด โดยบันทึกแยกเป็นรายบุคคล
 4. ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาค การเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน เพื่อบันทึกข้อมูลและรวบรวมข้อมูลเพื่อดำเนินการ ขึ้นต่อไป
- ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ทำการจดบันทึกคำตอบด้วย ตนเอง ประกอบกับการใช้เทปบันทึกคำสัมภาษณ์ เพื่อช่วยในการบันทึกประเด็นสำคัญของผู้ให้ สัมภาษณ์ โดยได้นำมาทำการถอดเทปและสรุปภายหลัง เพื่อให้ได้รายละเอียดที่ครบถ้วน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. งานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา
- การวิเคราะห์ข้อมูลมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้
1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัย ทำการบันทึกข้อผิดพลาดในแบบบันทึก จำแนกประเภทของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ และบันทึก ความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภท โดยแบ่งประเภทข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ตาม Carl James (1998) และสรุปผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความถี่ของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์แต่ละ ประเภทจากการคำนวณค่าร้อยละ และอธิบายลักษณะของข้อผิดพลาดเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
 2. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มา เปรียบเทียบความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียน ภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าแต่ละประเภทที่พบเจอจากงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยแสดงผลเป็น ค่าร้อยละ และนำความถี่ค่าร้อยละของทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏร่วม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) มาเรียงลำดับ จากความถี่มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด

3. นำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าร้อยละของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า เพื่อหาระดับข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบจากงานเขียนของนักศึกษา

ค่าร้อยละที่ใช้ในการคำนวณหาประเภทข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่พบในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้า มีสูตรดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อผิดพลาดที่พบ}}{\text{จำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด}} \times 100$$

2. แบบสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์มีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ผู้วิจัยทำการบันทึกโดยใช้เทปบันทึกคำสัมภาษณ์ เพื่อช่วยในการบันทึกประเด็นสำคัญของผู้ให้สัมภาษณ์ และนำมาทำการถอดเทปและสรุปออกมาเป็นเอกสาร

2. วางเค้าโครงการวิเคราะห์โดยการจำแนกข้อความในเอกสารการให้สัมภาษณ์ ทั้งนี้การกำหนดระบบการจำแนกจะพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ คือ

- 1) หัวข้อในการจำแนกจะต้องสอดคล้องกับปัญหา วัตถุประสงค์ของตัวแปรในการวิจัย
- 2) หัวข้อในการจำแนกจะต้องครอบคลุม คำ หรือข้อความที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นระบบในการจำแนก หรือข้อความอื่น ๆ ที่มีอยู่ในเอกสารที่ถอดเทปแบบสัมภาษณ์ไว้ เพื่อให้สามารถนำมาลงรหัส แจกแจงนับได้ถูกต้องภายใต้แต่ละหัวข้อในการจำแนก และใช้หลักเกณฑ์เดียวกันในการจำแนกเพื่อป้องกันการซ้ำซ้อนกันของคำ หรือข้อความที่จะปรากฏเมื่อทำการแจกแจงนับ

3. พิจารณาเงื่อนไขแวดล้อม (Context) ของข้อมูลเอกสารที่ถอดเทปแบบสัมภาษณ์มา เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับลักษณะต่าง ๆ ของข้อมูลเอกสารที่จะนำมาวิเคราะห์เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้อง มีความครอบคลุมมากที่สุด โดยลักษณะของข้อมูลที่จะพิจารณาได้แก่ แหล่งที่มาของข้อมูล ช่วงเวลาของการบันทึกข้อมูล ผู้รับข้อมูลหรือบุคคลที่ผู้บันทึกข้อมูลประสงค์จะส่งข้อมูลถึง และแหล่งเผยแพร่ข้อมูล

4. วิเคราะห์ข้อมูลตามที่ปรากฏ (Manifest Content) ในเอกสาร และนำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ โดยการนับความถี่ของคำ หรือข้อความที่จำแนกไว้ภายใต้ระบบการจำแนกที่กำหนดไว้ และทำการวิเคราะห์และนำเสนอในบทต่อไป

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์” มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2) เพื่อศึกษาแนวทางในการเรียนการสอนงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยแสดงจำนวนข้อผิดพลาดและร้อยละ ในรูปแบบของตารางแบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ Carl James

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 5 คน โดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยแบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ Carl James

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียน ซึ่งแบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ Carl James (1998) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยแสดงจำนวนข้อผิดพลาดและร้อยละความถี่ในรูปแบบของตารางตามลำดับดังนี้ คือ

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามหลักทฤษฎีของ Carl James

ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1. การใช้ตามรูปแบบของคำ (Formal Errors)	22	55
2. การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error)	6	15
3. การใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)	12	30
รวม	40	100

จากตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีประเภทของข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 ประเภท คือ การใช้ตามรูปแบบคำ (Formal Errors) การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) และการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

ซึ่งจำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 40 ครั้ง เมื่อจัดเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ตามรูปแบบของคำ (Formal Errors) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมา ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 จากข้อผิดพลาดทุกประเภทที่ตรวจพบ ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งตามประเภทข้อผิดพลาดจากการใช้ตามรูปแบบของคำ (Formal Errors)

ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1. การใช้ตามรูปแบบคำ (Formal Errors)		
1.1 การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal misselection)		
1.1.1 การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type)		
1.1.1.1 การใช้คำเสริมหน้า (Prefix)	0	0
1.1.1.2 การใช้คำเสริมหลัง (Suffix)	0	0
1.1.2 การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type)	1	2.5
1.1.3 การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	0	0
1.2 การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation)		
1.2.1 การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer)	2	5
1.3 การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion)		
1.3.1 การละตัวสะกด (Omission)	9	22.5
1.3.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	3	7.5
1.3.3 การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	2	5
1.3.4 การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	5	12.5
1.3.5 การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending)	0	0
รวม	22	55

จากตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งตามประเภทแรก การใช้ตามรูปแบบคำ (Formal Errors) ซึ่งสามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 3 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection) การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation) และการเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion)

หัวข้อใหญ่ลำดับแรก การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection) สามารถแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type) การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)

หัวข้อใหญ่ลำดับที่สอง การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation) สามารถแบ่งออกเป็น 1 หัวข้อย่อย ได้แก่ การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer)

หัวข้อใหญ่ลำดับที่สาม การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion) สามารถแบ่งออกเป็น 5 หัวข้อย่อย ได้แก่ การละตัวสะกด (Omission) การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) และการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending)

จำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 22 ครั้ง เมื่อจัดเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5 รองลงมาได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.5 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5 จากข้อผิดพลาดทุกประเภทที่ตรวจพบ

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งตามประเภทข้อผิดพลาดจากการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error)

ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
2. การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error)		
2.1 การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair)	0	0
2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner)	6	15
รวม	6	15

จากตารางที่ 6 แสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งตามประเภทที่สอง การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) และการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner)

จำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 6 ครั้ง ซึ่งเกิดจากข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner) ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 15 จากข้อผิดพลาดทุกประเภทที่ตรวจพบ และไม่พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair)

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละความถี่ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ แบ่งตามประเภทข้อผิดพลาดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
3. การใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)	12	30
รวม	12	30

จากตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งตามประเภทที่สาม การใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) ซึ่งจำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดคือ 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 จากข้อผิดพลาดทุกประเภทที่ตรวจพบ

จำนวนข้อผิดพลาดที่พบรวมรวมทุกประเภท ทั้งหมดคือ 40 ครั้ง เมื่อจัดเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.5 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 เช่นเดียวกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือก

ตัวสะกดผิด (Misselection) และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) มีจำนวนข้อผิดพลาดเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5

อันดับหนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“The importance things are he has confident to doing a lot of things and he has a lot of talented.”

ควรแก้ไขเป็น “The important things are he has confidence to do a lot of things and he has a lot of talent.”

จะเห็นได้ว่าการใช้ชนิดของคำที่ไม่เหมาะสมกับบริบทประโยค แม้ว่าการใช้คำนามขยายคำนามจะสามารถใช้ได้ไม่ผิดหลักไวยากรณ์ แต่หากพิจารณาความหมายอย่างถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นได้ชัดว่าไม่เหมาะสมและทำให้ความหมายผิดไปจากที่ต้องการสื่อได้ คำว่า “things” เป็นคำนาม แปลว่า สิ่ง หรือ สิ่งของ ส่วน “importance” ก็เป็นคำนามเช่นกัน แปลว่า ความสำคัญ หากแปลว่า ความหมายตรงตัวจะหมายความว่า “สิ่งของความสำคัญ” แต่หากเปลี่ยนไปใช้คำคุณศัพท์ของคำที่มีความหมายว่า “สำคัญ” หรือ “important” เมื่อใช้ขยายคำนาม “things” จะมีความหมายว่า “สิ่งที่สำคัญ” มิใช่ “สิ่งของความสำคัญ”

รองลงมา คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“He wears short sport pant.”

ควรแก้ไขเป็น “He wears short sport pants.”

ความหมายของ “pant” และ “pants” ต่างกันโดยสิ้นเชิง คำว่า “pant” หมายถึงอาการหอบ ในขณะที่ “pants” หมายถึงกางเกงขาสั้น เมื่อละตัวสะกดท้ายคำคือ “s” ไปเพียงหนึ่งตัวจะทำให้ความหมายเปลี่ยนอย่างชัดเจน จากที่ต้องการจะสื่อว่า เขาสวมใส่ “กางเกงขาสั้น” กลายเป็น เขาสวมใส่ “อาการหอบ”

อันดับ 3 คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“He has no regret in losing, in the other hand, it becomes motivation for him.”

ควรแก้ไขเป็น “He has no regret in losing, on the other hand, it becomes motivation for him.”

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าการใช้คำบุพบท “in” คู่กับนามวลี “the other hand” สามารถใช้ได้หากต้องการจะสื่อความหมายว่า “อยู่ในมืออีกข้างหนึ่ง” แต่จากรูปประโยค ต้องการจะสื่อความหมายของสองอย่างที่มีความขัดแย้งกัน ซึ่งต้องใช้สำนวน “on the other hand” ที่มีความหมายว่า “ในทางตรงกันข้าม”

ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) มีจำนวนข้อผิดพลาดเพียง 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5

ตัวอย่างข้อผิดพลาด เช่น

“His team will get Olimpic award.”

ควรแก้ไขเป็น “His team will get Olympic award.”

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าการใช้ตัวอักษร “i” ในคำว่า “โอลิมปิก” เนื่องจากการออกเสียงสระ “อิ” แต่แท้จริงแล้วคำว่า “โอลิมปิก” ใช้ตัวอักษร “y” เป็นสระ เนื่องจากรากศัพท์มาจากคำศัพท์เฉพาะทาง คือ “Olympia” ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในประเทศกรีซที่เป็นจุดกำเนิดของกีฬา “โอลิมปิก” ความคล้ายคลึงกันของการออกเสียงสระ “อิ” ทำให้เกิดความสับสนและเลือกใช้ไม่ถูกต้อง เพราะคนส่วนใหญ่มักคุ้นเคยกับการใช้ “i” เพื่อแทนสระที่ออกเสียงว่า “อิ”

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง

ประเด็นในการสัมภาษณ์สามารถแบ่งออกดังต่อไปนี้

1. การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

1.1 ลักษณะเนื้อหาของรายวิชา

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ผู้สอนทุกท่านดำเนินการสอนตามหลักสูตรของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พุทธศักราช 2562 ซึ่งเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับที่ 3 (B1) ตามกรอบมาตรฐานการประเมินความสามารถทางภาษาจากประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป หรือ CEFR (Common European Framework of Reference) เน้นการสอนทักษะ

ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยหนังสือที่ใช้ประกอบการสอนจะมีการพิจารณาเป็นรายปีการศึกษา อาจารย์ประจำทุกท่านในภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จะเป็นผู้มีสิทธิเสนอแนะ แสดงความคิดเห็น และพิจารณาเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับหลักสูตร ซึ่งจะประเมินและพิจารณาความเหมาะสมของระดับภาษา และเนื้อหาที่ครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ พร้อมทั้งเสริมกิจกรรมให้นักศึกษาได้ฝึกฝนทักษะตามหลักสูตร นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านมีการเสริมเนื้อหาในห้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน เช่น ข่าวประจำวัน หรือภาพยนตร์ที่กำลังเป็นกระแส เพื่อดึงดูดความสนใจของนักศึกษาและเสริมแรงจูงใจเชิงวิทยาให้นักศึกษาเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้มากขึ้น

1.2 คำศัพท์ที่ใช้สอนในรายวิชา

อาจารย์ผู้สอนทุกท่านจะสอนคำศัพท์ตามหนังสือ เพราะได้ผ่านการประเมินความสามารถทางภาษาจากประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) โดยคำศัพท์ในรายวิชาจะมีความหลากหลาย ความยากง่ายของคำศัพท์และเนื้อหาจะขึ้นอยู่กับหัวข้อในแต่ละบทเรียนซึ่งจะแตกต่างกันออกไป บางหัวข้อก็จะเป็นเรื่องใกล้ตัว ใช้ได้ชีวิตในชีวิตประจำวัน เช่น เรื่องอาหาร วัฒนธรรม เป็นต้น และบางหัวข้อก็จะเป็นเรื่องรอบตัว เช่น เทคโนโลยี มนุษยศาสตร์ สังคม และอื่น ๆ

1.3 ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบจากการเรียนการสอน

อาจารย์ทุกท่านกล่าวไปในทางเดียวกันว่าพบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์อยู่เสมอ แต่ลักษณะของข้อผิดพลาดมักจะแตกต่างกันออกไป อาจารย์บางท่านสอนในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาเฉพาะทางอย่างสาขาภาษาอังกฤษ ของคณะอักษรศาสตร์ อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นกลุ่มนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษโดยตรง ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ก็ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษาเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีกลุ่มคณะสาขาวิชาที่รวมหลายสาขาวิชาด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นสาขาประวัติศาสตร์ สาขาภาษาไทย และสาขาวิชาอื่น ๆ หากวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตรวจพบเจอข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ มักพบในข้อสอบทักษะการพูดและทักษะการเขียน เนื้อหาของข้อสอบจะเน้นไปที่การอธิบายสิ่งของหรือตัวบุคคล ซึ่งคำศัพท์ที่ใช้ในการอธิบายเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในแบบการเรียนการสอนตลอดปีการศึกษา

ลักษณะของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบจากการเรียนการสอนวิชานี้ อาจารย์ทุกท่านเห็นตรงกันคือ นักศึกษาไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ใหม่ที่เรียนรู้ในรายวิชา ทำให้เกิดการเลือกจำคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์นั้นโดยใช้หลักการแปลตรงตัวตามภาษาไทย แต่ไม่ทราบว่าคำศัพท์นั้นเป็นคำประเภทใดและหลักการใช้ที่ถูกต้องเป็นอย่างไร ทำให้นักศึกษาเลือกใช้คำศัพท์แต่งรูปประโยค

ที่มีความหมายถูกต้องแต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อีกลักษณะหนึ่งที่อาจารย์ท่านที่หนึ่งให้เสนอ ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม คือ ความต่างเชิงวัฒนธรรม หรือการเลือกแปลคำศัพท์จากภาษาแม่ นักศึกษา ส่วนมากเลือกใช้คำศัพท์จากความคุ้นเคยของตน ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายคลึงกับคำศัพท์ ต้นฉบับแต่ไม่เหมาะกับการใช้ในรูปประโยคภาษาอังกฤษ แม้หากมองในเชิงความหมายในภาษาไทย แล้วจะถูกต้องก็ตาม

1.4 ประเภทของสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในรายวิชา

ตามหลักสูตรแล้วจะมีสื่อการเรียนการสอนเสริมที่มาพร้อมกับแบบเรียน เป็นสื่อวิดีโอที่มี หัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหนังสือ เช่น English grammar in use หรือ BBC News จาก การสัมภาษณ์ อาจารย์ทุกท่านใช้สื่อเสริมที่มาพร้อมกับแบบเรียน แต่ในขณะเดียวกัน อาจารย์แต่ละ ท่านจะมีการเสริมใช้สื่ออื่นนอกเพิ่มเติมแตกต่างกันตามความถนัด ด้วยวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ ต้องการให้สื่อที่ดึงดูดความสนใจของนักศึกษาได้ และช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น

อาจารย์ท่านที่หนึ่ง กล่าวถึงสื่อการเรียนการสอนที่ตนเลือกใช้ว่า “เราควรเสริมสื่ออื่นที่ เหมาะสมกับเนื้อหาแต่ละบทเรียน อย่างเช่น หากเนื้อหาเกี่ยวกับ Culture หรือวัฒนธรรม อาจารย์ จะเลือกจัดกิจกรรมและใช้รูปภาพการ์ตูน หรือภาพที่นักศึกษาคุ้นเคยในวัยเด็ก เพื่อสื่อถึงวัฒนธรรมที่ เคยเจอมาในวัยเด็ก”

อาจารย์ท่านที่สอง ยกตัวอย่างของการสอนไวยากรณ์ตามในแบบเรียนและเสริมด้วย หนังสือเสริมการเรียนรู้จากภายนอกว่า “เราต้องใช้หนังสือและสื่อตามหลักสูตรอยู่แล้ว แต่อาจารย์ เลือกเสริมหนังสือของ Oxford ในการสอนเสริมเรื่องไวยากรณ์ตามบทเรียนด้วย เพราะรายละเอียด บางส่วนของการเรียนไวยากรณ์ หนังสือของ Oxford จะสามารถลงรายละเอียดได้มากกว่า”

อาจารย์ท่านที่สามและอาจารย์ท่านที่ห้า มีความคิดเห็นตรงกันว่าเลือกใช้สื่อการเรียน การสอนที่มาพร้อมกับแบบเรียนทั้งหมด เพื่อสอนเนื้อหาให้ครบถ้วนตามเกณฑ์ของหลักสูตรที่กำหนดไว้ และไม่ได้เน้นการสอนคำศัพท์เชิงลึกมากนัก เพราะเกรงว่าการสอดแทรกนอกเนื้อหาอาจจะกระทบ การเรียนการสอนและทำให้ไม่สามารถสอนได้ครบตามเนื้อหา

อาจารย์ท่านที่สี่ เลือกใช้สื่อมัลติมีเดียภายนอกเสริมการเรียนการสอนนอกเหนือจากสื่อ ของแบบเรียนเช่นกัน โดยอาจารย์กล่าวว่า “เลือกใช้เป็นสื่อมัลติมีเดีย เช่น YouTube และ Kahoot! เพื่อสร้างกิจกรรมให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการตอบคำถาม และศึกษาไปพร้อมกันทั้งชั้นเรียน การใช้ สื่อที่เสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักศึกษาได้ก็จะช่วยให้นักศึกษาให้ความสนใจและมีส่วนร่วม ในการเรียนรู้พร้อมกับเพื่อนในชั้นเรียน”

2. ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา

2.1 ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ

ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาที่อาจารย์ทุกท่านพบ มีหลากหลายรูปแบบ ทั้งในเรื่องของไวยากรณ์ทั่วไปและในเรื่องของคำศัพท์เช่นกัน

อาจารย์ท่านที่หนึ่ง ท่านที่สอง และท่านที่สาม เห็นตรงกันว่า “บ่อยครั้งที่นักศึกษาเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment) แม้ว่าจะสื่อความหมายได้แต่บางประโยคขาดประธาน บางประโยคก็ขาดกริยาหลัก ทำให้รูปประโยคไม่สมบูรณ์ และเลือกใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น รูปประโยคต้องการสื่อไปในเชิงบวก แต่เลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายเชิงลบ ทำให้ประโยคนั้นมีความขัดแย้งในตนเอง หรือ ประโยคต้องการสื่อถึงสถานการณ์ปัจจุบันแต่เลือกใช้คำศัพท์ที่สื่อถึงอดีต” อาจารย์ท่านที่สามให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า “บางคำศัพท์ที่นักศึกษาเลือกใช้ อาจารย์มองว่าอาจมีอิทธิพลมาจากภาษาแม่หรือภาษาไทย โดยเลือกจากความหมายแรกเป็นหลัก รู้ความหมายของคำศัพท์ในภาษาแม่แต่ไม่รู้ว่าการใช้จริงต้องเป็นบริบทแบบไหน ทำให้สื่อความหมายคลาดเคลื่อน”

อาจารย์ท่านที่สี่ได้เสริมในเรื่องของการเลือกใช้คำของนักศึกษาว่า “นักศึกษาบางคนเลือกใช้คำศัพท์ที่มีอยู่ในบทเรียน ทำให้สามารถใช้ได้อย่างถูกต้องตามหลักที่ได้เรียนมา แต่นักศึกษาบางคนจำคำศัพท์ที่เรียนในชั้นเรียนไม่ได้ จึงเลือกใช้คำศัพท์อื่นที่คุ้นเคยจากนอกบทเรียน เพราะรู้ความหมายของคำศัพท์คำนั้น แต่ในการใช้จริงก็อาจจะไม่เหมาะสมกับบริบทที่ตนเองเขียน”

ในส่วนของอาจารย์ท่านที่ห้า ท่านได้อธิบายรายละเอียดของข้อผิดพลาดที่พบในงานของนักศึกษาทั้งในด้านคำศัพท์และด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม โดยแบ่งเป็นประเด็น ดังนี้

(1) การสะกดคำ

เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาในปัจจุบัน ทำให้มีการเรียนการสอนแบบออนไลน์มากขึ้น หากมอบหมายงานเขียนให้นักศึกษาและต้องส่งงานเขียนกลับคืนให้อาจารย์ผู้สอนในรูปแบบของไฟล์งานเอกสาร ซึ่งโดยปกติแล้วการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการพิมพ์งาน จะมีการตรวจสอบการสะกดคำแบบอัตโนมัติตามมาตรฐานของโปรแกรม หรือมีโปรแกรมเสริมช่วยตรวจสอบการสะกดคำ เช่น โปรแกรม Grammarly แต่อย่างไรก็ตาม แม้นักศึกษาจะใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการทำงาน ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำไม่ถูกต้องก็ยังคงตรวจพบในงานของนักศึกษา

ตัวอย่างเช่น การใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capitalization) อาจารย์ท่านที่ห้าได้อธิบายว่า “นักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่เขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง แต่ละเลยการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ในคำเฉพาะ

หรือชื่อเฉพาะของบุคคล หากคำหรือชื่อเฉพาะนั้น มีความหมายในตัวของมัน อาจทำให้สื่อความหมายผิดพลาดได้” ไม่เพียงแต่ข้อผิดพลาดในการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ แต่การเพิ่มตัวสะกดคำ (Overinclusion) หรือการใช้ตัวอักษรซ้ำซ้อนก็ตรวจพบในงานของนักศึกษาเช่นกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า ‘Travel’ ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา นักศึกษาใช้คำว่า ‘Travell’ ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้มีบัญญัติอยู่ในภาษาอังกฤษแต่เป็นการเพิ่มตัวสะกดคำ นอกจากเรื่องของการเพิ่มตัวสะกดคำแล้ว อีกหนึ่งข้อผิดพลาดที่พบคือ การละตัวสะกด (Omission) เช่น คำว่า ‘First’ นักศึกษาเลือกใช้คำว่า ‘Fist’ แม้ในโปรแกรมจะแสดงข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบก็ตาม และอีกประเด็นที่พบข้อผิดพลาดเรื่องการสะกดคำบ่อยครั้ง คือ การสลับเสียงสระ ซึ่งอาจารย์ให้ข้อคิดเห็นว่า “เป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในกลุ่มผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เนื่องจากการออกเสียงสระมีความคล้ายคลึงกันทำให้สะกดคำไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า ‘Permanent’ นักศึกษาสะกดว่า ‘Parmernent’ เป็นต้น”

(2) การใช้คำร่วม (Collocation)

นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกใช้คำศัพท์จากการแปลความหมายตรงตัวตามความเข้าใจ และไม่รู้คำศัพท์ที่ต้องใช้ร่วมกันตามหลักภาษา ซึ่งก็มีผลมาจากภาษาแม่ด้วยเช่นกัน ทำให้มีการสร้างคำใหม่ที่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้คำร่วม เช่น ‘do homework’ นักศึกษากลับใช้คำว่า ‘make homework’ เพราะความหมายของคำว่า ‘make’ แปลในภาษาไทยคือ ‘ทำ’ หรือคำว่า ‘have dinner’ นักศึกษาเลือกใช้คำว่า ‘eat dinner’ เพราะความหมายของคำว่า ‘eat’ แปลในภาษาไทยคือคำว่า ‘ทาน’ ซึ่งเป็นการใช้คำร่วมที่ไม่ถูกต้อง

(3) การใช้เครื่องหมายวรรค

เป็นข้อผิดพลาดที่อาจารย์ท่านที่ห้าพบเจอบ่อยที่สุด คือ การที่นักศึกษาใช้เครื่องหมายวรรคตอนไม่ถูกต้อง ลักษณะของเครื่องหมายวรรคตอนที่พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้ง คือ การใช้เครื่องหมายมหัพภาคและจุลภาคสลับกัน ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อาจารย์กล่าวยกตัวอย่างว่า “เมื่อจบประโยคจะต้องใส่เครื่องหมายมหัพภาค แต่นักศึกษาเลือกใช้เครื่องหมายจุลภาคแทน หรือเมื่อต้องการขยายความประโยค ต้องใช้เครื่องหมายจุลภาคและคำเชื่อมประโยค แต่นักศึกษาเลือกใช้มหัพภาค และขึ้นประโยคใหม่ทันที เช่น ตามหลักต้องเขียนว่า ‘, which’ แต่นักศึกษาเขียนว่า ‘. Which’ ทำให้การตีความความหมายของสองประโยคนั้นต่างกันออกไป และการใช้เครื่องหมายจุลภาค โดยหลักแล้วจะต้องเขียนเครื่องหมายจุลภาคติดกับคำก่อนหน้า แล้วจึงเว้นวรรคหนึ่งครั้งเพื่อขึ้นคำใหม่หรือประโยคใหม่ แต่สิ่งที่พบคือ นักศึกษาเลือกเว้นวรรคทั้งก่อนและหลังเครื่องหมายจุลภาค ซึ่งไม่ถูกต้อง”

(4) การใช้ภาษาพูดในงานเขียน

นักศึกษาทุกคนรู้จักและคุ้นเคยกับการใช้คำย่อในการพูดสื่อสารหรือการพิมพ์ข้อความสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ และบ่อยครั้งที่นักศึกษาเลือกใช้คำย่อหรือคำภาษาพูดเหล่านั้นในการเขียนทางการ อาจารย์ได้กล่าวยกตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบบ่อยว่า “นักศึกษาเลือกใช้คำแทนตัวเองด้วยภาษาพูด เช่น ‘I’m’ ที่เป็นคำย่อของ ‘I am’ ทั้งที่จริงแล้วในหลักการเขียนนั้นจำเป็นต้องเขียนคำเต็ม ไม่ควรใช้คำย่อ หรือ คำว่า ‘lil’ ซึ่งย่อมาจากคำว่า ‘little’ ซึ่งการเขียนคำย่อเหล่านี้ใช้เฉพาะในการพูดเท่านั้น ซึ่งตามหลักแล้วคำนั้นไม่มีบัญญัติอยู่ในภาษาปลายทาง ไม่สามารถใช้ในการเขียนได้”

2.2 การแจ้งข้อผิดพลาดที่พบให้นักศึกษาทราบ

หากพบข้อผิดพลาด อาจารย์ทุกท่านจะทำการแจ้งข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบเสมอ อาจารย์ทุกท่านมีวิธีการแจ้งข้อผิดพลาดที่ไปในแนวทางเดียวกัน คือ การเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงศักยภาพอย่างเต็มที่แม้จะมีข้อผิดพลาดแล้วก็ตาม และแจ้งลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบในภายหลังว่าพบข้อผิดพลาดแบบใด และหลักการใช้ที่ถูกต้องเป็นอย่างไร อาจารย์เลือกที่จะยกประเด็นข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงมาสนทนาในชั้นเรียนเพิ่มเติม เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดและหาแนวทางในการแก้ไขร่วมกันในชั้นเรียน เปิดโอกาสให้นักศึกษาลองเสนอคำตอบที่ถูกต้องเพื่อดูวิธีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษา เมื่อนักศึกษาทราบคำตอบที่ถูกต้องแล้วจะมีการเสริมคำอธิบายหลักการและให้คำแนะนำในการใช้งานอีกครั้ง นอกจากการแจ้งข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในชั้นเรียนแล้ว อาจารย์แต่ละท่านมีวิธีการแจ้งข้อผิดพลาดที่แตกต่างกันออกไปหากพบข้อผิดพลาดในงานของนักศึกษา อาจารย์ท่านที่หนึ่ง สอง สาม และท่านที่สี่ เลือกใช้วิธีการเขียนคำตอบที่ถูกต้องและอธิบายหลักการที่ถูกต้องฉบับย่อกลับไปในงานของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจพอสังเขป แต่อาจารย์ท่านที่ห้าเลือกใช้วิธีการเขียนเพียงหัวข้อของข้อผิดพลาด แต่ไม่ได้ระบุคำตอบที่ถูกต้อง เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาวิเคราะห์และศึกษาคำตอบที่ถูกต้องด้วยตนเอง หากนักศึกษามีข้อสงสัยหรือต้องการสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม สามารถติดต่ออาจารย์ได้โดยตรงรายบุคคล

2.3 พฤติกรรมของนักศึกษาหลังจากทราบข้อผิดพลาดของตนเอง

โดยรวมแล้วเมื่อนักศึกษารับทราบข้อผิดพลาดของตน นักศึกษาน้อมรับและนำไปปรับใช้ใหม่ และนักศึกษาส่วนหนึ่งเข้ามาสอบถามเพิ่มเติมเช่นกัน เนื่องจากเข้าใจว่าคำตอบที่ตนเลือกนั้นสามารถใช้ได้ถูกต้องตามหลัก ซึ่งแม้จะไม่ผิดพลาดหลักในการใช้แต่ข้อผิดพลาดที่พบคือใช้ไม่เหมาะสมกับบริบทของรูปประโยค อาจารย์แต่ละท่านจะแนะนำแนะนำเพิ่มเติมเป็นการส่วนตัว แต่ทุกท่านพูดไป

ในทางเดียวกันว่าอัตราส่วนของนักศึกษาที่เข้ามาสอบถามเพิ่มเติมนั้นเป็นเพียงส่วนน้อย หรือในอัตราส่วนร้อยละ 10 เท่านั้น เพราะหากพบจุดที่ผิดซ้ำ อาจารย์เลือกใช้วิธีการนำข้อผิดพลาดดังกล่าวมาวิเคราะห์ร่วมกันในชั้นเรียน

2.4 วิธีการให้คำแนะนำที่ผู้สอนใช้เมื่อนักศึกษาสอบถามหรือขอคำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อผิดพลาด

อาจารย์ท่านแรกยกตัวอย่างเมื่อนักศึกษาขอคำแนะนำเพิ่มเติมว่า “การที่นักศึกษาเขียนประโยคมาและเข้าใจว่านั่นคือประโยคที่สมบูรณ์แล้ว แท้จริงเป็นเพียง Fragment หรือรูปประโยคที่ไม่สมบูรณ์ แม้ว่าจะมีการสอนในชั้นเรียนแล้วก็ตาม วิธีการให้คำแนะนำของอาจารย์ คือ ใช้หลักการถามกลับก่อน เช่น ประธานของประโยคคืออะไร กริยาของประโยคคืออะไร เพื่อดูว่านักศึกษาเข้าใจว่าอย่างไร เมื่อถามไปแล้วนักศึกษบางคนก็จะทราบเองว่าประโยคที่ตนเองเขียนนั้นขาดในส่วนตัวหรือบางกรณีที่นักศึกษามีการใช้คำเชื่อมประโยค เช่น ‘when’ แต่ไม่มีประโยคย่อยที่ใช้อธิบายประโยคหลัก อาจารย์ก็จะอธิบายเสริมว่าต้องมีอนุประโยคเพื่ออธิบาย ‘when’ หรือ ‘เมื่อ...’ เพื่อให้รูปประโยคสมบูรณ์”

อาจารย์ท่านที่สองและท่านที่สามใช้วิธีการเดียวกันกับอาจารย์ท่านแรก คือ การถามกลับนักศึกษา แต่จะอธิบายระบุข้อผิดพลาดเสริมเลยโดยการแปลเป็นไทยเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจง่าย และถามจุดประสงค์กับนักศึกษว่าจากรูปประโยคที่นักศึกษาใช้นั้น ต้องการจะสื่อความหมายว่าอย่างไร อาจารย์ยกตัวอย่างการแนะนำข้อผิดพลาดว่า “นักศึกษาเลือกใช้คำว่า ‘honest’ ในการอธิบายว่าสัตว์เลี้ยงของตานั้นมีความซื่อสัตย์ ซึ่งหากมองจากความหมายแล้ว ‘honest’ หมายถึง ซื่อสัตย์ แต่เป็นความซื่อสัตย์ในเชิงของ ‘ความสัตย์จริง’ มากกว่า ‘สัตว์เลี้ยงที่ซื่อสัตย์’ หากนักศึกษาต้องการจะอธิบายว่าสัตว์เลี้ยงของตานั้นซื่อสัตย์ ควรใช้คำว่า ‘loyalty’ มากกว่า เพราะนั่นหมายถึง ความซื่อสัตย์แบบจงรักภักดี”

อาจารย์ท่านที่สี่เลือกใช้วิธีการแจ้งคำตอบที่ถูกต้องคืนกลับให้นักศึกษา แต่ไม่ได้ระบุรายละเอียดของข้อผิดพลาด อาจารย์สามารถอธิบายเพิ่มเติมในภายหลังได้ หากนักศึกษามีข้อสงสัยและอยากศึกษาสาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น แต่หากอาจารย์พิจารณาแล้วว่าเป็นเรื่องที่นักศึกษาควรทราบ อาจารย์แนะนำให้นักศึกษาหาข้อมูลและศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง อาจารย์ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า “วิธีการนี้ดีต่อนักศึกษา ทำให้นักศึกษาได้แสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง ไม่ต้องรอการป้อนข้อมูล แต่ข้อเสียคือ ถ้านักศึกษาศึกษาหาความหมายจากในพจนานุกรม นักศึกษาก็จะทราบแค่ความหมายแต่ไม่รู้หลักการใช้จริง หรือเมื่อนำมาใช้จริงก็ไม่ถูกต้อง” อาจารย์เลือกวิธีการ

ยกตัวอย่างการประยุกต์ใช้เพิ่มเติมเมื่อแจ้งคำตอบที่ถูกต้อง อาจารย์กล่าวว่า “อาจารย์จะใช้ตัวอย่างที่เป็นเรื่องใกล้ตัวของนักศึกษาเพื่อให้เข้าใจง่ายและนักศึกษาสามารถเชื่อมโยงได้ เช่น คำว่า ‘let’ กับ ‘let’s’ นักศึกษามักจะสับสนว่าใช้ต่างกันอย่างไร อาจารย์เลือกยกตัวอย่างสิ่งใกล้ตัวที่นักศึกษาค้นเคยอย่างเพลง ‘Let it go’ ที่ประกอบภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่อง Frozen และอธิบายหลักการใช้นักศึกษาจะเข้าใจได้มากกว่าการอธิบายเพียงแค่หลักการ”

อาจารย์ท่านที่ห้าใช้วิธีเดียวกับท่านที่สี่ คือ การบอกคำตอบที่ถูกต้องก่อน และยึดหลักการให้คำแนะนำเพิ่มเติมไปด้วยเช่นกัน อาจารย์กล่าวว่า “อาจารย์จะแจ้งเลยว่าคำตอบที่ถูกต้อง หรือคำตอบที่เหมาะสมกับการใช้ในบริบทประโยคนั้นควรใช้อย่างไร และเปิดโอกาสให้นักศึกษาลองปรับแก้มาใหม่อีกครั้งเพื่อตรวจอีกครั้ง พิจารณาว่าหลังจากนักศึกษาได้รับคำแนะนำแล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงหรือไม่ นักศึกษาบางส่วนที่ปรับแก้และนำมาให้ตรวจสอบใหม่ ก็จะปรับใช้ได้ตรงหลักและถูกต้องมากขึ้นกว่าเดิม แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนเช่นกันที่หลังจากได้รับคำแนะนำแล้วก็ไม่ได้ปรับแก้ใด ๆ เพิ่มเติม เพราะอาจารย์เองก็ไม่ได้บังคับนักศึกษาวouldต้องปรับแก้อีกครั้งหลังจากได้รับคำแนะนำ”

3. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด

3.1 แนวทางการแก้ไขหลังจากผู้สอนตรวจพบข้อผิดพลาดของนักศึกษา

เมื่อพบข้อผิดพลาดในงานของนักศึกษา อาจารย์ทุกท่านใช้หลักวิธีการเดียวกัน คือ การแจ้งตำแหน่งที่เกิดข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบโดยตรง อาจารย์ท่านที่สองให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า “การแจ้งข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบ นับเป็นวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ดีในระดับหนึ่ง เพราะจะทำให้ผู้รับสารทำความเข้าใจกับข้อผิดพลาดของตนเอง วิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเองเพื่อพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อใดก็ตามที่นักศึกษารับรู้ได้เองว่าตนเองพัฒนาขึ้นก็เปรียบเหมือนการสะท้อนผลลัพธ์ของการศึกษาที่ดี” นอกเสียจากนี้อาจารย์ท่านที่สองยังให้ความเห็นว่า “อาจารย์ไม่เชื่อในหลักการที่ทำให้นักศึกษารู้สึกผิด รู้สึกแย่ หรือรู้สึกอับอายจากการรับรู้ข้อผิดพลาดของตนเอง เพราะวิธีการแบบนี้ถือเป็นการบั่นทอนความรู้สึก อาจจะทำให้นักศึกษาปฏิเสธการพัฒนาตัวเอง เพราะกลัวว่าจะเจอความผิดพลาดซ้ำและอับอายมากกว่าเดิม ยกตัวอย่างเช่น ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยคือการใช้ ‘prefer’ คู่กับ ‘to’ ทั้งที่ตามหลักแล้วนั้นควรใช้ ‘prefer’ คู่กับ ‘than’ หากนักศึกษาพูดสื่อสารแต่ใช้คำศัพท์ผิดเช่นนี้ อาจารย์จะไม่ตำหนิหรือกล่าวโทษรุนแรง แต่จะใช้วิธีแนะนำและให้นักศึกษาคิดตาม” อาจารย์ท่านที่สามให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า “อาจารย์เลือกสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาด้วย เพื่อพิจารณาว่านักศึกษาเข้าใจอย่างไร เพราะนักศึกษาแต่ละคนมีพื้นฐานที่ไม่เหมือนกัน อาจจะมี ความ

เข้าใจที่ต่างออกไปเลยทำให้เข้าใจผิดได้” ส่วนอาจารย์ท่านที่ห้าจะมีแนวทางการแก้ไขออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มของนักศึกษาที่พบข้อผิดพลาดเล็กน้อยถึงปานกลาง และ กลุ่มของนักศึกษาที่พบข้อผิดพลาดมาก โดยอาจารย์ท่านที่ห้าได้อธิบายว่า “ในกลุ่มแรก อาจารย์มองว่านักศึกษามีความสามารถ มีความเข้าใจ และเลือกใช้คำได้ดี แม้จะพบข้อผิดพลาดอยู่บ้าง อาจารย์จะเลือกใช้วิธีการแก้ไขโดยแจ้งให้ทราบในจุดที่ผิดพลาด และแนะนำคำศัพท์ให้นักศึกษาได้ไปศึกษาเพิ่มเติม แต่ในกลุ่มที่สอง อาจารย์จะใช้หลักการอธิบายเพิ่มเติมอย่างละเอียด เพื่อให้ นักศึกษาทราบข้อผิดพลาดของตนและปรับแก้ได้ถูกต้องตามหลัก”

3.2 แนวทางในการแนะนำการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากแก้ไขข้อผิดพลาด

อาจารย์ทุกท่านจะใช้วิธีการนำข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมาอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมในชั้นเรียนอีกครั้ง เพื่อแนะนำให้นักศึกษาที่แก้ไขข้อผิดพลาดนั้นแล้ว และนักศึกษาท่านอื่น ๆ ได้รับทราบ เรียนรู้ ทำความเข้าใจไปพร้อมกัน อาจารย์แต่ละท่านมีวิธีการแนะนำเป็นรายบุคคลอยู่เสมอเมื่อพบข้อผิดพลาดของนักศึกษา แต่ทุกท่านให้ความคิดเห็นไปในทางเดียวกันว่านักศึกษาท่านอื่น ๆ ก็ควรทราบและเรียนรู้ข้อผิดพลาดที่พบเช่นกัน การตรวจพบข้อผิดพลาดซ้ำเดิมบ่อยครั้ง อาจสื่อถึงความเข้าใจของนักศึกษาส่วนมาก เพราะฉะนั้นการนำมาศึกษาต่อในชั้นเรียนจะมีประโยชน์กับนักศึกษาทุกคน หลังจากแก้ไขข้อผิดพลาดและแนะนำเพิ่มเติม นักศึกษาส่วนใหญ่มีแนวโน้มพัฒนาการที่สูงขึ้น เลือกคำศัพท์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทมากขึ้น อาจารย์ท่านที่หนึ่งยกตัวอย่างการแนะนำการเลือกใช้คำศัพท์ว่า “หากพบการใช้คำศัพท์ผิดบริบท อาจารย์จะนำประโยคนั้นมาพูดคุยในชั้นเรียนและให้นักศึกษาลองพิจารณาการเลือกใช้คำ (Word Choice) และศึกษาไปพร้อมกันว่าไม่ถูกต้องอย่างไร และคำที่ถูกต้องควรเป็นคำศัพท์ใด หลังจากนั้นอาจารย์จะอธิบายหลักการใช้ที่ถูกต้องอีกครั้ง หรืออีกหนึ่งข้อผิดพลาดที่พบเจอบ่อย คือ คำปรากฏร่วม (Collocation) เช่น ‘interested in’ นักศึกษามักเลือกใช้คำว่า ‘interesting in’ เมื่อเราต้องการพูดเกี่ยวกับความสนใจ นักศึกษาส่วนมากต้องการจะสื่อว่าตนเองนั้นสนใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยใช้ประโยค ‘I am interesting in...’ เพราะเข้าใจว่าการใช้ ‘interesting’ ในรูปประโยค เป็นการแทนกริยา แต่ความจริงแล้วทั้ง ‘Interesting’ และ ‘Interested’ เป็นคำคุณศัพท์และทั้งสองคำมีความหมาย และการใช้ที่ต่างกัน”

4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน

4.1 ข้อผิดพลาดที่พบในการเรียนการสอนสามารถพัฒนาผู้เรียนได้

อาจารย์ทุกท่านเห็นพ้องตรงกันว่า การที่นักศึกษาได้รับทราบข้อผิดพลาดของตน ได้ข้อเสนอแนะจากอาจารย์ ได้แนวทางการแก้ไข และได้ลงมือแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นด้วยตนเอง สามารถพัฒนาผู้เรียนได้จริง เพราะนักศึกษาแต่ละคนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นหลังจากเรียนรู้แนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องมากขึ้น อาจารย์ท่านที่สองเสริมว่า “อาจารย์จะไม่ให้นักศึกษาใช้คำศัพท์เดิมในงานเขียนแต่ละครั้ง แม้จะไม่ได้บังคับแต่จะให้นักศึกษาพิจารณาคำพ้องความหมาย (Synonym) ตัวอื่นแทน เพื่อเสริมให้นักศึกษามีคลังความรู้ของคำศัพท์นั้นเพิ่มขึ้น” อาจารย์ท่านที่สามให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมว่า “ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับตัวนักศึกษาเองเช่นกัน ยังคงมีนักศึกษากลุ่มน้อยส่วนหนึ่งที่เพิกเฉยต่อการพัฒนาตนเอง ซึ่งมักพบข้อผิดพลาดซ้ำ ๆ ในจุดเดิม แม้จะได้รับคำแนะนำรายบุคคลแล้วก็ตาม อาจมีสาเหตุมาจากพื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาเองก็เป็นได้” อาจารย์ท่านที่ห้าคิดเห็นตรงกับท่านที่สี่ในประเด็นนี้ และได้ให้ข้อคิดเห็นว่า “เนื่องจากนักศึกษาบางคนไม่มีประสบการณ์การเขียนบรรยายหรืออธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้เกิดอาการเสียขวัญและเขียนได้ไม่ตรงประเด็น เช่น การให้อธิบายรูปร่างลักษณะของบุคคล นักศึกษาเลือกที่จะอธิบายประวัติของบุคคลนั้น ๆ ก่อนและบ่อยครั้งที่เสริมด้วยความรู้สึกของตนที่มีต่อตัวละคร แม้ประเด็นหลักจะอยู่ที่รูปพรรณสัณฐาน ดังนั้นการฝึกฝนสร้างเสริมประสบการณ์และเรียนรู้ข้อผิดพลาดจึงมีความสำคัญและช่วยให้พัฒนาผู้เรียนได้”

4.2 ผลกระทบต่อผู้สอนและผู้เรียนจากการใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง

4.2.1 ผลกระทบต่อผู้สอน

หนึ่งประเด็นหลักที่ส่งผลกระทบต่อตัวผู้สอนจากการที่นักศึกษาเลือกใช้คำศัพท์ถูกต้อง คือ เรื่องของเวลา เมื่อพบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์บ่อยครั้งในรูปแบบเดิม ทำให้อาจารย์แต่ละท่านต้องการที่จะอธิบายหรือแนะแนวทางให้นักศึกษาแต่ละคนเพิ่มมากขึ้น แต่เนื่องด้วยระยะเวลาการสอนที่จำกัดของรายวิชา ทำให้ไม่สามารถอธิบายรายละเอียดให้นักศึกษาทุกคนทราบได้ ทำได้เพียงเขียนข้อแนะนำบ่งบอกกลับไปในงานเขียนของนักศึกษาแต่ละคน หากนักศึกษาคนใดต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม จะทำการนัดหมายเป็นการส่วนตัวเพื่อศึกษาและแนะแนวรายบุคคล และแม้จะมีการนำข้อผิดพลาดที่พบบ่อยครั้งมาสื่อสารในชั้นเรียนเพิ่ม แต่ด้วยระยะเวลาในการเรียนการสอนรายวิชา คือ สองชั่วโมง จำเป็นจะต้องสอนทุกทักษะควบคู่กันไปเนื่องจากเป็นวิชาพื้นฐาน ทำให้ไม่สามารถแบ่งเวลาเพื่อมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและอธิบายอย่างละเอียดในคาบวิชาได้ ดังนั้น หาก

ต้องการช่วยนักศึกษาให้พัฒนาทักษะการเขียนและการใช้คำศัพท์มากขึ้น การปรับเนื้อหารายวิชาจึงเป็นอีกหนึ่งทางเลือกเพื่อพิจารณา แต่อย่างไรก็ตาม ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์หลักของรายวิชาเช่นกัน หากพิจารณาถึงความเหมาะสมแล้วสามารถสร้างรายวิชาใหม่ที่เน้นการศึกษาข้อผิดพลาดโดยเฉพาะ ก็จะเป็นโอกาสให้นักศึกษาที่สนใจพัฒนาตนเองจากการเรียนรู้ข้อผิดพลาดของตน และเปิดโอกาสให้ตัวครูผู้สอนเองได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ในวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษาและให้ข้อเสนอแนะด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ อาจารย์ท่านที่สามได้เสริมในประเด็นของภาษาแม่ (L1 Transfer) ว่า “เนื่องจากอาจารย์เป็นผู้ถือสองสัญชาติ เดิมโตในต่างประเทศ และใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ทำให้บางครั้งไม่เข้าใจในการเลือกใช้คำศัพท์ของนักศึกษา ซึ่งมีพื้นฐานของภาษาไทยเป็นภาษาแม่ การใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยส่วนมากจึงใช้หลักวิธีการแปลงจากภาษาแม่ของตน ทำให้อาจารย์เองไม่สามารถอธิบายเชิงลึกในมุมมองของนักศึกษาได้ เพราะอาจารย์พิจารณาข้อผิดพลาดด้วยหลักการของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก”

4.2.2 ผลกระทบต่อตัวผู้เรียน

อาจารย์บางท่านมองว่าการเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องของนักศึกษานั้น ส่วนหนึ่งเกิดมาจากตัวนักศึกษาเองไม่เข้าใจในจุดประสงค์ของการเขียน เนื่องมางานเขียนในรายวิชานี้มีจุดประสงค์ชัดเจน คือ การอธิบายและพรรณนารูปพรรณสัณฐานของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือสิ่งของ โดยจะมีรายการคำศัพท์ที่กำหนดให้และบังคับใช้ในการเขียน เป็นคำศัพท์ที่มีการเรียนการสอนตามหลักสูตร ดังนั้นแล้วเรื่องของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบ มักจะไม่ใช่คำศัพท์ที่กำหนดให้ แต่เป็นคำศัพท์ที่นักศึกษาเลือกเขียนเพิ่มเติมตามความเข้าใจของตน ซึ่งบางคำศัพท์ไม่เหมาะสมกับบริบทและจุดประสงค์ที่ต้องการจะสื่อความหมาย นักศึกษาอาจไม่คุ้นเคยกับการเขียนในบางรูปแบบไม่ทราบหลักวิธีการเขียนที่ถูกต้อง ทำให้ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ยกตัวอย่างเช่น การเขียนในรูปแบบของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ซึ่งมีรูปแบบเฉพาะ หากนักศึกษาไม่ทราบหลักการ อาจไม่สามารถเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบทางการของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ได้ เช่น การลงท้ายด้วยคำว่า ‘Best regard’ จะต้องใช้ ‘B’ ด้วยตัวอักษรพิมพ์ใหญ่เสมอ แต่บ่อยครั้งที่พบว่านักศึกษาใช้ตัวอักษรพิมพ์เล็ก ‘best regard’ แม้ความหมายจะถูกต้องคงเดิม แต่หลักการเชิงวิชาการถือว่าใช้ไม่ถูกต้องรูปแบบ

ทั้งนี้ ผลกระทบต่อตัวผู้เรียนที่พบจากการใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง คือ ความกลัว และความอาย นักศึกษาไม่กล้าที่จะปรึกษาหรือขอคำแนะนำเพิ่มเติม เพราะกลัวว่าอาจารย์ตำหนิข้อผิดพลาดของตนเอง และรู้สึกอายหากต้องยอมรับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม มีเพียงนักศึกษาส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบจากการใช้คำศัพท์ผิด เพราะนักศึกษาโดยส่วนใหญ่เลือก

วิธีการสอบถามและขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากอาจารย์ผู้สอน เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมีความเข้าใจว่าคำศัพท์ที่ตนเลือกนั้นถูกต้องตามหลักการใช้และสามารถใช้กับบริบทนั้น ๆ ได้ อาจารย์ทุกท่านจะให้คำแนะนำและให้นักศึกษาลองกลับไปแก้ไขงานเขียนของตนและส่งมอบให้ผู้สอนประเมินอีกครั้ง

4.3 แนวทางพัฒนาการเรียนการสอนให้นักศึกษาเห็นความสำคัญในการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง

อาจารย์ท่านแรกและอาจารย์ท่านที่ห้ามีความเห็นพ้องตรงกันว่า “หากมีเวลามากพอ ต้องการจัดกิจกรรมเสริมในเรื่องของการตรวจหาข้อผิดพลาด (Error Detection) เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นข้อผิดพลาดได้ชัดเจนขึ้น ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องมากขึ้นหากต้องการให้ข้อผิดพลาดลดลง หรือ เสริมกิจกรรมการให้เพื่อนช่วยวิจารณ์งาน (Peer Review) ผู้เรียนจะได้มีโอกาสรับฟังความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับเพื่อน หากเพื่อนเข้าใจผิดจากการเลือกคำศัพท์ที่ใช้สื่อสาร ผู้เรียนก็จะพิจารณาเยอะขึ้นในการเลือกคำศัพท์เพื่อให้เพื่อนเข้าใจในสิ่งที่ตนต้องการสื่อ แต่อาจารย์ผู้สอนก็ต้องตรวจสอบอีกครั้งเพื่อความถูกต้องเช่นกัน เพราะเป็นไปได้ที่เพื่อนอาจจะวิจารณ์ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา” อาจารย์ท่านแรกได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอีกว่า “ข้อจำกัดในการปรับรายวิชา คือ รายวิชานี้เป็นรายวิชาที่มีการกำหนดหนังสือบังคับใช้ตามหลักสูตรที่ผ่านการประเมินในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่กิจกรรมที่กล่าวมาสามารถปรับใช้กับรายวิชาอื่น ๆ แทนได้ เพื่อให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญในการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง” อาจารย์ท่านที่สองมุ่งประเด็นไปที่เรื่องของการให้คะแนนและตัดคะแนนจากข้อผิดพลาดมากขึ้น อาจารย์กล่าวว่า “นักศึกษาควรได้ตรวจสอบข้อเขียนของตนเองอย่างถี่ถ้วนก่อนส่งให้อาจารย์ผู้สอน เช่น หากตรวจข้อเขียนครั้งแรกและพบข้อผิดพลาด จะหักคะแนน 0.5 คะแนน ต่อหนึ่งข้อผิดพลาด และส่งคืนให้นักศึกษาปรับแก้อีกครั้ง หากตรวจข้อเขียนครั้งที่สองและยังพบข้อผิดพลาดเพิ่มเติม จะปรับหักคะแนนเป็น 1 คะแนนต่อหนึ่งข้อผิดพลาด แน่แน่นอนว่านักศึกษาจะให้ความสำคัญกับการเลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงให้เกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด” อาจารย์ท่านที่สามใช้แนวทางแนะนำให้ศึกษาอ่านบทความหรือศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องที่ตนเองสนใจโดยเน้นเรื่องใกล้ตัว อาจารย์ยกตัวอย่างว่า “หากนักศึกษาชอบดูภาพยนตร์ ให้ลองหาอ่านบทความวิจารณ์ภาพยนตร์ เพื่อศึกษาการใช้คำศัพท์ในการอธิบายเรื่องราวของภาพยนตร์นั้น ๆ เมื่อเป็นเรื่องที่นักศึกษาให้ความสนใจ นักศึกษาก็จะมีแรงจูงใจเชิงบวกให้ศึกษาและอ่านเพิ่มเติม แต่ให้ระมัดระวังเรื่องการใช้อายุหรือคำศัพท์ที่ไม่ใช่คำทางการที่บัญญัติแล้ว” ส่วนอาจารย์ท่านที่สี่ ท่านให้ความคิดเห็นว่า “รายวิชานี้เป็นวิชาพื้นฐานของนักศึกษาทุกคณะ เพราะฉะนั้นหากสามารถปรับหรือพัฒนาให้นักศึกษาให้ความสำคัญกับการ

เลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องมากขึ้น อาจารย์เลือกสอดแทรกเนื้อหาอื่นเสริมที่เหมาะสมกับนักศึกษาแต่ละสาขา เพราะหากเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่ตนเรียนหรือสามารถใช้ได้จริงในการทำงานในอนาคต นักศึกษาอาจให้ความสนใจเป็นพิเศษมากกว่าการเรียนในหัวข้อที่ไกลตัว หรือหัวข้อทั่วไป และอาจารย์จะเลือกใช้การเปรียบเทียบการใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องและการใช้คำศัพท์ที่ผิด เพื่อแสดงให้นักศึกษาเห็นว่าเพียงแค่ว่าคำศัพท์เปลี่ยน ก็สามารถทำให้ความหมายเปลี่ยนได้เช่นกัน หากนักศึกษาเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและทำให้สื่อสารคลาดเคลื่อน อาจมีผลกระทบกับหน้าที่การงานในอนาคตที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน นักศึกษาจะได้ให้ความสำคัญกับการเลือกใช้คำศัพท์มากขึ้น”

4.4 การปรับแผนการเรียนการสอนเพื่อนำข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เคยพบในงานเขียนของนักศึกษา มาศึกษาต่อในชั้นเรียน หรือมีการนำเสนอคำไม่ถูกต้องที่พบให้นักศึกษาผู้ร่วมชั้นเรียนรับทราบ

อาจารย์ท่านแรกและท่านที่สองนำข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เคยพบในงานเขียนมาศึกษาต่อในชั้นเรียน ใช้หลักการให้นักศึกษาตระหนักถึงข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเอง เช่น การสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดพร้อมกัน และแสดงความคิดเห็นร่วมกันว่า ควรปรับแก้ไขในจุดที่ผิดพลาดอย่างไร แต่เนื่องด้วยเวลาต่อหนึ่งคาบวิชามีจำกัด อาจารย์จึงนำเสนอเพียงคำศัพท์ที่พบข้อผิดพลาดบ่อยที่สุดจากการตรวจข้อผิดพลาดของนักศึกษาทั้งหมด อาจารย์ท่านที่สามเลือกใช้หลักการเดียวกัน แต่การนำมาศึกษาต่อในชั้นเรียนจะเป็นการวิเคราะห์เชิงไวยากรณ์เสียมากกว่า หากเป็นด้านคำศัพท์ อาจารย์เลือกใช้หลักการอธิบายรายบุคคลพร้อมให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ในด้านของอาจารย์ท่านที่สี่ก็มีการนำเสนอคำศัพท์ที่ใช้ไม่ถูกต้องให้นักศึกษารับทราบและศึกษาต่อในชั้นเรียนเช่นกัน อาจารย์ยกตัวอย่างคำว่า ‘interested’ และ ‘interesting’ ซึ่งตรงกับอาจารย์ท่านแรกที่ได้ให้สัมภาษณ์ไปก่อนหน้านี้ว่าใช้ตัวอย่างคำเดียวกัน นำมาศึกษาในชั้นเรียน แสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อยในการเรียนการสอนอย่างมาก ทางด้านอาจารย์ท่านที่สี่ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า “บทสรุปของการยกตัวอย่างในชั้นเรียนและศึกษาไปพร้อมกันนั้น ทำให้รู้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ใช้หลักวิธีการแปลคำจากภาษาแม่ของตนไปยังภาษาปลายทาง ซึ่งจะพิจารณาเพียงความหมายของคำเท่านั้น ไม่มีปัจจัยอื่นเกี่ยวข้อง อาจารย์จึงปรับแผนการเรียนการสอนเล็กน้อยเพื่อ สอดแทรกประโยคที่มีการใช้ ‘interested’ และ ‘interesting’ ให้นักศึกษาค้นเคย ทั้งการพูดในคาบวิชา หรือเวลายกตัวอย่างการใช้” ส่วนอาจารย์ท่านที่ห้าเสนอข้อคิดเห็นในการปรับแผนการเรียนการสอนว่า “สามารถใช้หลักในการยกตัวอย่างการเขียนเชิงพรรณนา แสดงตัวอย่างให้นักศึกษาเห็นทั้งตัวอย่างที่ดี

ซึ่งพบข้อผิดพลาดเพียงส่วนน้อย และ ตัวอย่างงานที่ยังพบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่หลากหลาย ให้นักศึกษาพิจารณาดูความหมายของภาพรวมก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยพิจารณาเจาะจงประเด็น ข้อผิดพลาดในแต่ละส่วนเพื่อให้นักศึกษาสังเกตเห็นข้อผิดพลาดในแต่ละจุด และวิเคราะห์ข้อผิดพลาด พร้อมกันในชั้นเรียน อาจารย์มีแนวคิดหลักการในการวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกรวดภาพ คือต้อง เริ่มวาดจากโครงร่างแล้วจึงค่อยใส่รายละเอียด เช่น โครงหน้า เส้นผม สายตา และอื่น ๆ เพราะฉะนั้น การพิจารณาข้อผิดพลาดก็เช่นกัน ศึกษาคควรเข้าใจภาพรวมของการสื่อสารก่อน แล้วจึงพิจารณา ในจุดที่เล็กลงตามลำดับ”

5. คำถามอื่นๆระหว่างสัมมนา

- การจัดการเรียนการสอนในช่วงสถานการณ์วิกฤตของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อาจารย์ทุกท่านต้องปรับการเรียนการสอนให้อยู่ในรูปแบบออนไลน์ โดยการเรียนผ่าน โปรแกรมซูม (Zoom) ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านจะเลือกใช้สื่อเสริมการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน เนื่องจากอาจารย์แต่ละท่านมีความชำนาญในการใช้เครื่องมือไม่เหมือนกัน อาจารย์ท่านที่สองและ ท่านที่สี่ เลือกเสริมการใช้สื่อเพลงในการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะการฟัง โดยปกติแล้วในชั้นเรียน จะมีกิจกรรมการเติมคำศัพท์จากการฟัง แต่หากใช้กิจกรรมเดียวกันในชั้นเรียนออนไลน์ ศึกษาคอาจ ใช้วิธีการค้นหาความหมายหรือคำศัพท์นั้นได้เองโดยไม่ได้ไตร่ตรองหรือวิเคราะห์ด้วยตัวเอง และ อาจารย์ไม่สามารถตรวจสอบได้ อาจารย์ทั้งสองท่านจึงเลือกวิธีการสอดแทรกการเรียนรู้คำศัพท์และ ความหมายโดยการเปิดเพลงให้นักศึกษาฟัง โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วงการเรียนรู้ คือ ช่วงที่ 1 เปิด เพลงหนึ่งครั้ง และพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นที่ได้นั้นคือคำศัพท์อะไร มีความหมายอย่างไร ช่วงที่ 2 เปิดเพลงอีกครั้งพร้อมแสดงเนื้อเพลงขึ้นบนหน้าจอผ่านเครื่องมือของตัวโปรแกรมซูม และพิจารณาร่วมกันในชั้นเรียน ช่วงที่ 3 อธิบายความหมายและเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งวิธีการนี้จะช่วย ดึงดูดความสนใจของนักศึกษาได้ค่อนข้างดี โดยเฉพาะหากเลือกเพลงที่ฟังง่าย มีคำศัพท์แปลกใหม่ และนักศึกษาอาจคุ้นเคยหรือเข้าใจความหมายในระดับหนึ่ง ก็จะทำให้สามารถเรียนรู้ได้ไวมากขึ้นและ จดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น ส่วนอาจารย์ท่านแรก ท่านที่สาม และท่านที่ห้า ยังคงใช้สื่อการเรียนรู้อื่นๆมาพร้อมกับ หนังสือของหลักสูตรเช่นเดิม เพราะทั้งสามท่านมีความคิดเห็นว่าสื่อที่มาพร้อมกับหนังสือ นั้น ครอบคลุมกับการเรียนการสอนทั้งหมด แต่เสริมด้วยการเปิดเสียงดนตรีเบา ๆ ระหว่างการเรียน การสอนเพื่อให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลาย และมีการใช้เสียงประกอบอื่น ๆ เสริม เช่น เสียงปรบมือ เสียงตกใจ เสียงอุทาน เป็นต้น

อาจารย์ทุกท่านต้องปรับวิธีการวัดผลการเรียนการสอน และการมอบหมายงานที่แตกต่างไปจากเดิมค่อนข้างมาก เนื่องจากเมื่อเปลี่ยนเป็นการเรียนการสอนผ่านสื่อออนไลน์ ไม่สามารถวัดผลในขณะที่เรียนได้ นักศึกษามีโอกาสใช้สื่อหรือเครื่องมืออื่น ๆ ช่วย โดยที่อาจารย์ไม่สามารถตรวจสอบได้ เช่น ไม่สามารถวัดผลการฟังได้ เพราะหากมีปัญหาอินเทอร์เน็ต นักศึกษาก็จะไม่สามารถดำเนินการต่อได้ ภารกิจงานจึงมีการปรับตามแต่ละทักษะ ยกตัวอย่างเช่น ทักษะการพูดและการเขียน อาจารย์เลือกมอบหมายการทำโครงการกลุ่ม โดยให้นักศึกษามผลิตสื่อวิดีโอ ซึ่งนักศึกษาแต่ละกลุ่มจะได้รับมอบหมายโครงการที่มีเนื้อหาแตกต่างกันออกไป นักศึกษาต้องเขียนบทพูดให้อาจารย์ผู้สอนตรวจสอบก่อนทำการบันทึกสื่อวิดีโอ และเมื่อนักศึกษาส่งงานตามกำหนดการ จะมีเกณฑ์การวัดผลทั้งในส่วนของการเขียนบทพูดและในส่วนของการพูดของนักศึกษาแต่ละคนเช่นกัน อาจารย์ท่านที่ทำได้ให้ข้อคิดเห็นเสริมในเรื่องของงานเขียนว่า “อาจารย์จะให้ข้อเสนอแนะและระบุข้อผิดพลาดในงานเขียนกลับไปให้นักศึกษาด้วยการใช้เครื่องมือในโปรแกรม Microsoft Word ทำให้เห็นถึงส่วนสำคัญในการเรียนการสอนออนไลน์ เพราะฉะนั้นแล้ว อาจารย์แต่ละท่านเองก็ต้องฝึกฝนเพิ่มเติมให้ชำนาญในการใช้โปรแกรมทุกโปรแกรมที่ตนปรับใช้ในการเรียนสอน การเรียนการสอนออนไลน์เปรียบเสมือนความท้าทายทั้งกับตัวนักศึกษาและตัวอาจารย์ผู้สอนเช่นกัน”

6. ข้อเสนอแนะ

อาจารย์หลายท่านมองว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานของนักศึกษาและส่งมอบกลับให้นักศึกษารับทราบนั้นเป็นประโยชน์จริง แต่ทั้งนี้ ครูไม่สามารถวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดเองได้ หากไม่ได้พิจารณาเชิงลึกเป็นรายบุคคล หากมีแนวทางในการวิเคราะห์สาเหตุได้ ก็อาจจะปรับการเรียนการสอนและให้คำแนะนำนักศึกษาได้อย่างตรงประเด็นมากขึ้น แต่เนื่องด้วยเวลาการเรียนการสอนมีจำกัด ทำให้บางครั้งหลังจากนักศึกษาได้รับทราบข้อผิดพลาดของตนเอง นักศึกษาไม่ได้แก้ไขและส่งงานเขียนฉบับแก้ไขให้อาจารย์ผู้สอนได้ตรวจสอบ อย่างไรก็ตาม อาจารย์ท่านที่ทำได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า “ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคในการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษา ไม่ใช่เพียงเรื่องของการเข้าถึงข้อมูลของตัวนักศึกษาเพียงอย่างเดียว แต่อาจเป็นอุปสรรคทางด้านแรงจูงใจด้วย เพราะเมื่อใดที่นักศึกษาไม่มีแรงจูงใจให้ตนอยากพัฒนางานเขียนของตนเอง หรือแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง อาจเกิดผลกระทบกับอาจารย์ผู้สอนเช่นกัน ควรมีการปรับการเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อพัฒนาตนเอง ซึ่งอาจารย์เองต้องพิจารณาสาเหตุหลักก่อนเพื่อประเมินความเป็นไปได้ ว่าสาเหตุของข้อผิดพลาดที่ผู้สอนพบสามารถเกิดจากปัจจัยอะไรได้บ้าง เช่น เกิดจากเครื่องมือการเรียนการสอน หรือ เวลา หรืออื่น ๆ”

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์” มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2) เพื่อศึกษาแนวทางในการเรียนการสอนงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่เรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 1 ห้อง นักเรียนทั้งหมด 30 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยรูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Research Survey)

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) งานเขียนของนักศึกษา เป็นงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน งานเขียนที่ใช้เป็นส่วนหนึ่งของข้อสอบปลายภาคประจำภาคการศึกษาต้น ข้อสอบมีทั้งหมด 5 ส่วน โดยส่วนที่ 5 คือ Writing Part นักศึกษาจะได้รับมอบหมายให้เขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้าจำนวน 120 คำ อธิบายตัวละครในรูปภาพ ลักษณะทางกายภาพและบุคลิกของตัวละคร พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ จำนวนคำศัพท์ขั้นต่ำทั้งหมด 3,600 คำ 2) แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์รายบุคคล โดยแบบบันทึกยึดตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Carl James จำแนกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏรวม (Collocation Error) 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) แสดงถึงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ซึ่งได้มาจากการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษในระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 ชิ้นงาน 3) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง เพื่อสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 5 ท่าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาถึง

ข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่อาจารย์เคยประสบในระหว่างการสอนการเขียนภาษาอังกฤษและเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิตและคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของคณะอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร พุทธศักราช 2562 และศึกษาแนวข้อสอบปลายภาค ประจำภาคการศึกษาต้นปีการศึกษา 2562 หัวข้อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเรื่องของการอธิบาย physical appearance และ characteristic ของบุคคลหรือตัวละคร ถู้นำไปใช้กับข้อสอบปลายภาคประจำภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2562 ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน กำหนดให้เขียนโดยประมาณ 120 คำ

2. ติดต่ออาจารย์ประจำภาควิชาและอาจารย์ผู้สอนเพื่อดำเนินการขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลงานเขียนของนักศึกษา

3. ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานเขียนของนักศึกษา และบันทึกลงในตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำ ซึ่งจะแสดงข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ความถี่ และร้อยละที่พบข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษา เพื่อหาลักษณะข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเรื่องของการอธิบาย physical appearance และ characteristic ของบุคคลหรือตัวละคร

4. ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ทั้งหมด 5 คน โดยจะเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างด้วยการถามคำถามเชิงลึกแบบปลายเปิด โดยจะสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเพื่อศึกษาถึงข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่อาจารย์เคยประสบในระหว่างการสอนการเขียนภาษาอังกฤษและเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษา รวมถึงเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาด้านคำศัพท์ของผู้เรียนในรายวิชาดังกล่าว

5. สรุปผลข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์” สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของนักศึกษา พบว่า มีประเภทของข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่ (1) รูปแบบของคำ (Formal Errors) (2) คำปรากฏรวม (Collocation Error) และ (3) ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) และสามารถแบ่งประเภทย่อยของข้อผิดพลาดรวมทั้งหมด 13 ประเภท คือ 1) การใช้คำเสริมหน้า (Prefix type) 2) การใช้คำเสริมหลัง (Suffix type) 3) การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) 4) การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) 5) การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer) 6) การละตัวสะกด (Omission) 7) การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) 8) การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) 9) การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) 10) การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) 11) การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) 12) การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner) 13) การใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech) โดยลักษณะของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบจากการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1.1 ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่าง อันดับหนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) คิดเป็นร้อยละ 30 อันดับสอง คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) คิดเป็นร้อยละ 22.5 อันดับสาม คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) คิดเป็นร้อยละ 15 อันดับสี่ คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) คิดเป็นร้อยละ 12.5 อันดับห้า คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) คิดเป็นร้อยละ 7.5 อันดับหก คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer) คิดเป็นร้อยละ 5 เช่นเดียวกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 2.5

1.2 ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่ไม่พบในงานเขียนของกลุ่มตัวอย่างเลย 5 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหลัง (Suffix) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair)

2. จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่าสามารถแบ่งออกเป็นประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

2.1 ระยะเวลาในการเรียนการสอน

2.2 แนวทางการแจ้และแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แก่ผู้เรียน

2.3 กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน

2.4 สื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน

แนวทางในการพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา อาจารย์ผู้สอนทุกท่านเห็นพ้องตรงกันในเรื่องการเรียนรู้ผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียน เนื่องจากคำศัพท์เป็นส่วนหลักในการสื่อสารไม่ว่าจะด้วยทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การเขียนก็เช่นกัน เพราะคำศัพท์นับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา (Stewick, 1972) ฉะนั้นแล้วอาจารย์ผู้สอนจำเป็นจะต้องวางแผนเวลาและปรับใช้กลยุทธ์ในการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การใช้ภาษาผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของตน จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ทุกท่านสนับสนุนหลักวิธีการแจ้กลับข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบและพิจารณาส่งงานเขียนฉบับแก้ไขคืนกลับให้อาจารย์ผู้สอน เมื่อนักศึกษาแต่ละท่านรับทราบในข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว นักศึกษาจะสามารถวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและฝึกฝนการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านพบว่าเมื่อนักศึกษาได้พิจารณาข้อผิดพลาดและได้แก้ไขด้วยตนเองแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 จากข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ ดังนั้นแล้วประเด็นสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์ประเภทของคำศัพท์หรือการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) ได้รับความเห็นสมควรให้ปรับใช้ในการสอน อาจารย์ผู้สอนควรปรับการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ชนิดของคำศัพท์แต่ละคำ เพื่อให้สามารถแยกประเภทของคำศัพท์และเข้าใจหลักการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทนั้นก่อนการใช้ในการเขียนงานภาษาอังกฤษในครั้งต่อไป อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมการนำเสนอคำศัพท์ที่พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในชั้นเรียน ให้นักศึกษาวิเคราะห์และระบุข้อผิดพลาดที่ตนพบ (Error Detection) ในด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) โดยเฉพาะ เพื่อให้นักศึกษาสามารถใช้เวลาในชั้นเรียนเพื่อวิเคราะห์และเรียนรู้ไปพร้อมกันกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเลือกใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ดังที่อาจารย์ทุกท่านได้ประยุกต์ใช้กิจกรรมนี้ในการให้นักศึกษาวิเคราะห์

ข้อผิดพลาดของตนเองแล้วส่งคืนกลับอาจารย์ผู้สอน และพบว่านักศึกษาที่มีพัฒนาการในการเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง แต่เนื่องจากการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษามากที่สุด ดังนั้นการปรับใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ในการเรียนการสอน อาจมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้ นักศึกษาได้วิเคราะห์และฝึกแยกชนิดของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจ ชนิดของคำศัพท์แต่ละประเภทมากยิ่งขึ้น อีกหนึ่งกิจกรรมที่สามารถประยุกต์ใช้เพื่อให้นักศึกษาได้ วิเคราะห์ข้อผิดพลาดร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน คือการประเมินงานของเพื่อนร่วมชั้น (Peer Review) เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับโอกาสในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้น และแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน เน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของ คำ (Part of Speech) เพื่อให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น การประเมินงานของ เพื่อนร่วมชั้นสามารถทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทราบ ถึงความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นที่มีต่องานเขียนของตนเอง และเป็นการฝึกให้ผู้เรียนลดอัตราของ ตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น (มณฑิญา พวงทรัพย์, 2560) การประยุกต์ใช้ หลากหลายกลยุทธ์ให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้วิเคราะห์และตรวจสอบข้อผิดพลาดในงานเขียนทั้งของ ตนเองและเพื่อนร่วมชั้น สามารถทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าการ พัฒนานั้นถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของการแก้ไขข้อผิดพลาด (Lee, 1997) อีกปัจจัยสำคัญที่อาจารย์ทุก ท่านเห็นพ้องตรงกัน คือการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนเสริมเพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการสอน ในยุคปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีภายนอกชั้นเรียนหรือนอกเหนือจากหนังสือ เรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่ เหมาะสำหรับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการเขียน ควรปรับ การเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถเสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อ นักศึกษาใช้ภาษาและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการให้กำลังใจนักศึกษาเพื่อให้เกิด แรงจูงใจเชิงบวกในการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดของตน (องอาจ นามวงศ์, 2554) สื่อการเรียน การสอนที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้นักศึกษา เช่น สื่อเกมทายชนิดของคำศัพท์ (Quiz) ให้นักศึกษาได้เรียนรู้การแยกประเภทของคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ความรู้รอบตัวสำหรับการสื่อสาร ในชีวิตจริง เพื่อให้นักศึกษาสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา

หรือเลือกใช้สื่อเพลงในการเรียนการสอนเพื่อเรียนรู้ด้านคำศัพท์โดยเฉพาะและเน้นด้านการแยกชนิดของคำแต่ละประเภท ซึ่งสามารถใช้ได้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนผ่านออนไลน์เช่นกัน เพราะการสื่อเพลงสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Salcedo, 2010) นอกเหนือจากนี้ อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้โปรแกรม Zoom ในการเรียนการสอนออนไลน์ได้ เนื่องจากมีคุณลักษณะที่ดีที่สุดสำหรับการใช้ห้องเรียนเสมือนจริง เช่น การแสดงหน้าจอของครูผู้สอน การแบ่งกลุ่มวิดีโอ การบันทึกวิดีโอ และการสื่อสารได้สองฝ่ายทั้งในรูปแบบวิดีโอและเสียง สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาในทุกทักษะ สามารถช่วยให้อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้คุณลักษณะเฉพาะของตัวโปรแกรมเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาแก่ผู้เรียนได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ในเชิงบวก (Cheung, 2021) และเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์” สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ประเภทและลักษณะของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ประเภทของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 นั้นเป็นไปตามสมมติฐานงานวิจัย โดยพบข้อผิดพลาดทั้งหมด 3 ประเภทหลัก คือ

1. รูปแบบของคำ (Formal Errors) 2. คำปรากฏรวม (Collocation Error) และ 3. ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด โดยมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 ข้อผิดพลาดทางด้านการใช้ชนิดของคำที่มากถึงร้อยละ 30 นี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญว่าชนิดของคำหรือ Part of Speech เป็นส่วนสำคัญทางภาษาศาสตร์โดยแท้จริง เพราะคำถือเป็นส่วนประกอบหลักในภาษาเชิงไวยากรณ์ คำศัพท์ในแต่ละภาษามีการแบ่งชนิดของคำที่แตกต่างกัน แต่ตามหลักของภาษาอังกฤษนั้นชนิดของคำแต่ละประเภทถูกแบ่งขึ้นเพื่ออธิบายโครงสร้างของภาษา (Haspelmath, 2009) และการประกอบคำแต่ละประเภทเข้าด้วยกันตามหลักไวยากรณ์จะเกิดขึ้นเมื่อต้องการสื่อสารและทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นหากเกิดข้อผิดพลาดจากการใช้ชนิดของคำ ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าสามารถทำให้การสื่อสารข้อมูลบิดเบือนไปจากข้อเท็จจริงได้ ซึ่งข้อผิดพลาดด้านการใช้ชนิดของคำใน

งานเขียนของนักศึกษาเกิดได้จากหลายสาเหตุ เช่น การแทรกแซงทางภาษา นักศึกษาแปลความหมายจากภาษาแม่ (ภาษาไทย) ไปยังภาษาปลายทาง (ภาษาอังกฤษ) ทำให้เกิดการแทรกแซงทางภาษา ทั้งกฎเกณฑ์ด้านโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาแม่ (Natjirath Boonrod et. al, 2561) แม้ความหมายที่ต้องการสื่อสารถูกต้องแต่ผิดหลักไวยากรณ์ของภาษาปลายทาง (ภาษาอังกฤษ) ตัวอย่างเช่นในประโยค “เขาให้น้ำดื่มขวดสุดท้ายกับเพื่อนร่วมทีมแม้ว่าเขาก็ต้องการเช่นกัน” นักศึกษาเลือกจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษว่า “He gives the last bottle of water to his colleague even him want it too.” หากแปลความหมายตามหลักการใช้ชนิดของคำแล้ว ประโยคหลังเป็นเพียงประโยคเสริมและต้องมีประธานของประโยคเช่นกัน แต่นักศึกษาเลือกใช้คำว่า “him” ที่เป็นคำสรรพนาม ซึ่งคำที่ถูกต้องการใช้คำว่า “he” เพื่อสื่อถึง “เขา” ที่เป็นประธานของประโยค ซึ่ง Duruk & Paker (2014) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาที่สอง (ภาษาอังกฤษ) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศตุรกี 130 คน ซึ่งทุกคนมีภาษาตุรกีเป็นภาษาแม่ Duruk & Paker ให้นักศึกษาแต่ละคนตรวจจับและแก้ไขข้อผิดพลาดของเพื่อนร่วมชั้นเรียน พบว่ามีนักศึกษาที่มองข้ามและไม่สามารถตรวจจับข้อผิดพลาดด้านชนิดของคำได้ถึง 33 คน หรือร้อยละ 41% ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เช่นเดียวกับ กุลธิดา แยมอิม (2545) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเอกธุรกิจการโรงแรม วิทยาลัยพณิชยการเซตุนพิจำนวน 31 คน โดยการให้นักศึกษาเขียนจดหมายสมัครงาน จดหมายตอบแบบสอบถาม และจดหมายตอบร้องเรียน ซึ่งพบข้อผิดพลาดด้านการใช้สรรพนามมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของกมลวัน สังกีแก้ว (2560) เช่นกัน ที่ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ก็พบข้อผิดพลาดด้านการใช้ชนิดของคำมากที่สุด โดยข้อผิดพลาดที่พบสูงถึงร้อยละ 43.41

1.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการละตัวสะกด (Omission) พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.5 ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดเป็นอันดับสอง ซึ่งข้อผิดพลาดด้านการละคำที่พบในงานวิจัยนั้นประกอบไปด้วยคำและหน่วยคำของประโยค มีผลทำให้ความหมายของรูปประโยคไม่สมบูรณ์ ตัวอย่างจากงานของนักศึกษา เช่น “He is kind but sometime he is fierce when he practices basketball.” จะเห็นได้ว่าในรูปประโยคมีสองคำที่เกิดข้อผิดพลาดจากการละตัวสะกด คือ “sometime” คำว่า sometime ที่ไม่มี ‘s’ ใช้ได้สองกรณี คือในฐานะ คำวิเศษณ์ (adverb) ซึ่งใช้บอกเวลาที่ไม่แน่นอน ไม่ได้เจาะจงเวลาที่ชัดเจน เช่น “Call me sometime.” หรือ

“My house was built sometime in 2019.” อีกรณคือ sometime ที่ถูกใช้ในฐานะ คำคุณศัพท์ (adjective) เพื่อใช้ขยายคำนาม เช่น “Don’t be sometime friend.” หรือ “The sometime editor of the paper.” แต่หากมองความหมายของรูปประโยค เห็นได้ชัดว่านักศึกษาต้องการจะสื่อความหมายของคำว่า sometime ถึง ‘ความถี่’ ว่า ‘เขาเป็นคนใจดี แต่ บางครั้ง เขาก็ดูเวลาซ้อมบาสเก็ตบอล’ ซึ่งคำที่ถูกต้องคือ ‘sometimes’ (adverb of frequency) อาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษาไม่ได้วิเคราะห์หลักการใช้คำ หน้าที่ของคำ รวมถึงความหมายของคำศัพท์นั้นอย่างถี่ถ้วน ทำให้เมื่อใช้จริง ความหมายโดยรวมมีความถูกต้องแต่รูปประโยคไม่สมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์ ทั้งนี้ ข้อผิดพลาดด้านการละตัวสะกดคำสอดคล้องกับนางพางา ประกิจ (2557) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) จำนวน 562 ฉบับและสอบถามพนักงานของบริษัทอีก 30 คน พบว่าข้อผิดพลาดที่สูงเป็นลำดับที่หนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดด้านการละคำ (Omission) จำนวน 605 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.19 เช่นเดียวกับวันทนี แสงคล้ายเจริญ (2561) ที่ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พบว่าข้อผิดพลาดด้านการละคำเป็นข้อผิดพลาดที่นักศึกษาทั้งสามกลุ่มได้แก้กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อนทำผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 61.54, 64.72 และ 65.88 ตามลำดับกลุ่ม รวมไปถึงภรณ์พรธชา บุญเพชร (2557) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจของนักศึกษาวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีพัทยา จำนวน 240 ฉบับ ผลพบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ประเภทการละคำ (Omission) ซึ่งพบทั้งหมดถึง 420 ครั้ง หรือเทียบเท่าร้อยละ 47.89

1.3 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition Partner) พบข้อผิดพลาดทั้งหมด 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 อาจเกิดจากการที่นักศึกษาไม่สามารถแยกแยะการใช้คำบุพบทได้ ทำให้นักเรียนรู้สึกสับสนและทำให้เกิดผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบ่อยครั้ง คำบุพบทใช้เชื่อมคำนามกับคำนามด้วยกัน หรือ เชื่อมคำนามกับประโยคหรือวลี เพื่อบ่งบอกเวลา สถานที่ ทิศทาง วิธีการ และเหตุผล หากนักศึกษาไม่เคยเรียนรู้การใช้คำบุพบทรวมมาก่อน เพียงรู้หลักการใช้คำบุพบทแบบแยกคำ มีแนวโน้มว่านักศึกษาจะพยายามเลือกใช้คำบุพบทที่แปลความหมายมาจากภาษาแม่ (L1) และความหมายเทียบเท่ากับสิ่งที่ต้องการจะสื่อ ซึ่งผิดหลักการใช้คำบุพบทรวม (Özşik, 2014) เพราะฉะนั้นการแทรกแซงภาษาหรือความแตกต่างของภาษาแม่ (L1) และภาษาปลายทางที่ใช้ ก็มีอิทธิพลอย่างมากที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทรวมได้เช่นกัน (Etisa,

2017) เช่น “He holds a basketball on his right hand.” ซึ่งคำบุพบทที่ถูกต้องในรูปประโยคนี้นี้คือคำว่า ‘with’ เพื่อสื่อความหมายว่า “เขาถือลูกบาสเก็ตบอลด้วยมือขวาของเขา” แต่นักศึกษาเลือกใช้คำว่า ‘on’ เพราะแปลคำศัพท์จากภาษาแม่ของตนว่า “เขาถือลูกบาสเก็ตบอลอยู่บนมือขวาของเขา” สอดคล้องกับนงพงา ประกิ่ง (2557) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) อีกเช่นกัน ซึ่งพบว่า คำบุพบท หนึ่งในข้อผิดพลาดย่อยภายใต้ข้อผิดพลาดประเภทการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดถึง 79 ครั้ง หรือร้อยละ 25.99

1.4 ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type) โดยพบข้อผิดพลาดเพียงแค่ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.5 และไม่พบข้อผิดพลาดจากการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) กับ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) ซึ่งสอดคล้องกับ Hamdi (2016) ที่ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในองค์ประกอบภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนประเทศตูนิเซียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ที่ไม่พบข้อผิดพลาดจากการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) กับ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending) เลย และพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้สระผิดรูปเสียงเพียง 3 ครั้ง หรือร้อยละ 5.55 เท่านั้น สาเหตุอาจเกิดจากความสับสนในรูปเสียงของคำศัพท์และการสะกดคำศัพท์ที่เลือกใช้ เพราะผู้เรียนที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และต้องใช้ภาษาอังกฤษในการเขียน มุ่งเน้นในการค้นหาคำศัพท์ที่เหมาะสมกับการใช้ในรูปประโยคเพื่อสื่อความหมายดังที่ตนต้องการ มากกว่าจะเน้นไปที่การสะกดคำให้ถูกต้อง (Raimes, 1985) ทั้งนี้การวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาไม่พบข้อผิดพลาดอีก 3 ประเภท คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) สอดคล้องกับ กะรัตเพชร คงรอด (2560) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี และพบว่า การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair) เป็นหนึ่งในสามลำดับสุดท้ายที่พบข้อผิดพลาดน้อยที่สุดเพียง 4 ครั้ง หรือร้อยละ 1.08 และไม่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) แม้กะรัตเพชร คงรอด (2560) จะพบข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) สูงถึง 61 ครั้ง หรือร้อยละ 16.49 แต่ก็ไม่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) เช่นกัน

จากการอภิปรายผลการวิจัยข้างต้น ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษาทั้ง 3 ประเภทหลักนั้น นักศึกษาจะได้รับข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทุกคน อาจารย์

ผู้สอนทุกท่านจะแนะนำหลักการแก้ไขข้อผิดพลาดแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล โดยการระบุจุดที่เกิดข้อผิดพลาดและแนะนำหลักการแก้ไขและการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ซึ่งการให้ข้อเสนอแนะเป็นหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนทักษะการเขียนที่มีความสำคัญต่อการปรับปรุงคุณภาพการเขียน (Brown, 2001: 335) นักศึกษาแต่ละรายได้ตอบสนองการรับรู้ข้อผิดพลาดของตนเองด้วยการติดต่อกลับอาจารย์ผู้สอนเพื่อสอบถามรายละเอียดในการแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองในอนาคต แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและการได้รับข้อเสนอแนะจากผู้สอน สามารถช่วยพัฒนาศักยภาพและทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Muth'im และ Latief (2014) ที่ได้ทำการวิจัยประสิทธิผลในด้านคุณภาพของงานเขียนนักศึกษาจากการให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทางอ้อม โดยใช้วิธีการให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เรียน 3 วิธีการ คือ 1. การแสดงความคิดเห็นและยกตัวอย่าง 2. การระบุประเภทของข้อผิดพลาดให้ทราบ 3. การไม่ระบุเจาะจงข้อผิดพลาดเพียงบอกตำแหน่งที่ผิดพลาด ซึ่งผลพบว่าทั้งสามวิธีการมีประสิทธิภาพในการช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนสามารถสร้างงานเขียนที่มีคุณภาพออกมาได้ แสดงให้เห็นว่าการให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนนั้นมีประสิทธิผลจริง

2. การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เพื่อแนวทางการพัฒนาการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยสามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

2.1 ระยะเวลาในการเรียนการสอน

อาจารย์ทุกท่านมีความคิดเห็นสอดคล้องไปในทางเดียวกันในเรื่องของระยะเวลาการเรียนการสอนที่มีผลกระทบต่อการศึกษาและแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษา เนื่องด้วยรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากรที่เปิดสอนแก่นักศึกษาในคณะหรือภาควิชาที่มีหลักสูตรสัมพันธ์ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ซึ่งเนื้อหาวิชาจะปรับตามความเหมาะสมในแต่ละปีการศึกษา แต่มีกำหนดระยะเวลาในการเรียนการสอนที่ชัดเจน ทำให้อาจารย์ทุกท่านไม่สามารถให้คำแนะนำหรือหลักการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่ตรวจพบในงานเขียนของนักศึกษาอย่างละเอียดได้ อาจารย์ผู้สอนให้ความคิดเห็นว่าการปรับเนื้อหาวิชาและระยะเวลาในการสอนการเขียนให้เหมาะสมมากขึ้น จึงเป็นอีกหนึ่งทางเลือกเพื่อพิจารณาให้สามารถศึกษาและแนะนำการแก้ไขข้อผิดพลาดอย่างละเอียดได้ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Joyner & Molina (2012) ที่ได้กล่าวว่าการขยายเวลาการเรียนรู้ในชั้นเรียนภาษาไม่ใช่ประเด็นใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้น

ระยะเวลาการเรียนรู้ในชั้นเรียน 90 หรือ 120 นาที จัดเป็นตารางเรียนได้ผลดีในโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาเช่นกัน แต่ไม่เป็นผลดีในการเรียนภาษาโดยเฉพาะในด้านการเขียน Cross & Goldberg (2005) ก็กล่าวไปในทางเดียวกันว่า การปรับเวลาการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนไม่ได้ต้องการปรับเวลาการเรียนภาษาให้มากขึ้น แต่ต้องการใช้เวลาให้เกิดประสิทธิผลแก่นักเรียนในทางที่ดีขึ้นและใช้เวลาไปกับวิธีการเรียนรู้แบบใหม่ ๆ ซึ่งจะเป็นผลดีแก่ตัวผู้สอนในการประเมินและวัดผลการเรียนการสอนด้วย ดังนั้นแล้ว การพิจารณาปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับระยะเวลาในการเรียนการสอน ก็สามารถช่วยให้ทั้งอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษามีเวลาในการศึกษารายละเอียดของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียน สามารถแก้ไขข้อผิดพลาด และมีโอกาสพัฒนาทักษะในการเขียนได้มากขึ้น

2.2 แนวทางการแจ้งและแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แก่ผู้เรียน

อาจารย์ผู้สอนแต่ละท่านมีหลักวิธีการในการแจ้งข้อผิดพลาดให้นักศึกษารับทราบแตกต่างกัน แต่ทุกท่านมีความคิดเห็นตรงกันว่าการให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนช่วยตรวจข้อผิดพลาด ให้คำแนะนำ และลองปรับแก้ไขในชั้นเรียนมีประสิทธิผลในทางที่ดี (Peer Review and Peer Correction) เพราะเป็นกิจกรรมสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับคำแนะนำในงานเขียนของตนเอง รวมทั้งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ที่สำคัญในการพัฒนาภาษาและความสามารถในการเขียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ที่มีความหมายกับเพื่อน ๆ การเปิดรับแนวคิดคนรอบตัวมากขึ้น และมุมมองใหม่ ๆ ในกระบวนการเขียน (Lundstrom & Baker, 2009) นักศึกษามีโอกาสพูดคุยรายละเอียดในแต่ละจุดที่เกิดข้อผิดพลาดกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และได้เรียนรู้ที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดร่วมกัน นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนหลายท่านได้มีการปรับให้เกิดการเรียนรู้ข้อผิดพลาดและแก้ไขข้อผิดพลาดร่วมกันในชั้นเรียน โดยการยกตัวอย่างประเด็นข้อผิดพลาดที่พบเจอบ่อยครั้งในงานเขียนของนักศึกษา และทดสอบโดยการสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาว่าพบข้อผิดพลาดในตำแหน่งใด ทำให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง สะท้อนให้เห็นว่าตนเองผิดพลาดในจุดใด และแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในชั้นเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Heemsoth & Heinze (2014) ที่ได้ศึกษาถึงผลกระทบของการเรียนรู้จากตัวอย่างที่ไม่ถูกต้อง และผลจากการศึกษาพบว่า การสะท้อนให้ผู้เรียนเห็นความผิดพลาดนั้นเกิดประโยชน์และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีซึ่งส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ トラバโดที่ผู้เรียนลงมือศึกษาด้วยตนเองแล้วนั้น องค์ความรู้ที่นักเรียนได้รับนั้นย่อมมีความคงทน (ทิสนา แคมมณี, 2550) ดังนั้นการฝึกให้นักศึกษาวิเคราะห์และแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนเองจะทำให้ให้นักศึกษาตระหนักมากขึ้น และหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดซ้ำเดิมอีก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การแจ้งข้อผิดพลาดให้ผู้เรียนรับทราบแต่เพียงอย่างเดียวนั้นคงไม่เพียงพอ ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่า

นักศึกษามีพัฒนาการการเรียนรู้จากข้อผิดพลาดได้จริงหรือไม่ ฉะนั้นแล้วการติดตามผลการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษาจึงสำคัญเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี อิมศรี (2562) ที่ได้ศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านกระบวนการวิชาการรับใช้สังคม โดยใช้หลักการจดบันทึกข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนและนำข้อผิดพลาดเหล่านี้มาแนะนำและร่วมแก้ไขกับนักศึกษาก่อนที่จะใช้จริง นักศึกษาจะได้รับคำแนะนำจากทั้งอาจารย์ผู้รับผิดชอบโครงการและเพื่อนนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการด้วยกัน ได้ฝึกซ้อมและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนทุกครั้งหลังรับทราบข้อผิดพลาด ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีผลการทดสอบภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น และนักศึกษามีการปรับปรุงและแก้ไขจุดผิดพลาดของตนได้อย่างรอบคอบ ทั้งด้านคำศัพท์ การสะกดคำ และด้านไวยากรณ์ โดยปัจจัยหลักที่ทำให้นักศึกษาสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นเพราะนักศึกษาต้องฝึกฝนตนเองและอาจารย์ผู้สอนติดตามผลอยู่เสมอ ทำให้ผลการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีพัฒนาการไปในทางที่ดีขึ้นและพบข้อผิดพลาดน้อยลง

2.3 กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน

อาจารย์ทุกท่านมีความคิดเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องให้ความสำคัญในการสอนการเลือกใช้ชนิดของคำมากขึ้น โดยใช้หลักการสอนคำศัพท์ที่ชัดเจนและอธิบายชนิดของคำศัพท์ทุกครั้งก่อนการใช้ หลีกเลี่ยงการสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ในรูปแบบเดิมที่ศึกษาแยกส่วนประกอบโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้อธิบายหลักการ และเสริมการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-Based Learning) ในการฝึกฝนการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท โดยอาจเลือกใช้จัดกิจกรรมเสริมในเรื่องของการตรวจหาข้อผิดพลาด (Error Detection) และมอบหมายงานให้นักศึกษาได้ปฏิบัติงานด้วยความสามารถของตนเอง จากงานวิจัยของ สุภิษา ฤทธิวงศ์ และ อัญชลี ทองเอน (2561) ที่ศึกษาการพัฒนากิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าผลการพัฒนาการเขียนหลังการเรียนด้วยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) นักเรียนมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับมาก ในรายวิชาจะมีกำหนดหัวข้อของคำศัพท์ที่ต้องเรียนรู้ เพราะฉะนั้นผู้สอนการปรับประยุกต์ใช้กิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) กับการเรียนการสอนทักษะการเขียนให้นักศึกษา เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ฝึกฝน และวิเคราะห์การเลือกใช้ชนิดของคำด้วยตนเอง สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษได้

เลือกใช้คำศัพท์ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเหมาะสมกับบริบทมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความจำเป็นและความต้องการของสังคมปัจจุบัน สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นความจำเป็นของสังคมที่จะต้องพัฒนาเยาวชนให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544)

2.4 สื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอน

อาจารย์ผู้สอนหลายท่านมีความคิดเห็นว่าการฝึกให้นักศึกษาได้แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองนั้นได้ผลลัพธ์และเกิดพัฒนาการที่ดีเกินความคาดหมาย แต่อย่างไรก็ตาม ยังพบอุปสรรคในการให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักศึกษา สาเหตุที่นักศึกษามีปัญหาในด้านการเขียนภาษาอังกฤษหรือภาษาที่สอง อาจมีสาเหตุมาจากนักศึกษาขาดแรงจูงใจและสิ่งเร้าในการเขียน ขาดความคิดสร้างสรรค์ในการสื่อสาร (อภิรยา แก้วสาร และคณะ, 2562) หากนักศึกษาขาดแรงจูงใจในการพัฒนางานเขียนของตนเอง ทำให้เกิดผลกระทบกับอาจารย์ผู้สอนด้วยเช่นกัน จากงานวิจัยของ Teba (2017) ที่วิจัยการใช้กลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพสำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาดในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในสาธารณรัฐเบนิน พบว่ากว่าร้อยละ 10.64 ของผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการแก้ไขข้อผิดพลาดของตน ไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การเขียนเองก็ตาม ในการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนเช่นกัน ดังนั้นแล้วอาจารย์ผู้สอนต้องทำอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา ด้วยเหตุนี้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนจึงถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่เหมาะสมสำหรับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการเขียน ควรปรับการเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้นักศึกษา โดยสามารถเสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อนักศึกษาใช้ภาษาและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการให้กำลังใจนักศึกษาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงบวกในการเรียนรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดของตน (องอาจ นามวงศ์, 2554) นอกเหนือไปจากนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ให้ความสำคัญกับรูปแบบของการใช้ภาษาในการเขียนมากกว่าความคิดในการเขียน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปรับสื่อการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมความคิดและความสามารถของผู้เรียนในเรื่องทักษะการเขียน มีการให้กำลังใจสนับสนุนและสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเกิดการเรียนรู้ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนด้วยกันเพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการเขียน ในปัจจุบันมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี

หลากหลายแขนงเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และให้ประสิทธิภาพดีในการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดมากกว่าแค่การใช้ภาษา ใช้เสริมการเรียนการสอนชั้นเรียนรวมไปถึงการเรียนการสอนผ่านออนไลน์ จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนทั้ง 5 ท่าน มีการเลือกปรับใช้สื่อและโปรแกรมเสริมการเรียนการสอนนอกเหนือจากบทเรียนที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการใช้งานและความชำนาญในการใช้เครื่องมือของแต่ละท่าน โปรแกรมที่ได้รับความนิยมและอาจารย์ทุกท่านเลือกใช้ตรงกัน คือ โปรแกรมซูม (Zoom) เนื่องจากมีคุณลักษณะที่ดีที่สุดสำหรับการใช้ห้องเรียนเสมือนจริง เช่น การแสดงหน้าจอของครูผู้สอน การแบ่งกลุ่มวิดีโอ การบันทึกวิดีโอ และการสื่อสารได้สองฝ่ายทั้งในรูปแบบวิดีโอและเสียง สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาในทุกทักษะ Cheung (2021) กล่าวว่า การเรียนการสอนโดยใช้โปรแกรมซูมช่วยให้ครูผู้สอนสามารถใช้คุณลักษณะเฉพาะของตัวโปรแกรมเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาแก่ผู้เรียนได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ในเชิงบวก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hastomo (2021) ที่ได้ทำการวิจัยประสิทธิภาพในการใช้โปรแกรมซูมในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ ผลพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนของนักศึกษา ก่อนการเรียนรู้ผ่านโปรแกรมซูมอยู่ที่ 54.74 และค่าเฉลี่ยคะแนนการเขียนของนักศึกษา ก่อนการเรียนรู้ผ่านโปรแกรมซูมอยู่ที่ 82.42 มีอัตราการเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.51 หลังการเรียนรู้ผ่านโปรแกรมซูม สาเหตุหลักที่การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จมากนัก เพราะนักเรียนขาดโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริงในสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาอังกฤษ (Wiryachitra, 2002) ผู้สอนหลายท่านจึงเลือกปรับใช้เทคนิคและกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับนักเรียนจากการสัมภาษณ์ อาจารย์ผู้สอนหลายท่านเลือกปรับใช้สื่อเพลงเสริมในการเรียนการสอนเช่นกันเพื่อเรียนรู้คำศัพท์โดยเฉพาะ ซึ่งสามารถใช้ได้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนผ่านออนไลน์เช่นกัน เพราะการสื่อเพลงสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Salcedo, 2010) ซึ่งอาจารย์ผู้สอนแต่ละท่านเลือกใช้เพลงภาษาอังกฤษหลากหลายแบบ ทั้งเพลงที่นักศึกษาคุ้นเคย รวมไปถึงเพลงที่ห่างไกลตัวนักศึกษา โดย ซึ่งพบว่าช่วยพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ให้นักศึกษาได้อย่างดีจากผลการทดสอบในรายวิชา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Phisutthangkoon & Panich (2016) ที่ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของการใช้เพลงภาษาอังกฤษในการเรียนรู้คำศัพท์และการจดจำคำศัพท์กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ คณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย 40 คน โดยทำการทดสอบก่อนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง และหลังการเรียนรู้ 2 สัปดาห์ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์และความคงทนของการจดจำคำศัพท์ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งคะแนนสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเพลง แสดงให้เห็นถึงประสิทธิผลของการใช้เพลงภาษาอังกฤษในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์ได้ดีขึ้น

จากประเด็นการสัมภาษณ์ข้างต้น สามารถสรุปแนวทางการพัฒนาในการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าได้ดังนี้

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีข้อผิดพลาดทั้งหมด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 จากข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ ดังนั้นแล้วประเด็นสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์ประเภทของคำศัพท์หรือการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) ได้รับความเห็นสมควรให้ปรับใช้ในการเรียนการสอนด้วยเช่นกัน อาจารย์ผู้สอนทุกท่านเห็นพ้องตรงกันในเรื่องการเรียนรู้ผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของผู้เรียน เนื่องจากคำศัพท์เป็นส่วนหลักในการสื่อสารไม่ว่าจะด้วยทักษะการพูด การฟัง การอ่าน หรือแม้แต่การเขียนก็เช่นกัน เพราะคำศัพท์นับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา (Stewick, 1972) ฉะนั้นแล้วอาจารย์ผู้สอนจำเป็นจะต้องวางแผนเวลาและปรับใช้กลยุทธ์ในการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้การใช้ภาษาผ่านข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของตน จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ทุกท่านเลือกใช้หลักวิธีการแจ้งกลับข้อผิดพลาดให้นักศึกษาทราบและพิจารณาส่งงานเขียนฉบับแก้ไขคืนกลับให้อาจารย์ผู้สอน เมื่อนักศึกษาแต่ละท่านรับทราบในข้อผิดพลาดของตนเองแล้ว นักศึกษาจะสามารถวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและฝึกฝนการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ซึ่งอาจารย์แต่ละท่านพบว่าเมื่อนักศึกษาได้พิจารณาข้อผิดพลาดและได้แก้ไขด้วยตนเองแล้ว ทำให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น แม้อาจารย์ผู้สอนจะไม่สามารถปรับเวลาการเรียนการสอนได้เนื่องจากเป็นรายวิชาที่กำหนดระยะเวลาการเรียนผ่านการอนุมัติหลักสูตร แต่อาจารย์ผู้สอนสามารถปรับใช้เวลาในการเรียนการสอนนั้นให้เกิดประสิทธิผลแก่นักเรียนในทางที่ดีขึ้นและใช้เวลาไปกับวิธีการเรียนรู้แบบใหม่ ๆ อาจารย์ผู้สอนควรปรับเนื้อหาโดยการประยุกต์ใช้ประเด็นสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์ประเภทของคำศัพท์หรือการใช้ชนิดของคำ (Mix-up of Part of Speech) ในการเรียนการสอนให้มากขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนงานระดับย่อหน้าแก่นักศึกษา อาจารย์ผู้สอนควรปรับการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ชนิดของคำศัพท์แต่ละคำ เพื่อให้สามารถแยกประเภทของคำศัพท์และเข้าใจหลักการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทรุ่นก่อนการใช้ในการเขียนงานภาษาอังกฤษในครั้งต่อไป แนวทางการแจ้งและแก้ไขข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์แก่ผู้เรียนนั้น อาจารย์สามารถประยุกต์ใช้หลากหลายกลยุทธ์ในการแจ้งให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้วิเคราะห์และแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนทั้งของตนเองและเพื่อนร่วมชั้น การที่นักศึกษาได้ฝึกวิเคราะห์และแก้ไขข้อผิดพลาด สามารถทำให้

ผู้เรียนพัฒนาการเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าการพัฒนานั้นถือเป็นเป้าหมายสูงสุดของการแก้ไขข้อผิดพลาด (Lee, 1997) อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมการนำเสนอคำศัพท์ที่พบข้อผิดพลาดบ่อยครั้งในชั้นเรียน ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งปฏิบัติงาน (Tasked-Base Learning) ให้นักศึกษาได้ปฏิบัติงานด้วยความสามารถของตนเองและฝึกฝนการเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบท เปิดโอกาสให้นักศึกษาวิเคราะห์และตรวจหาข้อผิดพลาดที่ตนเองพบ (Error Detection) ด้วยความสามารถของตนเอง โดยเฉพาะการวิเคราะห์ในด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพราะเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้เวลาในชั้นเรียนได้วิเคราะห์และเรียนรู้ไปพร้อมกันกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทั้งนี้ อาจารย์ผู้สอนเองได้รับทราบมุมมองความคิดเห็นในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไปพร้อมกัน หรือเลือกใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ดังที่อาจารย์ทุกท่านได้ประยุกต์ใช้กิจกรรมนี้ในการแจ้งให้นักศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองก่อนส่งคืนกลับอาจารย์ผู้สอน ผลของการใช้กิจกรรมนี้ในการเรียนการสอนพบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยตนเอง สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในงานเขียนของนักศึกษาและลดการเกิดข้อผิดพลาดได้จริง แต่เนื่องจากการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เป็นข้อผิดพลาดที่ตรวจพบในงานเขียนของ นักศึกษามากที่สุด ดังนั้นการปรับใช้กิจกรรมการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของตนเอง (Self-correction) ในการเรียนการสอน อาจมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์และฝึกแยกชนิดของคำศัพท์ภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจชนิดของคำศัพท์แต่ละประเภทมากยิ่งขึ้นก่อนเลือกใช้คำศัพท์ในการเขียนงาน ภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า อีกหนึ่งกิจกรรมที่สามารถประยุกต์ใช้เพื่อให้นักศึกษาได้วิเคราะห์ ข้อผิดพลาดร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน คือการประเมินงานของเพื่อนร่วมชั้น (Peer Review) เปิดโอกาส ให้นักศึกษาได้รับโอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของเพื่อนร่วมชั้นและ แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน เน้นไปที่การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะด้านการใช้ชนิดของคำ (Part of Speech) เพื่อให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น การประเมินงานของ เพื่อนร่วมชั้นสามารถทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงข้อผิดพลาดของตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทราบ ถึงความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นที่มีต่องานเขียนของตนเอง และเป็นการฝึกให้ผู้เรียนลดอัตตาของ ตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นมากขึ้น (มณฑิญา พ่วงทรัพย์, 2560) อีกปัจจัยสำคัญที่อาจารย์ ทุกท่านเห็นพ้องตรงกัน คือการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนเสริมเพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนการ

สอนในยุคปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้สื่อเทคโนโลยีภายนอกชั้นเรียนหรือนอกเหนือจากหนังสือเรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจในการเรียนถือเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญที่เหมาะสมสำหรับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะด้านการเขียน ควรปรับการเรียนการสอนในเชิงหลักจิตวิทยาเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนางานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้นักศึกษา โดยสามารถเสริมแรงด้วยการชมเชยเมื่อนักศึกษาใช้ภาษาและแก้ไขข้อผิดพลาดได้อย่างถูกต้อง รวมไปถึงการให้กำลังใจนักศึกษาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงบวกในการเรียนรู้ และแก้ไขข้อผิดพลาดของตน (องอาจ นามวงศ์, 2554) สื่อการเรียนการสอนที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้นักศึกษา เช่น สื่อเกมทายชนิดของคำศัพท์ (Quiz) ให้นักศึกษาได้เรียนรู้การแยกประเภทของคำศัพท์ และการใช้คำศัพท์ความรู้รอบตัวสำหรับการสื่อสารในชีวิตจริง เพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้และสามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา หรือเลือกใช้สื่อเพลงในการเรียนการสอนเพื่อเรียนรู้ด้านคำศัพท์โดยเฉพาะ ซึ่งสามารถใช้ได้กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนและการเรียนการสอนผ่านออนไลน์เช่นกัน เพราะการสื่อเพลงสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ได้เร็วขึ้น (Salcedo, 2010) นอกเหนือจากนี้ อาจารย์ผู้สอนสามารถเลือกใช้โปรแกรมซูม (Zoom) ในการเรียนการสอนออนไลน์ได้ เนื่องจากมีคุณลักษณะที่ดีที่สุดสำหรับการใช้ห้องเรียนเสมือนจริง เช่น การแสดงหน้าจอของครูผู้สอน การแบ่งกลุ่มวิดีโอ การบันทึกวิดีโอ และการสื่อสารได้สองฝ่ายทั้งในรูปแบบวิดีโอและเสียง สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาในทุกทักษะ สามารถช่วยให้อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้คุณลักษณะเฉพาะของตัวโปรแกรมเพื่อพัฒนาความเข้าใจในเนื้อหาแก่ผู้เรียนได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ในเชิงบวก (Cheung, 2021) และเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ ตามที่เสนอไปข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรปรับใช้สื่อการเรียนการสอนที่หลากหลายนอกเหนือจากหนังสือเรียน ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีแบบทดสอบทางภาษาที่สร้างสรรค์ และเลือกเสริมกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ไขข้อผิดพลาดพร้อมเพื่อนร่วมชั้นเรียนและผู้สอนเอง เพราะสื่อการเรียนการสอนสามารถเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองและจูงใจให้ตนอยากพัฒนาทักษะทางด้านภาษาได้ ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างพัฒนาการในการใช้ภาษาต่างประเทศให้ถูกต้อง จากความสนใจของตัวผู้เรียนเอง และควรเลือกสื่อที่สามารถสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน สร้างจุดเด่นและดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจเนื้อหา อย่างไรก็ตามผู้สอนต้องพิจารณาปัจจัยที่มีผลกระทบ และทำให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นกัน เพื่อพิจารณาว่าควรเลือกปรับการเรียนการสอนเน้นไปส่วนใด เช่น การใช้สื่อเกมสื่อบนการสอนคำศัพท์อย่าง Kahoot! เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลาย ลดความตึงเครียดและลดความกดดันในการเรียนรู้ได้

2. ผู้สอนควรพิจารณาแนวทางในการแจ้งข้อผิดพลาดให้ผู้เรียนรับทราบและแก้ไขข้อผิดพลาด โดยการเลือกใช้กิจกรรมตรวจหาข้อผิดพลาด (Error Detection) หรือกิจกรรมให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนช่วยตรวจข้อผิดพลาด ให้คำแนะนำ และปรับแก้งาน (Peer Review and Peer Correction) เพื่อช่วยลดแรงกดดันและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แลกเปลี่ยนความรู้และข้อคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน สามารถช่วยให้นักศึกษาจะรู้สึกผ่อนคลายพร้อมรับทราบข้อผิดพลาด และแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้องด้วยตนเองได้ ซึ่งผู้สอนสามารถเสริมหลักการใช้ภาษาและให้คำแนะนำเพิ่มเติมในภายหลัง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type) ในเชิงลึก เนื่องจากเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่พบในการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งส่วนหนึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของกะรัตเพชร (2560) ที่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากคำเสริมหลัง (Suffix) สูงถึง 61 ครั้ง หรือร้อยละ 16.49 แต่ก็ไม่พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเสริมหน้า (Prefix) เช่นกัน ดังนั้นแล้ว การวิเคราะห์เฉพาะอย่างอาจทำให้ทราบและแก้ไขปัญหาด้านการเลือกใช้คำศัพท์ในงานเขียนได้เฉพาะส่วนยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อช่วยพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

2. ควรมีการศึกษาแนวทางในการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนของนักศึกษาโดยการวิเคราะห์เชิงลึกรายบุคคล เพื่อช่วยให้ผู้สอนสามารถวิเคราะห์สาเหตุของการ

เกิดข้อผิดพลาดและสามารถให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนได้อย่างตรงประเด็นมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ หากทราบปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ยังสามารถช่วยเสริมให้ผู้สอนปรับการเรียนการสอนได้เหมาะสม เช่น หากสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดเกิดจากสื่อการเรียนการสอน ผู้สอนต้องปรับสื่อในการเรียนการสอน หรือ หากสาเหตุเกิดหลักเกิดจากนักศึกษาไม่ได้รับคำแนะนำในการปรับแก้ข้อผิดพลาด

3. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่พบในงานของนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่เป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเช่นกัน เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดและความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ที่ไม่ได้มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของตน อาจช่วยให้สามารถพัฒนาแผนการเรียนการสอนให้เหมาะสมสำหรับห้องเรียนที่มีผู้เรียนหลากหลายเชื้อชาติและปรับใช้กับการเรียนการสอนทั่วไปได้

รายการอ้างอิง

- กมลวัน สั้งสีแก้ว. (2560). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่." วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- กรมการจัดหางาน. (2561). "การทำงานของคนต่างด้าว." วารสารสถานการณ์ตลาดแรงงานปี 2561: 27-29.
- กฤษณ์ โกมลมิศร์. (2547). "การสื่อสารภายในองค์กร...ใครว่าไม่สำคัญ?" *อีลีตเตอร์*, 16, 4: 30.
- กะรัตเพชร คงรอด. (2560). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี." มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กุลธิดา แยมอ้อม. (2545). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเขียน จดหมายธุรกิจของนักศึกษา สาขาวิชาเอกธุรกิจการโรงแรมวิทยาลัยพณิชยการเซตุนน." มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกศินี บำรุงไทย. (2554). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร." มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- จอมขวัญ หลาวเพชร. (2546). "การสื่อสารในองค์กรล้ม องค์กรไม่เหลือ !" *อินดัสเทรียลเทคโนโลยี รีวิว (Industrial technology review)*, 10, 15: 168-174.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ และ กวิสรา รัตนากร. (2538). *ภาษาไทย 1* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถนอมศรี เจนวนิสิสุข. (2550). "การศึกษาข้อผิดพลาดซ้ำซากในการเขียนภาษาอังกฤษระดับประโยค ของนักศึกษาหลักสูตรสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 3." มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- ทศลักษณ์ เข็มทอง. (2549). "การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์แบบมัลติมีเดียเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับนักเรียนช่วงชั้นปีที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3)." มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิตนา แคมมณี. (2550). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงพงา ประกิ่ง. (2557). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์:

- กรณีศึกษา บริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย)." มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นริศา ไพเจริญ. (2559). "การวิเคราะห์บทสนทนาในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติ." มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นวลทิพย์ มหามงคล. (2549). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่เรียนวิชา 0115102 ภาษาอังกฤษ II มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548." มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นันทิยา แสงสิน. (2527). "การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา." มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญศิริ ผ่องอักษร. (2524). "การเขียนสำหรับสาขาวิชา ภาษาปริทัศน์ ", วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสิทธิ์ กาศย์กลอน. (2519). **การศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พัชรี อิ่มศรี. (2562). การเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านกระบวนการวิชาการรับใช้สังคม. เอกสารนำเสนอที่ **การประชุมวิชาการระดับชาติ : วิชาการรับใช้สังคม ครั้งที่ 9, นครศรีธรรมราช**.
- พัฒน์ น้อยแสงศรี และคณะ. (2525). "การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่สี่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2520." คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิชญ์สินี ชาวอุไร. (2547). "การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ : กรณีศึกษา นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ." **วารสารวิทยาลัยคริสเตียน**, 10, 1: 56-57.
- เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์. (2531). "การวิเคราะห์ภาษาไทยเพื่องานแปลภาษาด้วยคอมพิวเตอร์." สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ.
- ภรณ์พรธาดา บุญเพชร. (2557). "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่อ งานธุรกิจของนักศึกษาวิชาเอกบริหารธุรกิจ โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีวิทยา." มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภัทรี รัตนมณฑ. (2546). "การใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานไทยต่อการปฏิบัติงานในบริษัทต่างชาติ : กรณีศึกษาบริษัท อีทีเอ (ประเทศไทย) จำกัด." ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการบริหารทั่วไป วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ม.ล. บุญเหลือ กุญชร ณ อยุธยา. (2517). **วัฒนธรรมของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- มณฑิญา พ่วงทรัพย์. (2560). "การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ peer review บนบล็อกเพื่อพัฒนาความสามารถในการวิจารณ์และแรงจูงใจในการเขียนบทความภาษาฝรั่งเศส." **มนุษยศาสตร์สาร**, 18, 2: 213-244.
- ระบบสถิติทางการทะเบียน. (2560). **สถิติจำนวนประชากรและบ้าน**. เข้าถึงเมื่อ 21 กรกฎาคม. เข้าถึง

ไ้ ต้ จ ำ ก <https://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statINTERNET/#/TableTemplate/Area/statpop>

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 : เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. (2539). "ระบบคำในภาษาไทย (Thai Morphology)." *ภาษาและวัฒนธรรม*, 15, 2: 73.

วรรณพร ศิลาขาว. (2538). "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบการสอน." *บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*.

วรรณิ โสมประยูร. (2539). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

วันทนี แสงคล้ายเจริญ. (2561). "การศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษและกลยุทธ์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา." *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 11, 3: 538-554.

วัลยา ช่างขวัญยืน. (2547). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำ และการยืมคำ*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันภาษาไทย.

วิสาข์ จิตวิวัฒน์. (2543). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศิธร แสงธนู และ คิต พงศ์ทัต. (2541). *คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ศุภลักษณ์ นางาม. (2548). "ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยในงานเขียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่มีคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ." *ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*.

สมพงศ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. (2524). "การใช้ภาษา : พัฒนาการเขียน." *ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*,

สมพร วราวิทย์ศรี. (2541). "การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลการเรียนต่ำกว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ." *บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). *หลากหลายวิธีการใช้ ICT เพื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีเพื่อการศึกษาแห่งชาติ.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2561). *รายงานและสถิติการลงทุนจากต่างประเทศ*.

- เข้าถึงเมื่อ 8 พฤศจิกายน. เข้าถึงได้จาก https://www.boi.go.th/upload/content/Download%20File_5c611d0081156.pdf
- สุภิษา ฤทธิวงศ์ และ อัญชลี ทองอม. (2561). "การพัฒนาชุดกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." **วารสารบัณฑิตวิทยาลัย**, 6, 3: 501-516.
- สุวิมล จุฑิน อรุณศรี ศักดิ์หิรัญ และอาภาภรณ์ ธาดาภักย์. (2551). การเปรียบเทียบปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- องอาจ นามวงศ์. (2554). "Active 3Ps : บทบาทการจัดการเรียนรู้ที่ครูควรเปลี่ยน." **วารสารศึกษาศาสตร์**, 34: 3-4.
- อภิรยา แก้วสาร นิธิตา อติภัทรนันท์ และวิไลพร ธนสุวรรณ. (2562). "การใช้แนวการสอนเขียนแบบกระบวนการเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและทักษะกระบวนการกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4." **Journal of Graduate Studies Valaya Alongkorn Rajabhat University**, 13, 1: 180-189.
- อัจฉรา เฟ่งพานิช. (2556). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Bebout, L. (1985). "An error analysis of misspellings made by learners of English as a first and as a second language." **Journal of Psycholinguistic Research**, 14, 6: 569-593.
- Boonrod, N., Tipayasuparat, N., and Sornsilp, P. (2561). "An error analysis of English writing of mathayom suksa 6 students : การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6." **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต**, 13, 2: 145-160.
- Brown, H. D. (2001). **Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy**. 2nd Ed. New York: Addison Wesley Longman, Inc.
- Burns, P. C., and Lowe, A. L. (1966). **The Language Arts in Childhood Education**. Chicago: Rand McNally.
- Cheung, A. (2021). "Language Teaching during a Pandemic: A Case Study of Zoom Use by a Secondary ESL Teacher in Hong Kong." **RELC Journal**: 1-16. doi:10.1177/0033688220981784

- Corder, S. P. (1973). **Introducing Applied Linguistics**. Middlesex: Penquin.
- Corder, S. P. (1981). **Error Analysis and Interlanguage**. Oxford: Oxford University Press.
- Cross, C. T., and Goldberg, M. (2005). **Time is a Resource We Still Haven't Figured Out How to Use Wisely**. Retrieved 13 October, 2020. http://www.innovationlabs.com/newhighschool/2006/reading%20materials/time_out.pdf
- Dale, E. (1999). **Techniques of Teaching Vocabulary**. Rotherham: Field Educational Publication Incorporated.
- Dulay, H., M., B., and Krashern, S. (1982). **Language two**. New York: Oxford University.
- Duruk, E., and Paker, T. (2014). "Vocabulary Deviations during Second Language Lexical Processing." **International Journal of Liberal Arts and Social Science**, 2, 8: 134-142.
- Ellis, R. (1985). **Understanding Second Language Acquisition**. Oxford: Oxford University.
- Etisa, A. (2017). "An Error Analysis in Using Prepositions of Place and Time By Seventh Grade Students of SMPN 10 Yogyakarta in the Academic Year 2016/2017." Yogyakarta: English Language Education Study Program Faculty of Teacher Training and Education University of PGRI Yogyakarta.
- Eun-pyo, L. (2007). "A Study on Error Analysis & Hedging Expressions of Medical Research Abstracts." **English Language & Literature Teaching**, 13, 1: 47-66.
- Fieg, J. P. (1983). "Thai students written English... A syntactic analysis." **PASAA**, 13, 1, 2: 1-40.
- Gerberich, J., Raymon, G., A., H., and Jorgensen, A. N. (1962). **Measurement and Evaluation in the Modern School**. New York: David McKay, Co.
- Ghadessy, M. (1998). "Word Lists and Materials Preparation : A New Approach." **English Teaching Forum**, 17, 1: 24-27.
- Good, C. V. (1945). **Dictionary of Education**. New York: McGraw Hill.
- Grace, C. A. (1995). "Beginning vocabulary learning: Translation in context." Unpublished doctoral dissertation, The University of Arizona, Tucson, Arizona.
- Hamdi, S. (2016). "An analysis of lexical errors in the English compositions of EFL Tunisian learners." **International Journal of Humanities and Cultural Studies**, 2, 4: 643-652.

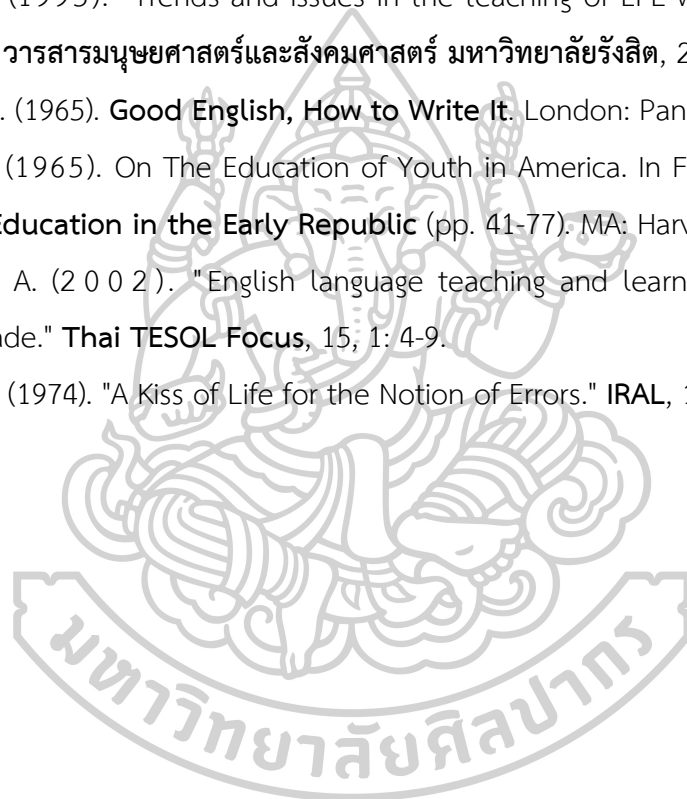
- Haspelmath, M. (2009). Framework-Free Grammatical Theory. In B. Heine and H. Narrog (Eds.), **The Oxford Handbook of Linguistic Analysis** (pp. 378-589). Oxford: Oxford University Press.
- Hastomo, T. (2021). "Video Conference in Teaching EFL: A Case Study of Using Zoom." **LENTERA: Jurnal Ilmiah Kependidikan**, 14, 1: 125-132.
- Heaton, J. B. (1975). **Writing English language tests: A practical guide for teachers of English as a second or foreign language**. London: Longman.
- Heemsoth, T., and Heinze, A. (2014). "The impact of incorrect examples on learning fractions: A field experiment with 6th grade students." **Instr Sci**, 42: 639-657.
- Hu, X. Q., and Kelly, P. (2004). "Helping the language learner overcome the hurdles posed by vocabulary with particular focus on the Chinese learner of English." **The English Teacher an International Journal**, 7, 1: 18-33.
- Huang, T. (1993). Teaching and Assessing Reading Comprehension. In **A Distant Education TEFL Programmer Pilot Material : Module Two** (pp. 33-34). Singapore: SEMEO Regional Language Center.
- Itawa Lee, N. (2011). "Academic and journalistic writing in English and Japanese: A contrastive study on stance and engagement expressions." **Journal of Modern Languages**, 21: 59-71.
- James, C. (1998). **Errors in Language learning and use: Exploring error analysis**. New York: Longman.
- Johansson, S. (1973). The identification and evaluation of error in foreign languages; a functional approach. In J. Svartvik (Ed.), **Errata: Papers in error analysis** (pp. 102-114). Lund: Gleerup.
- Joyner, S., and Molina, C. (2012). **Class Time and Student Learning**. Accessed 18 September. Available from <http://www.sedl.org/txcc/resources/briefs/number6>
- Kadler, E. H. (1970). **Linguistics and Teaching Foreign Language**. New York: Van Nostrand Reinhold Company.
- Klassen, C. (1991). Bilingual written language use by low-education Latin American newcomers. In D. Barton and R. Irani (Eds.), **Writing in the Community** (pp. 38-57). London: Sage.
- Lado, R. (1964). **Language Teaching : A Scientific Approach**. New York: McGraw-Hill,

Inc.

- Lange, D. L. (1977). "Thoughts from Europe about Learning a Second Language in the Classroom." **Modern Language Journal**: 265-267.
- Lantolf, J. P. (1977). "Aspects of Change in Foreign Language Study." **Modern Language Journal**: 242-251.
- Larsen-Freeman, D., and Long, M. H. (1994). **An introduction to second language research**. Madrid: Gredos.
- Laufer, B., and Nation, P. (1999). "A Vocabulary-Size Test of Controlled Productive Ability." **Language Testing**, 16: 33-51.
- Lewis, M. (1993). **The lexical approach: The state of ELT and the way forward**. Hove, England: Language Teaching Publications.
- Llach, M. P. A. (2005a). "A critical review of the terminology and taxonomies used in the literature on lexical errors." **Miscelanea: A Journal of English and American Studies**: 31, 11-24.
- Llach, M. P. A. (2005b). "The relationship of lexical error and their types to the quality of ESL composition: An empirical study." **Porta Linguarum**, 3: 45-47.
- Llach, M. P. A. (2007a). "Lexical errors as writing quality predictors." **Studia Linguistica**, 61, 1: 1-19.
- Llach, M. P. A. (2007b). "Lexical errors in young EFL learners: How do they relate to proficiency measures?" **Interlinguistica**, 17: 63-73.
- Lundstrom, K., and Baker, W. (2009). "To give is better than to receive: The benefits of peer review to the reviewer's own writing." **Journal of Second Language Writing**, 18: 30-43.
- McCarthy, M., and O'Dell, F. (1999). **English Vocabulary In Use**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Milton, J. (2009). **Measuring second language vocabulary**. Bristol, UK: Multilingual Matters.
- Muth'im, A., and Latief, M. A. (2014). "The Effectiveness of Indirect Error Correction Feedback on the Quality of Students' Writing." **Arab World English Journal**, 5, 2: 244-257.
- Norrish, J. (1983). **Language Learners and their errors**. London: Macmillan Press.

- Özışık, C. (2014). "Identifying preposition errors of Turkish EFL students." **International Association of Research in Foreign Language Education and Applied Linguistics ELT Research Journal**, 3, 2: 59-69.
- Paribakht, T. S., and Wesche, M. (1997). Vocabulary Enhancement Activities and Reading for Meaning in Second Language Vocabulary Acquisition. In J. Coady and T. Huckin (Eds.), **Second Language Vocabulary Acquisition: A Rationale for Pedagogy** (pp. 174-200). Cambridge: Cambridge University Press.
- Phisutthangkoon, K., and Panich, M. (2016). **Effectiveness of English Song Activities on Vocabulary Learning and Retention**. The International Academic Forum.
- Ply, M. S., and Winchell, D. H. (1989). **Writer, audience, subject: bridging the communication gap**. New York: Longman Group.
- Politzer, R., and Ramiraz, A. (1973). "An error analysis of the spoken English of Mexican-American pupils in a bilingual school and a monolingual school." **Language Learning**, 23, 1: 38-61.
- Raimes, A. (1985). "What unskilled ESL students do as they write: A classroom study of composing." **TESOL Quarterly**, 19, 2: 229-258.
- Richards, J. C. (1974). **Error analysis : perspectives on second language acquisition**. London: Longman Group.
- Rivers, W. M. (1970). **Teaching Foreign Language Skills**. Chicago: The University of Chicago Press.
- Robinson, T., and Modrey, L. (1986). **Active writing**. Boston: Heinle & Heinle.
- Salcedo, C. S. (2010). "The Effects Of Songs In The Foreign Language Classroom On Text Recall, Delayed Text Recall And Involuntary Mental Rehearsal." **Journal of College Teaching & Learning**, 7, 6: 19-30.
- Shin, S. (2002). "Error analysis: Lexical errors produced by Australian KFL learners." **KAREC Discussion Papers**, 3, 3: 1-25.
- Shuang- mei, L. (2009). "Analysis of students' problems in writing with reference to theory of cohesion and error analysis." **Sino-US English Teaching**, 6, 11: 41-45.
- Stewick, E. W. (1972). **Language Learning Teaching and Learning English**. London: Longman Group Limited.
- Subramaniam, K. (2009). "Errors analysis of the written English essays of secondary

- School Students in Malaysia: A case study." **European Journal of Social Sciences**, 8, 3: 483-495.
- Teba, S. C. (2017). "Using Effective Strategies for Errors Correction in EFL Classes: A Case Study of Secondary Public Schools in Benin." **Journal of Education and e-Learning Research**, 4, 2: 63-71.
- Thornbury, S. (2546). **วิธีสอนศัพท์ ชุดการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- Torwong, P. (1995). "Trends and issues in the teaching of EFL writing. Where shall we go?" **วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต**, 22, 3: 11-122.
- Vallins, G. H. (1965). **Good English, How to Write It**. London: Pan Books.
- Webster, N. (1965). On The Education of Youth in America. In F. Rudolph (Ed.), **Essays on Education in the Early Republic** (pp. 41-77). MA: Harvard University Press.
- Wiryachitra, A. (2002). "English language teaching and learning in Thailand in this decade." **Thai TESOL Focus**, 15, 1: 4-9.
- Zydatiss, W. (1974). "A Kiss of Life for the Notion of Errors." **IRAL**, 12: 231-237.

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. อาจารย์ ดร. สรณบดีนทร์ ประสารทรัพย์	วุฒิการศึกษา	ปริญญาเอก
	ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำ
	สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. อาจารย์ ดร. กมลพรรณ แจ่มอรุณ	วุฒิการศึกษา	ปริญญาเอก
	ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำ
	สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. อาจารย์ รณกร ธรรมจิตต์	วุฒิการศึกษา	ปริญญาโท
	ตำแหน่ง	หัวหน้าคณะกรรมการ
		ดำเนินงานหน่วยทดสอบวัด
		ระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษ
		มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
	สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

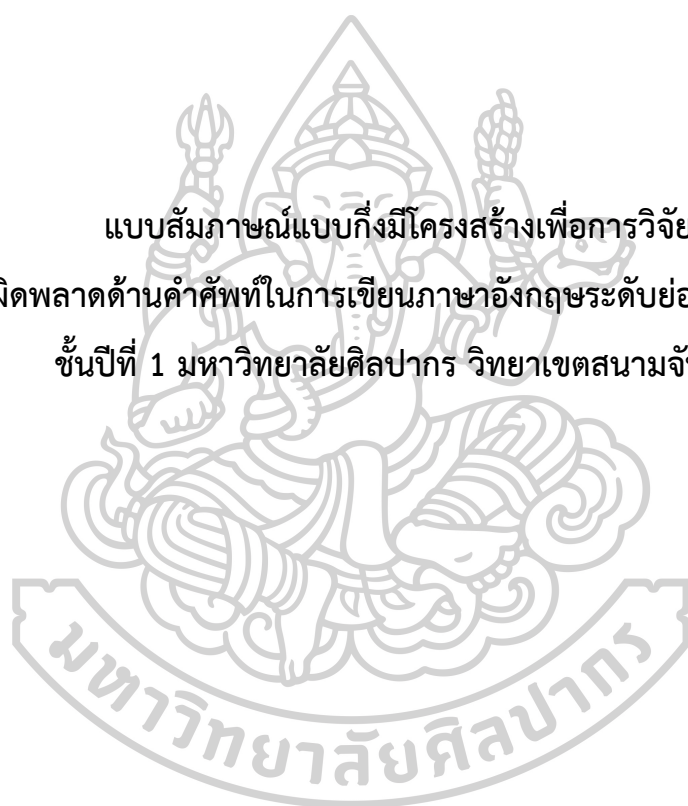
แบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ผู้วิจัยจะทำการบันทึกข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยแบบบันทึกยึดตามกรอบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Carl James (2001)

ตารางที่ 8 แบบบันทึกข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

ลำดับที่	ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1	การใช้ตามรูปแบบคำ (Formal Errors)		
	▫ การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal misselection)		
	- การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type)		
	◦ การใช้คำเสริมหน้า (Prefix)		
	◦ การใช้คำเสริมหลัง (Suffix)		
	- การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type)		
	- การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)		
	▫ การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformation)		
	- การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 transfer)		
	▫ การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion)		
	- การละตัวสะกด (Omission)		
	- การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)		
	- การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)		
	- การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)		
	- การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายเดิม (Blending)		
2	การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error)		
	▫ การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair)		
	▫ การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner)		
3	การใช้ชนิดของคำ (Mix-up of part of speech)		
	รวม		

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเพื่อการวิจัย
ศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์

วัตถุประสงค์ (1) ศึกษาข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (2) เพื่อศึกษาแนวทางในการเรียนการสอนงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า

คำชี้แจง 1. เครื่องมือการวิจัยแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ที่ผู้สอนตรวจพบในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
2. ให้ผู้เก็บข้อมูลสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชา 081102 ENGLISH FOR EVERYDAY USE ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน แล้วบันทึกผลการสัมภาษณ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้สอน

1. ชื่อ.....สกุล.....อายุ.....ปี
2. การศึกษาสูงสุด () ปริญญาตรี สาขา.....
() ปริญญาโท สาขา.....
() ปริญญาเอก สาขา.....
() อื่น ๆ (โปรดระบุ)
3. ประสบการณ์ในการสอน.....ปี
4. ระดับการศึกษาที่เคยมีประสบการณ์สอน (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
() ต่ำกว่าประถมศึกษา () ประถมศึกษา
() มัธยมศึกษา () อุดมศึกษา
() อื่น ๆ (โปรดระบุ)
5. ข้อมูลที่สามารถติดต่อได้
โทรศัพท์..... Email.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประเด็นในการสัมภาษณ์เพื่อการศึกษา เรื่อง ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษ

1. การเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
 - 1.1. ลักษณะเนื้อหาของวิชาเป็นอย่างไร เกี่ยวกับอะไรบ้าง
 - 1.2. คำศัพท์ที่มีสอนในรายวิชาเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง และเป็นคำศัพท์ประเภทใดบ้าง
 - 1.3. พบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์จากการเรียนการสอนหรือไม่ ลักษณะของข้อผิดพลาดเป็นอย่างไร
 - 1.4. สื่อการเรียนการสอนที่ผู้สอนเลือกใช้ เป็นสื่อประเภทใดบ้าง
2. ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา
 - 2.1. ลักษณะของข้อผิดพลาดที่ผู้สอนตรวจพบบ่งชี้จากงานเขียนของนักศึกษา
 - 2.2. ผู้สอนมีการแจ้งข้อผิดพลาดที่พบให้นักศึกษาทราบหรือไม่ อย่างไร
 - 2.3. เมื่อนักศึกษาทราบข้อผิดพลาดของตนเอง นักศึกษามีพฤติกรรมอย่างไร
 - 2.4. ในกรณีที่นักศึกษาสอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องในงานเขียนของตน ผู้สอนมีวิธีอธิบายหรือแนะนำแก่นักศึกษาอย่างไร กรุณายกตัวอย่างประกอบ
3. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด
 - 3.1. เมื่อพบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของนักศึกษา ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไขอย่างไรบ้าง
 - 3.2. หลังจากแก้ไขข้อผิดพลาด ผู้สอนแนะนำผู้เรียนอย่างไรให้สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น
4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน
 - 4.1. ผู้สอนคิดว่าข้อผิดพลาดที่พบในการเรียนการสอน สามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง
 - 4.2. การใช้คำผิดของผู้เรียนส่งผลกระทบต่อตัวผู้สอนเองและผู้เรียนอย่างไรบ้าง
 - 4.3. ผู้สอนมีแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ ในการเลือกใช้คำให้ถูกต้องอย่างไรบ้าง

- 4.4. ผู้สอนมีการปรับแผนการเรียนการสอนเพื่อนำคำผิดที่เคยพบในงานเขียนของ
นักศึกษา มาศึกษาต่อในชั้นเรียนหรือไม่ หรือมีแนวทางนำเสนอคำผิดที่พบให้
นักศึกษาผู้ร่วมชั้นเรียนรับทราบหรือไม่ หากมี กรุณายกตัวอย่างประกอบ
- 4.5. ผู้สอนคิดว่าสื่อการเรียนการสอนสามารถช่วยพัฒนาให้นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำให้
ถูกต้องได้หรือไม่ อย่างไร

5. คำถามอื่นๆระหว่างการสัมภาษณ์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของผู้สอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้เก็บรวบรวมข้อมูล

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

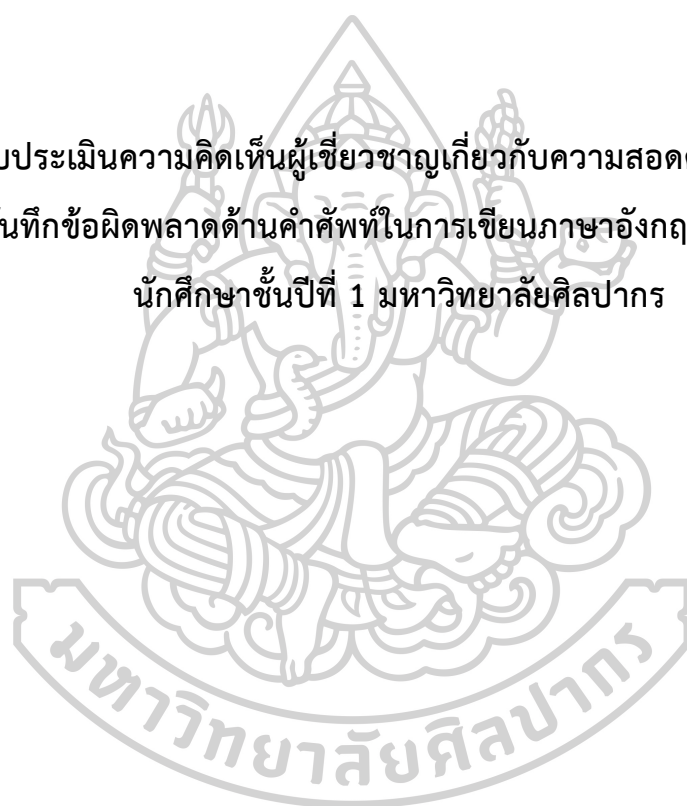

ภาคผนวก ค

แบบประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC)
ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC)
ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องความเห็นของข้อความในแต่ละข้อและหากท่านมี
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็น
ดังต่อไปนี้

- 1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าใน
รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากรไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าใน
รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อนำของนักศึกษารุ่นปี 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				+1	0	-1	
เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อนำของนักศึกษารุ่นปี 1	1. การใช้ตามรูปแบบคำ (Formal Errors) 1.1 การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection) 1.1.1 การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type)	การใช้ศัพท์ที่ผิดรูปแบบโดยเกิดจากการเลือกใช้คำตามลักษณะการออกเสียง (pronunciation) ที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์นั้น การใช้คำศัพท์ที่มีรากศัพท์ (root word) เดียวกัน แต่ใช้คำนำหน้า (prefix) หรือคำต่อท้าย (suffix) ไม่ถูกต้อง จนทำให้ไม่มีความหมายหรือความหมายบิดเบือนไป	เช่น prefixing type: (un)appropriate/(in)appropriate “Sally’s unappropriate behavior landed her without a job.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย จะต้องใช้ inappropriate suffix type: emergence/emergency “It’s an emergence.” ในรูปประโยคมีความหมายว่า การปรากฏขึ้น มิใช่ฉุกเฉิน				

ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษาระดับปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				+1	0	-1	
วัตถุประสงค์	1.1.2 การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type)	การใช้คำศัพท์ที่มีการสะกดสระผิดเนื่องจากรูปเสียงของสระมีความคล้ายกัน	เช่น “He asked me some questions for a servey.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกตั้งคือ survey				
	1.1.3 การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	การใช้คำศัพท์ที่มีตัวสะกดพยัญชนะผิดเนื่องจากรูปเสียงของพยัญชนะมีความคล้ายกัน	เช่น “His hair is cut in the latest fathion.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกตั้งคือ fashion				
	1.2 การแปลงรูปการใช้คำ (Misformation)	การสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่โดยไม่มีคำศัพท์นั้นบัญญัติอยู่ในภาษาเป้าหมายที่ใช้	เช่น “China has the largest populatation in the world.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกตั้งคือ population				

ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษารุ่นปี 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้าน คำศัพท์ในงานเขียน ภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ระดับความ คิดเห็น		ข้อเสนอแนะ
				+1	0 -1	
วัตถุประสงค์	1.3 การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion)	การบิดเบือนรูปคำศัพท์ โดยการใช้ตัวสะกดผิด เป็นรูปคำศัพท์ที่ไม่มี บัญญัติอยู่ใน ภาษาเป้าหมายที่ใช้				
	1.3.1 การละตัวสะกด (Omission)	การละตัวสะกดในคำจน ความหมายของคำศัพท์ บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “She is friendlly.” เป็นคำที่ ไม่มีความหมาย คำที่ถูกต้องคือ friendly			
	1.3.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	การเพิ่มตัวสะกดในคำจน ความหมายของคำศัพท์ บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “She was choosen from ten thousand applicants.” คำที่ ถูกต้องคือ chosen			

ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษารุ่นปี 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้าน คำศัพท์ในงานเขียน ภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ระดับความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				+1	0	-1	
วัตถุประสงค์	1.3.3 การเลือกตัวสะกด ผิด (Misselection)	การเลือกใช้ตัวสะกดใน คำจากความหมายของ คำศัพท์บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “I can't fine anybody to help me.” ในรูปประโยคมี ความหมายว่า ค้นหา มิใช่ ปรับ คำที่ ถูกต้องคือ find				
	1.3.4 การเรียงตัวสะกด ผิด (Misordering)	การสลับตัวสะกดในคำ จากความหมายของ คำศัพท์บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “Staff recieve a discount on meals.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำ ที่ถูกต้องคือ receive				
	1.3.5 การสร้างคำใหม่ที่ สะกดคล้ายเดิม (Blending)	การสร้างคำศัพท์ขึ้นมา ใหม่ โดยการใช้คำหลาย คำผสมกัน มีรูปคำศัพท์ที่ คล้ายกับคำศัพท์ต้นฉบับ	เช่น “Friends should support each other when they are in troublem.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย บัญญัติ มาจากคำว่า trouble กับ problem				

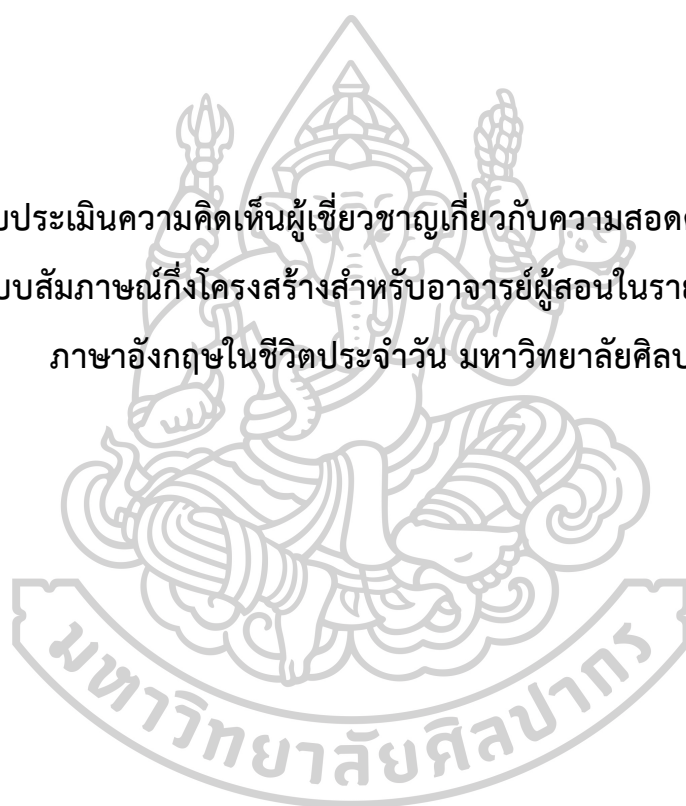
ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้าน คำศัพท์ในงานเขียน ภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ระดับความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				+1	0	-1	
วัตถุประสงค์	2. การใช้คำปรากฏร่วม (Collocation Error) 2.1 การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่ เหมาะสม (Unusual word pair)	การใช้คำศัพท์ 2 คำ หรือ มากกว่า ร่วมกัน ประหนึ่งว่าเป็นคำ ต้นฉบับที่มีการบัญญัติใช้ จริงในภาษาเป้าหมาย	เช่น "Take money from the auto-machine." ควรใช้คำว่า withdraw cash ซึ่งหมายถึงการเบิก ถอนเงินสด				
	2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่ เหมาะสม (Preposition partner)	การใช้คำบุพบทที่ไม่ เหมาะสม หรือละการใส่ คำบุพบทจนทำให้ ความหมายของประโยค บิดเบือน	เช่น "The flight will depart in 8:00 AM." เป็นการใส่คำบุพบทที่ไม่ ถูกต้อง คำที่ถูกต้องในการบอกเวลาที่ แน่นอน คือ at				

ตารางที่ 9 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้าน คำศัพท์ในงานเขียน ภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ระดับความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
				+1	0	-1	
3. การใช้ชนิดของคำ (Mix- up part of speech)		การผสมผสานชนิดของ คำที่มีหน้าที่ต่างกัน ความหมายอาจถูกต้อง แต่หลักหน้าที่ของคำไม่ ถูกต้อง	เช่น “It brings us great comfortable and convenience.” ชนิดของคำก่อนหน้าคือคุณศัพท์ เพื่อ ขยายคำนาม แต่ความหมายจะ ถูกต้อง แต่รูปประโยคต้องลงท้ายด้วย คำนาม คำที่ถูกต้อง คือ comfort				

แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC)
ของแบบสัณฐานกึ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102
ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC)
ของแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษใน
ชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องความเห็นของข้อความในแต่ละข้อและหากท่านมี
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็น
ดังต่อไปนี้

-1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความในแบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา
ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากรไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความในแบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา
ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

1 แทนเมื่อเมื่อแน่ใจว่าข้อความในแบบสัมภาษณ์สำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา
ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC)
 ของแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษใน
 ชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร
 ตารางที่ 10 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์
 กึ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
 มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์	ข้อความ	ระดับความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
เพื่อศึกษาแนวทางในการ พัฒนาการเรียนการสอน การเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษระดับย่อ หน้า ในรายวิชา ภาษาอังกฤษใน ชีวิตประจำวัน ของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร	1. การเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษใน ชีวิตประจำวัน				
	1.1 ลักษณะเนื้อหาของวิชาเป็นอย่างไร เกี่ยวกับ อะไรบ้าง				
	1.2. คำศัพท์ที่มีสอนในรายวิชาเกี่ยวข้องกับ อะไรบ้าง และเป็นคำศัพท์ประเภทใดบ้าง				
	1.3. พบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์จากการเรียนการ สอนหรือไม่ ลักษณะของข้อผิดพลาดเป็นอย่างไร				
	1.4. สื่อการเรียนการสอนที่ผู้สอนเลือกใช้สอน คำศัพท์ในชั้นเรียนเป็นอย่างไรบ้าง				
	2. ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา				
	2.1. ลักษณะของข้อผิดพลาดที่ผู้สอนตรวจพบบ่อย จากงานเขียนของนักศึกษา				
	2.2. ผู้สอนมีการแจ้งข้อผิดพลาดที่พบให้นักศึกษา ทราบหรือไม่ อย่างไร				
	2.3. เมื่อนักศึกษาทราบข้อผิดพลาดของตนเอง นักศึกษามีพฤติกรรมอย่างไร				
	2.4. ในกรณีที่นักศึกษาสอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับ การเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องในงานเขียนของตน ผู้สอนมีวิธีอธิบายหรือแนะนำแก่นักศึกษาอย่างไร กรุณายกตัวอย่างประกอบ				

ตารางที่ 10 แบบประเมินความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์
 กิ่งโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ข้อความ	ระดับความ คิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
	3. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด				
	3.1. เมื่อพบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของนักศึกษา ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไขอย่างไรบ้าง				
	3.2. หลังจากแก้ไขข้อผิดพลาด ผู้สอนแนะนำ ผู้เรียนอย่างไรให้สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่าง ถูกต้องมากขึ้น				
	4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน				
	4.1. ผู้สอนคิดว่าข้อผิดพลาดที่พบในการเรียนการ สอน สามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างไรบ้าง				
	4.2. การใช้คำผิดของผู้เรียนส่งผลกระทบต่อตัว ผู้สอนเองและผู้เรียนอย่างไรบ้าง				
	4.3. ผู้สอนมีแนวทางในการพัฒนาการเรียนการ สอนให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ ในการเลือกใช้คำ ให้ถูกต้องอย่างไรบ้าง				
	4.4. ผู้สอนมีการปรับแผนการเรียนการสอนเพื่อนำ คำผิดที่เคยพบในงานเขียนของนักศึกษา มาศึกษา ต่อในชั้นเรียนหรือไม่ หรือมีแนวทางนำเสนอคำผิด ที่พบให้นักศึกษาผู้ร่วมชั้นเรียนรับทราบหรือไม่ หากมี กรุณายกตัวอย่างประกอบ				
	4.5. ผู้สอนคิดว่าสื่อการเรียนการสอนสามารถช่วย พัฒนาให้นักศึกษาสามารถเลือกใช้คำให้ถูกต้องได้ หรือไม่ อย่างไร				

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
				1	2	3		
เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษา	<p>1. การใช้ตามรูปแบบคำ (Formal Errors)</p> <p>1.1 การเลือกใช้คำศัพท์ผิดรูปแบบ (Formal Misselection)</p> <p>1.1.1 การใช้คำเสริมหน้าหลัง (Affix type)</p>	<p>การใช้ศัพท์ที่ผิดรูปแบบ โดยเกิดจากการเลือกใช้ตามลักษณะการออกเสียง (pronunciation) ที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์นั้น</p> <p>การใช้คำศัพท์ที่มีรากศัพท์ (root word) เดียวกัน แต่ใช้คำนำหน้า (prefix) หรือคำต่อท้าย (suffix) ไม่ถูกต้อง จนทำให้ไม่ความหมายหรือความหมายบิดเบือนไป</p>	<p>เช่น prefixing type: (un)appropriate/(in)appropriate</p> <p>“Sally’s <u>un</u>appropriate behavior landed her without a job.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย</p> <p>จะต้องใช้ inappropriate</p>	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาคำดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
				1	2	3		
1.1.2 การใช้สระผิดรูปเสียง (Vowel-based type)	การใช้คำศัพท์ที่มีการสะกดสระผิดเนื่องจากรูปเสียงของสระมีความคล้ายกัน	suffix type: emergence/emergency “It’s an emergence.” ในรูปประโยคมีความหมายว่า การปรากฏขึ้น มิใช่ อุกเขิน	เช่น “He asked me some questions for a <u>searvey</u> .” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกตัดคือ survey	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับอ่อนหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
				1	2	3		
วัตถุประสงค์	1.1.3 การใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	การใช้คำศัพท์ที่มีตัวสะกดพยัญชนะผิดเนื่องจากรูปเสียงของพยัญชนะมีความคล้ายกัน	เช่น “His hair is cut in the latest fathion.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกตัดคือ fashon	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
	1.2 การแปลงรูปการใช้คำ (Misformation)	การสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่โดยที่ไม่มีคำศัพท์นั้นบัญญัติอยู่ในภาษาเป้าหมายที่ใช้	เช่น “China has the largest populatarion in the world.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกตัดคือ populatarion	1	0	1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
				1	2	3		
วัตถุประสงค์	1.3 การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortion)	การบิดเบือนรูปคำศัพท์ โดยการใช้ตัวสะกดผิด เป็นรูปคำศัพท์ที่ไม่มี บัญญัติอยู่ใน ภาษาเป้าหมายที่ใช้						
	1.3.1 การละตัวสะกด (Omission)	การละตัวสะกดในงาน ความหมายของคำศัพท์ บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “She is frien(d)ly.” เป็นคำที่ ไม่มี ความหมาย คำที่ถูกตัดคือ friendly	0	1	1	0.67	สอดคล้อง

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
				1	2	3		
วัตถุประสงค์	1.3.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	การเพิ่มตัวสะกดในคำงาน ความหมายของคำศัพท์ บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “She was choosen from ten thousand applicants.” คำที่ถูกต้องคือ chosen	1	1	1	1	สอดคล้อง
	1.3.3 การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	การเลือกใช้ตัวสะกดในคำงาน ความหมายของคำศัพท์ บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “I can't fine anybody to help me.” ในรูปประโยคมีความหมายว่า ค้นหา มิใช่ ปรับ คำที่ถูกต้องคือ find	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	1.3.4 การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	การสลับตัวสะกดในคำงาน ความหมายของคำศัพท์ บิดเบือน หรือไม่มี ความหมาย	เช่น “Staff recieve a discount on meals.” เป็นคำที่ไม่มีความหมาย คำที่ถูกต้องคือ receive	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับอ่อนหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
				1	2	3		
วัตถุประสงค์	1.3.5 การสร้างคำใหม่สะกดคล้ายเดิม (Blending)	การสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ โดยการใช้คำหลายคำผสมกัน มีรูปคำศัพท์ที่คล้ายกับคำศัพท์ต้นฉบับ	เช่น "Friends should support each other when they are in <u>troublem</u> ." เป็นคำที่ไม่มีความหมาย บัญญัติ มาจากคำว่า trouble กับ problem	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2. การใช้คำปรากฏรวม (Collocation Error)	การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสม (Unusual word pair)	การใช้คำศัพท์ 2 คำ หรือมากกว่า ร่วมกัน ประหนึ่งว่าเป็นคำต้นฉบับที่มีการบัญญัติใช้จริงในภาษาเป้าหมาย	เช่น "Take money from the auto-machine." ควรใช้คำว่า withdraw cash ซึ่งหมายถึงการเบิกถอนเงินสด	1	0	1	0.67

ตารางที่ 11 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบบันทึกข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับอ่อนหน้า ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร (ต่อ)

วัตถุประสงค์	ประเภทข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในงานเขียนภาษาอังกฤษ	คำนิยาม	ตัวอย่าง	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล	
				1	2	3			
วัตถุประสงค์	2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partner)	การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม หรือการใช้คำบุพบทจนทำให้ความหมายของประโยคบิดเบือน	เช่น "The flight will depart in 8:00 AM." เป็นการใช้คำบุพบทที่ไม่ถูกต้อง คำที่ถูกต้องในการบอกเวลาที่แน่นอน คือ at	1	1	0	0.67	สอดคล้อง	
	3. การใช้ชนิดของคำ (Mix-up part of speech)	การผสมผสานชนิดของคำที่มีหน้าที่ต่างกัน ความหมายอาจถูกต้อง แต่หลักหน้าที่ของคำไม่ถูกต้อง	เช่น "It brings us great comfortable and convenience." ชนิดของคำก่อนหน้าคือคุณศัพท์ เพื่อขยายคำนาม แม้ความหมายจะถูกต้อง แต่รูปแบบประโยคต้องลงท้ายด้วยคำนาม คำที่ถูกต้อง คือ comfort	1	1	0	0.67	สอดคล้อง	
ค่าเฉลี่ย								0.81	สอดคล้อง

ตารางที่ 12 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับ
อาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์	ข้อความถาม	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
		1	2	3		
เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษระดับย่อหน้า ในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร	1. การเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน					
	1.1 ลักษณะเนื้อหาของวิชาเป็นอย่างไรเกี่ยวกับอะไรบ้าง	1	1	1	1	สอดคล้อง
	1.2 คำศัพท์ที่มีสอนในรายวิชาเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง และเป็นคำศัพท์ประเภทใดบ้าง	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	1.3 พบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์จากการเรียนการสอนหรือไม่ ลักษณะของข้อผิดพลาดเป็นอย่างไร	1	1	1	1	สอดคล้อง
	1.4 สื่อการเรียนการสอนที่ผู้สอนเลือกใช้สอนคำศัพท์ในชั้นเรียนเป็นอย่างไรบ้าง	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	2. ข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนของนักศึกษา					
	2.1 ลักษณะของข้อผิดพลาดที่ผู้สอนตรวจพบบ่อยจากงานเขียนของนักศึกษา	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2.2 ผู้สอนมีการแจ้งข้อผิดพลาดที่พบให้นักศึกษาทราบหรือไม่ อย่างไร	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2.3 เมื่อนักศึกษาทราบข้อผิดพลาดของตนเอง นักศึกษามีพฤติกรรมอย่างไร	1	1	1	1	สอดคล้อง
	2.4 ในกรณีที่นักศึกษาสอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเลือกใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องในงานเขียนของตน ผู้สอนมีวิธีอธิบายหรือแนะนำแก่นักศึกษาอย่างไร กรุณายกตัวอย่างประกอบ	1	1	1	1	สอดคล้อง

ตารางที่ 12 ผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างสำหรับ
อาจารย์ผู้สอนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน มหาวิทยาลัยศิลปากร
(ต่อ)

วัตถุประสงค์	ข้อความ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)			IOC	แปลผล
		1	2	3		
	3. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด					
	3.1. เมื่อพบข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ของ นักศึกษา ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไข อย่างไรบ้าง	1	1	1	1	สอดคล้อง
	3.2. หลังจากแก้ไขข้อผิดพลาด ผู้สอนแนะ แนวผู้เรียนอย่างไรให้สามารถเลือกใช้ คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
	4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน					
	4.1. ผู้สอนคิดว่าข้อผิดพลาดที่พบในการ เรียนการสอน สามารถพัฒนาผู้เรียนได้ อย่างไรบ้าง	1	0	1	0.67	สอดคล้อง
	4.2. การใช้คำผิดของผู้เรียนส่งผลกระทบต่อ ตัวผู้สอนเองและผู้เรียนอย่างไรบ้าง	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4.3. ผู้สอนมีแนวทางในการพัฒนาการ เรียนการสอนให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ ในการเลือกใช้คำให้ถูกต้องอย่างไรบ้าง	1	1	1	1	สอดคล้อง
	4.4. ผู้สอนมีการปรับแผนการเรียนการสอน เพื่อนำคำผิดที่เคยพบในงานเขียนของ นักศึกษา มาศึกษาต่อในชั้นเรียนหรือไม่ หรือมีแนวทางนำเสนอคำผิดที่พบให้ นักศึกษาผู้ร่วมชั้นเรียนรับทราบหรือไม่ หากมี กรุณายกตัวอย่างประกอบ	0	1	1	0.67	สอดคล้อง
	4.5. ผู้สอนคิดว่าสื่อการเรียนการสอน สามารถช่วยพัฒนาให้นักศึกษาสามารถ เลือกใช้คำให้ถูกต้องได้หรือไม่ อย่างไร	1	1	1	1	สอดคล้อง
	ค่าเฉลี่ย				0.89	สอดคล้อง

ภาคผนวก จ
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย และขออนุญาตเก็บตัวอย่าง
ที่สำนักงานวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่ อว 8606 (ทง) / 689

โทร.034-218790

วันที่ 30 มกราคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ด้วย นางสาวพนิตทิชาญ์ มานอก รหัสประจำตัว 60254306 นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การวิเคราะห์
ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อน้ำของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และ
เทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ " มีความประสงค์ จะขอเก็บรวบรวมข้อมูล
จากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 081102 ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จำนวน 30 คน เพื่อ
ประกอบการทำค้นคว้าอิสระ

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้ง นักเรียน ทราบ
เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โทร.034-218790

ที่ อว 8606 (อว) 686

วันที่ 30 มกราคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.ศวนบดีนทร์ ประสารทรัพย์

ด้วย นางสาวพนิดิชาญ์ มานอกรหัสประจำตัว 60254306 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การวิเคราะห์ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และ เทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว 8606/วส/6843

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

3 ธันวาคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.กมลพรรณ แจ่มอรุณ

ด้วย นางสาวนิตกษิษาณ์ มานอก รหัสประจำตัว 60254306 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การวิเคราะห์ ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริกมาส มากजू)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว 8606 (๒๕๖๓)/6844

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

3 ธันวาคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ธรรณกร ธรรมจิตต์

ด้วย นางสาวพนิตทิชาญ์ มานอก รหัสประจำตัว 60254306 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง " การวิเคราะห์
ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษระดับข้อหอนำของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์และ
เทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อริชมาส มากจู้ย)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พนิตทิชาญ์ มานอก
วัน เดือน ปี เกิด	23 กรกฎาคม 2536
สถานที่เกิด	จังหวัดภูเก็ต
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ เอกบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ เอกการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย ศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	154/11 ถนนพังงา ตำบลตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 83000

